

Giới thiệu Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!

Thể loại: ngôn tình hiện đại, teen

Câu chuyện nói về tình yêu có thể làm thay đổi tính cách của một con người khi anh - một người đẹp trai có tính tình lạnh lùng và tàn khốc. Tuy nhiên sau khi gặp cô, anh lại thay đổi hoàn toàn, không còn băng lãnh như trước, mà giờ chỉ còn sự chiều chuộng, ấm áp dành cho cô.

Còn cô là một cô gái xinh đẹp, là con gái độc nhất của thương hiệu trang sức Pearly nổi tiếng thế giới, cô rời khỏi nơi xa hoa ấy và bắt đầu tự lập năm 15 tuổi. Là một người trong sáng, hồn nhiên nhưng trong 1 vài trường hợp, cô lại vô cùng quyết đoán và mạnh mẽ. Họ đã tình cờ gặp nhau và yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên. Liệu chuyện tình của họ sẽ ra sao?!

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Cuộc gặp gỡ định mệnh

- Haizzz..Mình lạc rồi!!! Phải chăng đây là lần đầu tiên trong đời Hạ Thiên Ý mình đi lạc sau sự việc 14 năm trước?! Đường đường là một nhà thám hiểm đã khám phá năm châu bốn bể, mà giờ đây lại đi lạc ở nơi hoang sơ, rừng rú này?! - giọng nói ngọt ngào nhưng chứa đầy oán trách của Thiên Ý vang lên. Cô rất tự hào về bản thân mình nha! Từ năm 15 tuổi đã rời xa gia đình để tự lập. Gia đình cô gồm một chuỗi các cửa hàng trang sức nổi tiếng thế giới- Pearly đó! Cầm - kì - thi - họa cô đều thông thạo, kể cả võ thuật và dùng súng cũng không làm khó được cô a! Cô đã liên tiếp 3 năm giành giải huy chương bạc môn bắn súng ở giải đấu thế giới! Nhắc tới bắn súng thì không ai không biết tiếng tăm của cô! Mọi người đều nói cô là cô gái đặc biệt nhất mà họ từng gặp gỡ. Đúng! Cô là động vật cấp cao đó! Muốn yêu điệu, thực nữ hay là mạnh mẽ, quyết đoán đều có hết! Bản đồ 5 châu 4 biển, cô đều thuộc nằm lòng! Giờ nói lạc, chẳng phải là tạt xô nước lạnh vào mặt cô sao?! Không được a! Nếu như sống ở đây thì...cũng được nhưng...chưa đến lúc đâu! Cô còn phải tìm soái ca cho đời mình nữa nha, với cả cô còn chưa tận hưởng hết tuổi thanh xuân của mình! Không thể để thế được! Cô phải bằng mọi giá tìm được đường ra! Cô còn phải đi chúc mừng sinh nhật mẹ mình vào tháng tới nữa và còn...v.v...

Đang băn khoăn với một loạt suy nghĩ thì chợt nghe thấy có động tĩnh ở đằng kia, cô vội đi về hướng đó để xem có ai có thể giúp mình không thì..."đùng" một tiếng khiến cô giật thót tim nhưng vẫn nhanh nhẹn né đường súng điều luyện đó! Câu hỏi đặt ra đầu tiên trong đầu cô là...đây là kỹ thuật gì mà sao cô chưa từng gặp qua?! Bắt đầu thú dử rồi đó! (Yoo: cạn nước bọt để nói về vấn đề này! *thở dài*).

Rồi chợt, cô thấy một người đàn ông chạy đến đưa lưng về phía cô, mặt hướng về một đám người cực đông, trông như đang che chắn cho cô. "Ê ê, đây không cần được bảo vệ!" - cô nghĩ. Nhưng dòng suy nghĩ của cô bị chặn ngang bởi một tiếng nổ long trời lở đất. Giờ thì cô và người đàn ông vừa nãy đang nắm tay nhau chạy đi. Cho tới bây giờ, hàng loạt câu hỏi được đặt ra trong đầu cô. Hắn là ai!? Tại sao lại cứu cô?! Tại sao hắn bị đám người kia rượt đuổi?!...v.v...

Hắn dẫn cô đến một nơi khuất đám người kia, hắn là phía trước một Con suối. Lần này, khi vừa dừng lại, cô lập tức ném cái ánh mắt dò xét về phía hắn. Thấy biểu hiện của cô, hắn vội khấn bịt mắt ra...cô bắt đầu hoang mang!!! Ôi mẹ ơi!!! Đẹp trai quá!!! Hảo soái a! Nhưng...trông lạnh lùng quá! Đôi mắt nhìn rất buồn! Hắn cũng bắt đầu dò xét cô. Giờ thì...2 mắt chạm nhau! Đây là tình huống gì?! Face to face?!

Trước chết, Yoo xin lỗi mọi người vì sự cố ở tài khoản Jung Yoohye kia, mọi hoạt động của Yoo từ giờ sẽ ở tài khoản này! Xin mọi người thông cảm!

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé ♥□♥□♥□

Nhớ đón xem chap sau nữa nghen □□□

Follow me □□□

Saranghae ♥□♥□♥□□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Cùng đi

- Nh...nhìn...c...cái gì mà nhìn?!!! - áy áy. Gương mặt trắng trẻo, xinh đẹp của Hạ Thiên Ý cô sắp bị người ta nhìn đến đỏ như quả cà chua rồi a! Vậy mà cái con người kia chính là một chút cũng không rời mắt khỏi cô đó! Làm cô ngượng chết đi được!!!

- Cô tên gì? - giọng nói trầm ấm nhưng chứa đựng sự lạnh lùng, có thể nói như là mang theo cả khối băng, lấy sự lạnh lẽo đó phả vào mặt cô a!

- Hạ... Thiên Ý! - cô trả lời trong sự nghi hoặc. Hiện giờ trong đầu cô có rất nhiều câu hỏi được đặt ra!!! Hấn hỏi làm gì?! Hấn mê cô rồi à?! Tại sao vừa nãy hấn lại cứu cô?!...v.v... Quả nhiên! Hấn chính là đã bị cô mê hoặc!!! (Yoo be like: Tự luyến!!! ☐ Ý said: chụy mảy đẹp chụy mảy có quyền☐ Yoo feel: ☐ *Ý lột guốc chọi Yoo*)

Ấy ấy!!! Anh nhìn ra suy nghĩ của cô rồi nha! Nhưng mà...cảm giác của anh bây giờ khi nhìn cô...rất lạ... Bao nhiêu tiểu thư đài các đến những mỹ nữ hay người mẫu xinh đẹp nhất anh đều đã từng gặp qua a! Chỉ duy có cô là làm anh...rộn ràng thế này!!! Tim đập chậm hẳn một nhịp! Chả nhẽ...anh bị bệnh tim hay...thôi quên đi! Sao có thể chứ! Họ là gặp nhau lần đầu tiên! Hấn là lần đầu tiên?! Anh thấy trong cô có cái gì đó rất quen thuộc với anh nhưng...anh không thể nhớ ra...

- Tôi là Đỗ Nhất Phạm. Sao cô lại ở nơi hoang sơ rừng rú này? - anh hỏi cho có lệ thôi chứ giờ này mà cô còn ở đây thì hấn là đã lạc.

- Tôi lạc rồi! - đấy, anh bảo có sai đâu?!

- Vậy thì về nhà tôi đi. Trong khu rừng này. Ban đêm ở đây rất nguy hiểm!

- Nhưng chúng ta là gặp nhau lần đầu. Anh có thể tùy tiện dắt một cô gái về nhà sao?!

- Ban đêm trong khu rừng này có nhiều nhất là thú dữ và cộp, còn có cướp như đám người ban nãy. Nếu không muốn chết thì đi theo tôi. Đó là lựa chọn tốt nhất cho cô bây giờ. - vừa dứt lời, anh quay gót bước đi, và biết chắc rằng cô sẽ chạy lon ton theo sau mình nên bất giác mỉm cười. Cười?! Cười sao?! Anh chợt nhớ, đã bao nhiêu năm rồi anh mới cười được một nụ cười thế này?! Cô gái này đúng là đặc biệt!

Ànhnho! Yoodēy!!! Đắg chap muộnthế này! Thànhthậtxinlỗimọingườì!

À mà... Yoohítasẽcốgắgtừngngàyđểcác Readers cóthểbiếtđếntruyệncủaYoo. Sẽmãicốgắg!!! ♥♥♥ Chứcmọingườìngủngon ☐☐☐

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé ♥♥♥

Nhớ đón xem chap sau nữa nghen☐☐☐

Follow me ☐☐☐

Saranghae♥♥♥☐☐☐☐☐☐

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Về nhà

- OMG!!! Thật không thể tin được giữ nơi hoang sơ, hẻo lánh thế này mà lại có một ngôi nhà kiểu cổ điển đẹp thế này a!!! Rốt cuộc...anh là ai hả?!!!! - phản ứng hoảng hốt của Thiên Ý khi thấy ngôi nhà của Nhất Phạm khiến anh bật cười.

- Tôi là tôi chứ là ai?! Nhưng cô có cần phải phản ứng đến thế không?! Trông thật buồn cười!!!

- Gì chứ!!! - cô bây giờ có thể nói là rất dễ thương nha! Mỏ chu lên giận dữ, còn có cả đôi gò má ửng hồng vì ngượng đó!

- A hèm! Vật dụng của ngôi nhà này, tất cả đều được làm bằng tre, nhìn thì rất đơn sơ nhưng các vật dụng ấy đã được các nghệ nhân điêu khắc một cách tỉ mỉ. Cấu trúc của ngôi nhà này cũng vô cùng độc đáo đó! - khuôn mặt anh bây giờ chính là rất tự hào a! Ngôi nhà này đã được chính tay ông nội thiết kế tặng anh nha, vì ông biết anh thích du ngoạn và thám hiểm các khu rừng nên đã đặc biệt thiết kế cho anh!

Hai mắt của Thiên Ý lúc này sáng lên long lanh. Woahhh...ngôi nhà này đặc biệt vậy sao?! Anh ta đúng là...con nhà giàu mà! Nhưng...đến cuối cùng, cô vẫn phán một câu khiến anh suýt nữa là té xiù!!!

- Anh giàu thế hèn gì bị bọn người hời nãy cướp bóc! Mà nhắc mới nhớ, cướp mà cũng chuyên nghiệp phết! Đem cả bom nữa cơ! - cô nói với vẻ mặt ngây thơ nhất!!!! ☐☐☐.(Phạm be like: ☐)

Khóe miệng anh giật giật, hờ hờ! Cô nhóc này tin lời anh nói sao?! Ngây thơ! Đúng là ngây thơ!

Ọc ọc ọc...cái tiếng kêu phát ra từ bụng của Thiên Ý! Khiến cô ngượng chín mặt! Cô đói rồi! Có thể không đói sao?! Lạc cả nửa ngày trời mà không có gì vào bụng thì có thể không đói?! Anh thấy ý niệm trong mắt cô rồi! Thấy tất! Đúng là...đôi mắt là cửa sổ tâm hồn mà!!!

- Đến đây! - anh ngoác tay gọi cô lại, vỗ vỗ tay xuống khoảng trống cạnh mình. Cô lon ton chạy đến bên cạnh, đặt mông ngồi xuống. Anh đứng dậy, đi

ra phía sau nhà, lấy 2 hộp mì ly ra ngoài, dùng bình thủy gần đó đổ nước sôi vào trong sau khi cho gia vị vào ly mì. Cầm 2 ly mì bốc khói nghi ngút đi đến chỗ cô, đưa cô một ly. Cô ăn lấy ăn để mà không màng "hình tượng"! (Ý said: Hình tượng là gì?! Có ăn được không?!) Chưa đầy 1 phút, cô đã ăn sạch phần mì của mình. Và...bắt đầu nhìn chăm chăm vào ly mì của anh. Anh hiểu mà! Liền đưa cả phần của mình cho cô.

Người ta nói "Căng da bụng trụng da mắt" quả là không sai mà! Vừa ăn xong, cô liền nằm xuống mắt nhắm nghiền!!! Gì chứ, trong lòng anh bây giờ rất hỗn loạn a! Cô chính là muốn thử sự đảm đang của anh?! Lòng nghĩ vậy mà nào dám nói ra!!! Anh đành nuốt nước mắt vào trong mà dọn dẹp. Quay trở lại thì...cô đã ngủ từ lúc nào rồi!

Anh mở cửa sổ ra để gió lùa vào rồi bắt đầu nhìn cô. Cô...thật đẹp nha! Từ trước tới giờ, anh chính là chưa từng khen bất kì cô gái nào nhưng...cô thì khác! Ngũ quan tuyệt hảo, làn da trắng hồng, suối tóc dài, đen, mượt...v.v.. Không từ ngữ nào có thể diễn tả hết vẻ đẹp của cô! Vẻ đẹp trong sáng, hiền lành, trông rất nhân từ (Yoo: Anh đừng tin mặt chị ý, cái mặt không nói lên gì hết, sau này về chung một nhà đi rồi biết chị ý NHÂN TỬ, HIỀN LÀNH thế nào anh nhé!)

Khung cảnh bây giờ chính là rất đẹp a! Một nam nhân ngũ quan hoàn hảo đang dùng tay quạt cho nữ nhân tuyệt sắc ngủ. Những cơn gió nhẹ nhàng thổi vào làm tóc của nữ nhân ấy bay bay...khiến khung cảnh càng thêm xinh đẹp...

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé ♥♥♥

Nhớ đón xem chap sau nữa ngen□□□

Follow me □□□

Saranghae♥♥♥□□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Trở về

Sáng sớm tinh mơ, những hạt sương mai long lánh như thủy tinh vẫn còn đọng trên lá. Trời vẫn còn vương chút ma mị, hơi âm u của bầu trời đêm.

Trong ngôi nhà tre, có đôi nam thanh nữ tú vẫn còn say giấc nồng trên chiếc giường tre ấm áp. Mọi thứ thật yên bình. Nữ nhân kia chớp chớp miếng mấy cái thì hai hàng mi dài, cong vút động đậy, cô tỉnh dậy.

Vẫn còn muốn nướng thêm một chút, cô xoay người sang bên phải thì bắt gặp khuôn mặt tuần tú của nam nhân kia. Gương mặt thoát tục nhưng lại vô cùng lạnh lùng, khí chất. Chẳng biết từ khi nào mà cô đã đắm chìm vào cái vẻ đẹp "chết người" của anh, cho đến khi đôi mắt lạnh lùng của anh mở ra, mang theo thanh âm lạnh lẽo: "Nhìn gì thế?! ". Thanh âm ấy khiến cô giật mình, vội quay ngược lại, vờ như không có gì. Hành động của cô vô thức khiến anh bật cười. Ngốc thật!!!

- Ch...chào...buổi sáng!

- Ừm. Chào buổi sáng! Thiên Ý! - Thiên Ý...Thiên Ý.... Anh...vừa gọi tên cô?! Cảm giác này...lạ quá! Sao lại...có thể ngọt ngào và dễ chịu như vậy?! Giọng nói này...khác hẳn với khuôn mặt lạnh lùng của anh. Hay là...chỉ có cô mới cảm thấy vậy?!

- Về thôi.

Về?! Về đâu?! Anh ta nói gì mà khó hiểu thế?!

- Về?!

- Ừm. Về thành phố. Chẳng lẽ cô muốn ở đây?!

Cô bây giờ chính là...giận đến đỏ mặt, tím tai rồi a! Cái con người kia có thể đưa cô về thành phố mà cả ngày hôm qua chính là 1 câu cũng không nói với cô! Làm cô cứ tưởng..

Hèn chi cô cứ thắc mắc, anh ta giàu như thế, sao lại phải sống nơi rừng rú này?! Hay là...do cô quá ngốc rồi?! Còn ngủ chung với người ta như đúng rồi nữa chứ?! Phải chăng là anh ta đã cho cô cảm giác an toàn mà trước giờ cô chưa từng có?! Hay...cô suy nghĩ nhiều quá rồi?! Haizzz...

Nghĩ rồi, cô cứ phồng má bánh bao lên giận dỗi, mang theo sát khí ra ngoài gặp anh.

Gì đây?! Tiểu cô nương này sao vậy?! Anh đã chọc tức nàng gì sao?! Thật khó hiểu a!!!

Yoo hay đăng chap vàobuổitốinhằm. Mong mọiingườithôngcảmchoYoonha!!! Comà chap nàyhoiingán! Xinlỗimọiingười! *cúiđầu*

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé ♥♥♥

Nhớ đón xem chap sau nữa nghen □□□

Follow me □□□

Saranghae ♥♥♥ □□□□□

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Come back home

Trên đường, chiếc Mercedes G650 Landaulet đang lướt trên con đường nhựa nơi thành phố xa hoa. Cô, chính là cuối cùng cũng đã được về nhà, lòng sướng lên vô cùng nhưng... mặt vẫn không chút biểu cảm do giận cái người kia có phương pháp trở về mà không nói với cô. Suốt chặng đường, chẳng ai nói với ai gì cả. À mà thật ra... anh muốn nói nhưng thấy cô như vậy nên không dám nói! (Yoo: Ủ Man! Từ khi nào mà anh đã như vậy?!).

- Cô... làm sao vậy?! - giọng nói của anh vang lên, phá tan bầu không khí yên ắng.
- Không có gì - giọng cô lạnh hắt đi. Cô thật sự rất giận đó!
- Ồ. Vậy thôi! - cô đã nói vậy rồi thì anh chỉ biết lặng câm thôi chứ biết sao giờ?!
- Ồm! - cô đáp lại. Gọn gàng, vắn tắt, không quên cho chút lạnh lẽo vào trong câu nói của chính mình.

Thế là chiếc xe vẫn vi vu theo gió trong sự im lặng của đôi bên.

Lát sau, cô hướng dẫn anh đến địa chỉ nhà mình nhưng trong lời nói của cô vẫn chứa cái gì đó giận dữ... Cô muốn về nhà ngay để được ôm những con người mà cô cứ ngỡ là sẽ không bao giờ được gặp lại họ nữa...

_____ **Nhà cô** _____

Chiếc xe dừng lại trước cổng nhà cô. Cô bước xuống xe, bấm chuông. Một người phụ nữ trung niên chạy ra ngoài mở cửa.

- Tiểu thư, cô về rồi! - giọng nói của người phụ nữ ấy có cái gì đó vừa thân thiện vừa ấm áp gọi Thiên Ý.
- Di Truong! Thiên Ý về rồi! - cô rung rung hai hàng nước mắt ôm lấy đi Truong.
- Ông chủ, bà chủ, cậu chủ ơi! Tiểu thư về rồi!

Lập tức từ trong nhà, 4,5 người chạy ra, trong đó có mẹ, có ba, em trai của Thiên Ý cùng với 2 cô giúp việc cũng cùng đi ra. Họ ôm nhau, những cái ôm thắm thiết. Nhưng... chẳng ai để ý gì tới cái con người ngoài kia làm mặt anh đen lại. Anh ho khan mấy tiếng, dồn sự tập trung về phía mình. Bây giờ mọi người đều nhìn anh. Bất chợt... anh chẳng biết làm gì nữa!!!

Yooxinlỗimọingười vì chap này hoi ngán. Thành thật xin lỗi ạ! *cúi đầu*

À mà... mọi người ơi! Hãy cũng nha cổ vũ cho U23 VN trong trận chung kết với Uzbekistan nhé!

Tự hào là người Việt Nam!!!

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé!

Nhớ đón xem chap sau nữa nghen □□□

Follow me □□□

Saranghae ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Gặp mặt

Khôi phục lại dáng vẻ soái ca thường ngày. Giọng anh trầm ấm, lạnh lẽo nhưng vô cùng lễ phép vang lên:

- Ch...cháu là Nhất Phạm ạ! Hân hạnh được gặp 2 bác. - mặc dù ngày thường anh rất lạnh lùng, nhưng duy chỉ có cô là khiến anh không thể tàn nhẫn và đáng sợ vậy được. Với cả đây là nói chuyện với người lớn nên phải lễ phép tí!!! (Yoo said: Gớm!!! Phạm: Kệ ta!)

- Cô xin lỗi cháu, vì lâu rồi Thiên Ý mới về lại nhà, 2 hôm trước nó bảo đi khám phá rừng gì ấy, rồi hôm nay đột nhiên chạy tới nhà mà không nói gì hết nên 2 bác có phần vui mừng quên không để ý đến cháu! - giọng nói của mẹ Thiên Ý rất ngọt ngào nha! Người phụ nữ này chính là rất đẹp đó! Một vẻ đẹp vô cùng đậm thắm. Còn cả ba cô a! Ông nhìn rất mạnh mẽ, cao to, vô cùng hào soái! Chưa kể đến cậu em trai trông mới 5,6 tuổi mà trông đã rất khí chất, ra dáng nam nhi chững chạc rồi. Chị em cô đúng là thừa hưởng nhan sắc từ bố mẹ nha!

- Dạ không sao đâu ạ! Gia đình gặp nhau, vói là chuyện bình thường, thôi cháu xin phép về trước ạ! - anh ôn nhu đáp lại mẹ cô.

Chiếc Mercedes lướt đi, phút chốc đã biến mất trên đường.

Gia đình cô cũng đi vào nhà, ai cũng cười tươi rói, hẳn là họ đã lâu không gặp nhau rồi.

- Thiên Ý à. Chắc con cũng mệt rồi, lên phòng nghỉ đi con. Với lại...sắn díp về nhà rồi, hay là...ở đây vài ngày với bố mẹ, ha! - mẹ cô hỏi.

- Vâng! Sao cũng được ạ! - cô vui vẻ trả lời. Cô chính là đã đi lâu quá rồi nên muốn ngắm lại ngôi nhà này 1 chút. Chẳng có gì thay đổi cả, vẫn là cái cảm giác quen thuộc và ấm áp ấy. Cô đi lên phòng của mình. Dù đã không ở đây một thời gian khá dài, nhưng căn phòng này vẫn là vô cùng sạch sẽ nha. Mọi thứ vẫn ngăn nắp như lúc cô còn ở đây. Cô lao xuống chiếc giường thân yêu. Nằm ngủ cho đến lúc chiều chập tối.

Lại nói về anh. Khi đang vút bay trên đường thì chợt nhớ ra...còn chưa xin số điện thoại của cô, thân thể gia đình cô thế nào...v.v... Liên thờ dài. Anh lấy điện thoại ra, gọi điện cho ai đó. Chất giọng lạnh lẽo đặc trưng của anh vang lên:

- Alo

- Dạ...dạ...a...anh gọi em có việc gì không ạ?!

- Chỉ là muốn nhờ chú một số chuyện. Có được không? - giọng nói của anh có thể nói là vô cùng lạnh lẽo, thanh âm như thể vô cùng đáng sợ. Khác hẳn lúc nói chuyện với cô.

- Dạ...dạ...được chứ ạ! C...có chuyện gì anh cứ nói, em sẽ giúp anh hết mình ạ!

- Tốt. Vậy thì mau tìm tất cả thông tin của người tên Hạ Thiên Ý ngay cho tôi. Cho chú 3 phút để gửi tài liệu qua mail của tôi. Không thì...chú tự biết lấy.

- V...vâng!

_____ 3 phút sau _____

"Ting tong..."

- Đúng hẹn phết. - anh nở một nụ cười ma mị, đẹp một cách thoát tục...

Chap mới đó nhen. Đăng giờ này chắc không ai đọc đâu!!! □□□ Đicoi chung kết U23 VN đã bán hết rồi...

Thôi iitui cũng đi coi đây...

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé ♥♥♥

Nhớ đón xem chap sau nữa nhen □□□

Follow me □□□

Saranghae ♥♥♥ □□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Thiệp mời

Đôi mắt mơ màng của Hạ Thiên Ý dần mở ra, cô bừng tỉnh. Ngáp ngắn ngáp dài bước xuống nhà. Ba mẹ cùng em trai cô đang coi phim kinh dị trong quang cảnh...đèn trong nhà tắt hết, chỉ chừa lại vài bóng, những con gió lùa vào khiến chiếc rèm cửa từng đột tung bay, khung cảnh xung quanh chính là rất đáng sợ a... Khóe môi cô giật giật. Hờ hờ... Chắc họ muốn thêm phần kịch tính đây mà! Ba người vẫn mãi miết xem phim, chẳng ai để ý gì đến cô cả...Ấy ấy, cô là lâu lâu mới trở về mà họ nhớ đối xử với cô vậy sao?!!!

"Tíng tong...", chuông cửa nhà cô vang lên kéo thoát khỏi suy nghĩ của chính mình.

- Thiên Ý. Ra mở cửa đi con. - Ồ! Thì ra họ vẫn nhận thấy sự hiện diện của cô?! Chẳng qua là không thèm ngó ngang gì à?! Đã thế thì cô đổi luôn cho họ biết!!!

Cô im lặng bước ra mở cửa.

- Xin chào tiểu thư! Tôi đến đây để đưa thiệp mời cho ngài Hạ Nhật Minh, kính mời ông đến dự sinh nhật của con trai phụ nhân chúng tôi. - giọng nói của một cô gái xinh đẹp, trông trạc tuổi cô vang lên.

- Cảm ơn cô. - cô đưa tay nhận tấm thiệp rồi bước vào nhà.

.....

- Papa. Có người mời papa dự tiệc. - cô lười Biếng nói.

- Đưa papa xem - vừa nói, ông vừa lấy tấm thiệp đồ rục từ tay Thiên Ý. Chăm chú đọc. Sau khi nhìn một lượt cả tấm thiệp, ông nở một nụ cười.

- Phụ nhân Nguyệt Nghi mời chúng ta đến dự sinh nhật con trai bà ấy.

- Là vị phụ nhân của ông Hồ Phúc Kiến, chủ công ty trang sức Lillian đứng nhất toàn cầu à?!

- Chính là bà ấy.

- Vậy thì nhất định phải dự rồi.

- Bà nói phải! - ba Thiên Ý gật đầu.

- Dự tiệc ạ?! Con có thể cùng đi không vậy?! Con ở nhà chính là đã chán lắm rồi! Nha papa~~~~ Thiên Ý hai mắt sáng rực, xem ra cô rất hào hứng a!

- Thôi được rồi, muốn đi thì đi cùng papa. - ông nhìn đứa con gái đáng yêu này thì chính là không kiềm được lòng nha. Lâu lâu cũng phải để cô ra ngoài cho khuây khỏa, ở nhà nhiều cũng không tốt. Với cả...ông còn có kế hoạch giới thiệu cô với bên ngoài, xem có ai có thể "rước" cô về hay không! Ông chính là quá mệt mỏi với đứa con gái quậy phá này rồi đó! Ông nở một nụ cười gian tà nhìn cô! Cô trở mặt nhìn. Bộ có chuyện gì à?!!! Tại sao papa lại nhìn cô như thế?!!! Thật khó hiểu a!

Yooda quay trở lại rồi đây.

Xin lỗi vì đã để mọi người đợi lâu.

Thành thật xin lỗi mọi người!

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé ♥♥♥

Nhớ đón xem chap sau nữa nghen □□□

Follow me □□□

Saranghae ♥♥♥□□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Dự tiệc

Đã sắp đến giờ dự tiệc, cô đang ngồi trên chiếc Mercedes cùng papa của mình. Chiếc xe đang chạy như bay đến nơi diễn ra bữa tiệc. Hôm nay cô đẹp

lắm nha, lâu lâu mới được ra ngoài chơi nên cô đặc biệt mặc đẹp. Cô khoác một bộ trang phục vô cùng mỹ miều, có thêu những bông hoa màu xanh vô cùng tinh tế, "y phục" của cô hơi nghiêng về cổ trang 1 tí nhưng trông vô cùng trang nhã, đặc biệt, cô còn có một miếng vải che mặt cùng màu với trang phục, tạo cảm giác huyền bí vô cùng.

Quan trọng hơn, hôm nay, cô còn trang điểm nhẹ một chút, nhưng cái 1 chút ấy cũng đủ làm cô tỏa sáng nhất đêm tiệc ấy.

"Kéttttt...", chiếc xe dừng lại trước một nhà hàng 5 sao vô cùng sang trọng.

Cô cùng ba của mình bước xuống thảm đỏ, lập tức bị hàng trăm camera từ các phóng viên lia tới, phòng vắn đủ điều. Hạ Nhật Minh nắm chặt tay con gái, dẫn cô bước vào trong.

Vào bên trong, cô ngạc nhiên đến mức đông băng... Chỉ là tổ chức tiệc sinh nhật thôi mà, có cần phải sang trọng và xa hoa vậy không?! Cô bây giờ là đứng trong cung điện sao?! Cô chỉ đơn giản là đi dự tiệc thôi mà! Có cần làm cô phải sốc vậy không?! Ba cô thì vẫn nắm chặt tay cô, kéo cô vào một chiếc bàn toàn là trai xinh, gái đẹp, đặt cô ngồi xuống rồi đến một chiếc bàn khác ngồi xuống cùng một đám người trông trạc tuổi ông, nói chuyện rôm rả.

Cô nhìn xung quanh. Cô...chính là chẳng quen ai ở đây cả!!! Papa đặt cô ở nơi này thì cô biết phải làm gì đây hả?!!!

Chap ngắn quá ạ!!! Xin lỗi mọi người!

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé ♥♥♥

Nhớ đón xem chap sau nữa nghen□□□

Follow me □□□

Saranghae♥♥♥□□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Sao anh...

Đang loay hoay một hồi vì không quen ai ở đây thì Thiên Ý thấy có 1 cô gái vô cùng xinh đẹp tiến đến phía cô, giơ tay ra như định bắt tay cô.

- Chào cậu! Tớ tên là Tiểu Đào. Có vẻ như cậu không quen ai ở đây thì phải! Cậu trông rất xinh đẹp. Chúng ta có thể làm quen không, vì tớ cũng chẳng quen ai ở đây! - Thiên Ý giơ tay ra nắm lấy tay Tiểu Đào, mặt hơi đỏ.

- Được chứ, được chứ! Tớ không quen ai ở đây, có cậu cùng trò chuyện thì tốt biết mấy! À mà...tớ tên là Thiên Ý.

- Thiên Ý...tên đẹp lắm! Tớ 20 tuổi, cậu thì sao?

- 20?! Vậy thì quá trùng hợp rồi! Mình cũng 20 tuổi nha!

- Thế thì tốt quá rồi.

Thế là hai nàng bắt đầu nói chuyện với nhau. Có vẻ như họ rất hợp với nhau nha. Nói đủ thứ trên trời, dưới đất...

_____ **A Few Moments Later** _____

- Xin chào tất cả các vị quý nhân có mặt ở đây. Cảm ơn các vị đã dành chút thời gian đến đây dự bữa tiệc sinh nhật này. Cảm ơn, cảm ơn!!! -vị MC điển trai này vô cùng đẹp trai a~ Giọng nói lại vô cùng nam tính. Vừa xuất hiện là phải khiến người ta chú ý ngay bởi vẻ ngoài hào nhoáng của bản thân.

- Nào! Bây giờ chúng ta cùng chào đón nhân vật chính của ngày hôm nay!

MC vừa dứt lời, từ trong, một thanh niên mặc âu phục bước ra, dáng đi vô cùng lạnh lùng, mỗi bước chân tựa như vô cùng lạnh lẽo.

Anh ta vừa lộ mặt, Thiên Ý lập tức vô cùng sửng sốt. Là anh ta?! HỒ NHẤT PHẠM?! Bây giờ cô chính là hoảng hốt đến mức mồm chữ O mắt cũng chữ O rồi!!!!

- Xin chào. Tôi là Hồ Nhất Phạm - anh vừa bước ra, dưới khán đài, tất cả các vị tiểu thư xinh đẹp ở đây đều hai mắt phát sáng mà nhìn anh!!! Sức hút quá vĩ diệu rồi nha~

Anh đảo mắt một hồi, dừng lại ở chỗ cô, khẽ cười nhẹ. Bất gặp ánh nhìn của anh, cô cũng dùng ánh mắt của mình đáp trả.

Sau màn giới thiệu ngắn gọn và đầy xúc tích, anh lui vào trong, lát sau lại đi ra ngoài, tiến đến chỗ cô. Ày da! Muốn đến được chỗ cô hơi khó à nha! Bây giờ anh chính là đã bị đám phụ nữ này vây quanh đó. Gương mặt vẫn không chút biểu cảm mà băng qua các vị cô nương ấy. Ba bước tiến đến chỗ cô ngồi.

Hai người nhìn nhau, rõ ràng là có rất nhiều điều muốn nói mà lại không biết là nên bắt đầu từ đâu. Từ đó, hàng ngàn, hàng vạn câu hỏi được đặt ra nhưng...suy nghĩ mãi mà không có lời giải đáp...

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé ♥♥♥

Nhớ đón xem chap sau nữa nhen □□□

Follow me □□□

Saranghae ♥♥♥□□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Bạn thân

- Anh là con trai của Nghệ Nguyệt Nghi, vợ của ông Hồ Phúc Kiến chủ tịch tập đoàn trang sức Lilian?! - Thiên Ý cất giọng hỏi.
  - Phải. - anh trả lời cô, giọng nói này khác hẳn lúc anh nói chuyện với cô ở trong rừng khiến cô sửng sờ.
  - Hai người quen nhau sao?! Thật ngạc nhiên nha! - Tiểu Đào lên tiếng phá tan bầu suy nghĩ của cô.
  - Đào Nhi, sao em lại ở đây?! - Nhất Phàm hỏi Tiểu Đào một cách vô cùng thân mật.
  - Ca! Em chính là buồn quá nên mới ra đây chơi, mà không quen ai ở đây, vừa hay làm quen được CHỊ DẦU a! - một tiếng "ca" của Tiểu Đào khiến Thiên Ý giật mình, họ...là anh em sao?! Khoan đã! Gì chứ! CHỊ DẦU?! Từ khi nào mà Thiên Ý cô đã trở thành vợ anh ta rồi?!
  - Tiểu Đào! Gì chứ?! Sao tớ lại thành chị dâu của cậu rồi?!
  - À à. Tớ gọi vậy hơi sớm nhĩ?! Vì đây là lần đầu tiên anh mình mới chủ động tìm đến một cô gái và nói chuyện với cô ấy nên mình đã kết luận rồi!
  - Kh...không có đâu! - cô lên tiếng thanh minh, ày da! Tiểu Đào này thật là! Sao lại vội kết luận thế chứ!!!
  - Đào Nhi! Không được ăn nói xằng
- bậy! - Nhất Phàm cũng nhanh chóng thanh minh.
- Em xin lỗi ca... - Tiểu Đào mặt xụ xuống hối lỗi, trông rất đáng yêu nga~
  - A! Ý Ý! - tiếng gọi của một chàng trai khiến Thiên Ý quay lại, mỉm cười nhìn chàng trai ấy.
  - Ngụy Thiên Phong! Sao cậu lại ở đây?! - cô hớn hờ nói chuyện với chàng trai.
  - Sao tớ lại không thể ở đây vậy. Thiệp mời cũng chính là đưa đến nhà tớ, ba tớ bảo tớ đi cùng.
  - À! Tớ nhất thời quên mất, ba cậu cũng là chủ tịch tập đoàn thời trang lớn nhất Á Âu này chứ ít gì.
  - Hi hi, không đến mức đó đâu! - kẻ ra, chàng trai này cũng soái, cao ráo, sáng sủa, có thể nói nhan sắc cũng không phải dạng vừa đâu, chỉ là...vẫn thua Nhất Phàm anh thôi. □

* À hem! Nói một chút về Ngụy Thiên Phong. Anh ta 20 tuổi. Là bạn học của Hạ Thiên Ý. Có thể nói là "Thanh mai trúc mã" với Thiên Ý nhà ta vì họ đã học cùng nhau từ nhỏ đến lớn, cùng nhau trưởng thành. Nhưng...Thiên Ý chỉ xem anh ta là bạn thân thôi, ngoài ra thì không còn tình cảm gì khác.

(Yoo: Người dùng mộng tưởng về con Ý nhà ta nữa, Ý là của Phàm rồi □ Phong: Người chờ xem□) *

Hai người bọn họ chính là nói chuyện mãi, chẳng ai để ý gì đến Phàm ca mặt đã sớm đen lại, đứng một cục ở đó khiến anh mặt đã đen nay lại càng đen hơn! Nhưng gương mặt vẫn không chút biểu cảm mà nhìn tên kia. Ánh nhìn lạnh lẽo như sắp giết người! □□□

Chap này hơi ngắn. Thành thật xin lỗi mọi người!

Mọi người nhớ vote và comment để góp ý cho Yoonhé!

Nhớ đón xem chap sau nữa a~

Dạ mọi người □

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé ♥♥♥

Nhớ đón xem chap sau nữa nghen □□□

Follow me □□□

Saranghae ♥♥♥□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Thua

- A hèm! Tôi vẫn chưa chết! - Nhất Phàm này giờ mới lên tiếng nhưng... thanh âm lạnh lẽo đến mức tựa như sắp giết người a!

- Thì ai bảo anh đã chết đâu?! - Thiên Ý lên tiếng phản bác, xong lại quay ra nói chuyện với Thiên Phong, xem Nhất Phàm như không khí.

Phàm bây giờ vô cùng tức giận, không thể chịu đựng nổi cái cảnh hai người họ nói chuyện tình tứ với nhau nữa. Lập tức bắt lấy tay cô, trực tiếp kéo đi. Mặc cho bao nhiêu ánh nhìn đang hướng về phía anh, mặc cho bao nhiêu đôi mắt của các vị tiểu thư nhìn chăm chăm vào tay anh và tay cô, anh vẫn một mạch kéo cô bước đi. Đáng này, Thiên Phong thấy biến liền chạy đến giữ chặt tay còn lại của cô. Thiên Ý bây giờ chính là hai tay đã bị hai người đàn ông tướng mạo phi phàm này giữ chặt rồi! Những cô gái khác thì ném cái ánh mắt ghen tị về phía cô. Nhưng... thực tâm, cô nào có muốn vậy!

- Phien cậu buông tay ra. Tôi cần nói chuyện với cô ta. - Nhất Phàm bây giờ đã rất tức giận rồi. Hắn ta, có tư cách gì mà giành lại Thiên Ý từ tay anh?!

- Tôi chính là cũng có chuyện muốn nói với cô ấy. - Thiên Phong cũng không chịu thua mà dùng tay siết chặt tay Thiên Ý hơn khiến cô phát ra tiếng kêu đau. Dù là rất nhỏ, cũng đủ để Nhất Phàm nghe thấy.

Nhất Phàm từ từ buông tay Thiên Ý ra. Lạnh lùng bước đi, mặc cho Thiên Ý nhìn theo cái bóng lưng cô đơn ấy.

- Thiên Phong! Cậu thắng rồi. - lúc này cô mới đề ý, cạnh Thiên Phong còn có bạn cậu ta đi cùng, toàn là những cậu ấm con nhà tài phiệt.

- Không! Tôi thua rồi! Anh ta là vì thấy Thiên Ý đau nên mới buông tay ra. Anh ta là đã nghĩ đến cảm nhận của Thiên Ý. Không muốn cậu ấy đau. Tớ... thua rồi! - Phải! Thiên Phong cậu đã không nghĩ đến sự đau đớn của Thiên Ý mà còn siết chặt tay cô. Ván này... anh thất bại rồi. Nói là "thua" vì anh biết chắc rằng lòng Nhất Phàm đã sớm có hình bóng của Thiên Ý. Nhất là sau cái sự việc mười mấy năm về trước... Còn nếu hỏi vì sao anh biết Nhất Phàm thì... anh ta nổi tiếng khắp thế giới, không ai là không biết anh ta. Một người tướng mạo phi phàm, lại là người sẽ kế thừa sản nghiệp đồ sộ của gia đình-chuối tập đoàn trang sức Lillian nổi tiếng toàn cầu. Nhưng... Thiên Phong anh sẽ không bỏ cuộc đâu vì anh cũng... yêu Thiên Ý! Và sẽ không để cô vượt khỏi tay mình...

Thấy tu thương mọi người chưa~ Ra tận 2 chap cơ. Hí hí!!!

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé ♥♥♥

Nhớ đón xem chap sau nữa nghen □□□

Follow me □□□

Saranghae ♥♥♥□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Quan tâm?!

- Ui da... - lúc này Thiên Ý đang xoa xoa cổ tay của mình mà kêu đau. Cô vẫn rất thắc mắc, hai người này nói rằng có chuyện muốn nói với cô, không biết đó là chuyện gì mà phải lôi kéo cô như vậy. Làm cô sung cả cổ tay.

Hạ Nhật Minh từ nãy đến giờ đã chứng kiến hết tất cả, xót xa con gái của mình, ông chạy đến, nhẹ nhàng đỡ Thiên Ý ngồi xuống, lo lắng hỏi han.

Lúc này, Nhất Phàm lại một lần nữa xuất hiện, tay cầm thêm một hộp đựng dụng cụ y tế, đến gần chỗ cô, lạnh lùng ngồi xuống ghế. Cầm tay cô lên chuẩn bị thoa thuốc thì cô rút tay lại:

-T...tôi không sao đâu!

- Cô vẫn cứng đầu như lúc ở trong rừng nhỉ?! Lần trước là không chịu đi theo tôi, lần này thì là không chịu thoa thuốc. À mà...tôi lớn hơn cô nhỉ? Có nên đổi cách xưng hô không?!

- Tôi...

- Hừm?! - anh nhướn một bên chân mày lên thách thức, đôi mắt kiêu: "thử nói lại một lần nữa xem, tôi sẽ cho cô về với đất mẹ bao la mà ngửi nhang mãm mã".

- E...e...em biết rồi.

- Vậy thì đưa tay đây. - vẫn là cái giọng nói lạnh lùng ấy, nhưng...thay vào đó, là có thêm sự ôn nhu...

Cô từ từ đưa tay cho anh, anh nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng mở hộp thuốc ra, lấy một tuýp thuốc giảm đau thoa lên tay cô.

- A...

Cô đau đớn mà kêu lên. Thấy vậy, anh giảm lực đạo ở tay lại, vô cùng ôn nhu mà thoa lên vết sưng của cô.

Chẳng ai để ý đến Thiên Phong cả, cậu ta đứng như trời trồng nhìn hai người họ mà suy nghĩ hồi lâu, lát sau lại lặng lẽ mà đi về.

Lại nói về ba của Thiên Ý. Mọi hành động của cô và Nhất Phàm nãy giờ chính là đã bị ông thu vào mắt hết rồi a! Ông chợt nghĩ...nếu hai đứa nó mà về chung một nhà thì đó là chuyện tốt nha! Vừa nghĩ, ông vừa nhìn đôi nam thanh nữ tú trước mặt mà bất giác mỉm cười. Ông còn nghĩ, vừa nãy, Nhất Phàm có nói là bọn nó có gặp nhau ở trong rừng, vậy cũng xem là đã quen biết từ trước. Vậy...chuyện mai mối sau này chắc...cũng không khó đâu nhỉ?!

Có ai phát hiện tui là cú đêm hông?! Hầu như toàn đăng truyện về đêm ý! À mà sẵn tiện tui cho ra lò chap sau luôn nhe~

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé ♥♥♥

Nhớ đón xem chap sau nữa nghen□□□

Follow me □□□

Saranghae♥♥♥□□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Say nắng

Cô bây giờ là đang vô cùng chăm chú mà nhìn Nhất Phàm. chàng trai với vẻ đẹp khiến cho bao cô gái phải thốt lên tiếng "Woah" một cái vì quá hoàn mỹ. Chàng trai với vẻ ngũ quan xinh đẹp, bất kể là trai hay gái, cũng đều mê hoặc người ta.

- Nhìn gì mà nhìn lăm thế?! - Nhất Phàm lên tiếng kéo cô trở về khỏi sự mơ màng của chính bản thân mình.

- Nh...nhìn gì chứ?! - cô đỏ mặt phản bác.

Đang nói chuyện với nhau, đột nhiên từ xa, có một cô gái tiến tới chỗ bọn họ. Cô gái này phải nói là quá...đáng. Cô ta mặc một chiếc váy bó sát cơ thể, tôn lên đường cong nhưng...phần ngực xê rất sâu, tựa như cô ta muốn đem cả vòng 1 đẩy dạn của mình...phô cho cả thiên hạ thấy. Nói về mặt thì...cô ta

cũng xinh nhưng...nhìn là biết trét cả tấn phấn lên mặt. Một nét đẹp...quá...kém sang!!!

- Chào anh, Nhất Phàm! - cô ta cất cái giọng nhão nhọt của mình lên khiến Thiên Ý xém chút xiu nữa là nôn tại chỗ, đã thế, cô ta lại còn chủ động nhấc ghế tiến đến ngồi sát vào anh nữa chứ! À mà...sao cô lại quan tâm anh ta thế nào vậy?! Có là gì của nhau đâu mà...!

- Em tên là Cẩm Lệ, hân hạnh được gặp anh~ - vừa nói, ả vừa nhấc ghế của mình tiến sát vào anh hơn. Cô bắt đầu...khó chịu rồi đấy! Vội đứng dậy chen vào giữa hai người họ, đặt ghế thật mạnh xuống xem như dằn mặt ả.

Thấy biểu cảm này của cô, Nhất Phàm cũng phần nào đoán ra tâm tư của cô, nhưng mặt vẫn không chút biểu cảm. Ghế sát tai cô, hỏi nhỏ:

- Ghen?!

- Gì chứ, s...sao tôi lại ghen cơ chứ?! Có là gì của...của nhau đâu mà ghen cơ chứ?!

- Bộ em không biết...từ lúc trong rừng thì tôi đã ngầm xác định EM LÀ CỦA TÔI RỒI hả?

Nói đến đây, cô...câm nín, chẳng biết nói gì thêm. Đor cả lưỡi lẫn cơ mặt vì...quá bất ngờ! Thấy biểu cảm hài hước này của cô, trong mắt anh hiện lên ý cười, nhưng chỉ chớp lát thôi rồi lại biến mất. Anh đứng dậy, quay lưng bước đi để cho cô và ả Cẩm Lệ gì đó ở lại...

Đấy, chap mới đấy! À mà...Yooxinbậtnl là chap saucócảnhhànhđộng hen, chonókịchtính, ngọtmẫithì reader cũngchán. Cứráng theo dõiik, những chap sauthúdzịlắmnhe~

Mọigườinhớ vote và comment choYoonhé! ♥

Nhớđónxem chap saunĩranghen ☐

Follow me ☐☐☐

Saranghae♥♥♥☐☐☐

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Máy bay

"Cốc Cốc Cốc..."

- Vào đi. - giọng nói lạnh lùng của Nhất Phàm vang lên. Một người thanh niên khôi ngô tuấn tú mở cửa đi vào. Gật nhẹ đầu chào anh.

- Phàm, có tin không tốt cho cậu đây. - người ấy cất tiếng nói khiến mọi hành động của anh đều đột nhiên dừng lại mà ngược lên nhìn.

- Từ trước đến giờ chưa chuyện gì làm khó được cậu, cũng chưa từng có chuyện gì cậu phải hỏi ý kiến của tôi. Lần này xem ra...rất nghiêm trọng. - người thanh niên ấy là Từ Hạo-một người bạn thân của anh, cũng là người anh vô cùng tin tưởng, trước giờ cậu ta chưa từng thất bại, nay lại phải đến nói với anh, xem ra...lần này phức tạp rồi đấy!

- Bang của hần ta lại gây sự. Lần này...hần chính thức ra mặt, đòi chúng ta phải nhường thị trường màu mỡ vừa chiếm được ở Úc. Cậu biết đấy, đây là nơi có lượng tiêu thụ sản phẩm cao, tài nguyên và khoáng sản nhiều không tưởng, quan trọng hơn...kho sản xuất vũ khí của ta ở bên đó.

- Khuynh Long, hần cũng khôn phết, các thị trường khác thì không xông vào đòi nhường, nay lại đến trung tâm vũ khí của ta mà bảo đưa cho hần. À mà...hần nói nhường?! Hần-có tư cách gì nói tôi nhường chỗ hần?! Cậu triệu tập anh em trên khắp thế giới về căn cứ ở Úc đi, trừ những người đang làm nhiệm vụ, bảo họ về đấy rồi thì đừng làm gì cả, đợi tôi qua đó. Lần này đích thân tôi sẽ giải quyết.

- Vậy tôi đặt vé đi Úc cho cậu lúc 9g sáng mai.

- Được. Càng sớm càng tốt. - Nhất Phàm nhếch miệng cười. Hần ta đúng là to gan, dám đến địa bàn của anh mà gây chuyện. Lần này anh sẽ diệt tận gốc bang của hần. Để từ đây không còn phiền phức gì với bên hần nữa.

_____ **Nhà cô** _____

- Aizzz... Chán quá đi mất. - Thiên Ý bây giờ phải nói là rất chán nha! Ở nhà thì chẳng có việc gì làm. Ra ngoài thì cũng chẳng có nơi nào để đi. Rừng ở nơi đây cô đều khám phá rồi, tất cả các góc ngách nơi đây chẳng nơi nào là cô không biết cả. Vì đã khám phá hết rồi nên bây giờ cô mới sinh ra buồn

chán thế này đây!

Cô nhấc mông đứng dậy, đi vào trong bếp, lôi ra vài bịch snack, lười biếng ngồi trên sofa vừa ăn bánh vừa xem TV, cô cứ chuyển kênh suốt, đến khi tìm thấy kênh về động vật và các khu rừng thì mới thôi.

"Úclànoicó cáckhưừngrừngvô cùngkithứ, độngvật ở đâycũnghết sứcđạ dạng, thiênnhiênvà phongcảnhnoidâyphảinóilà vô cùngxinh đẹp..."

Nghe đến đây, cô chợt nghĩ, sao mình không đi Úc nhỉ?! Lần trước cô là có ý định đi nhưng vì quá lười nên đành ở nhà. Lần này, sẵn dịp rảnh rỗi, cô phải đi một chuyến cho khuấy khỏa mới được! Ý nghĩ vừa hiện lên, cô lập tức chạy lên phòng mà sửa soạn hành lý, chuẩn bị thực hiện một cuộc hành trình đến nước Úc xinh đẹp. À mà...hay là rủ thêm đồng bọn cho vui, đi một mình thì cũng có hơi...buồn!

- Alô?! - giọng nói ngọt ngào của một cô gái trẻ vang lên.

- Lan Lan à. Không biết cậu có hứng thú đi Úc với tớ không vậy~

- Úc?! Vừa hay tớ cũng muốn đến đó xem phong cảnh thế nào. Vậy...cùng đi nhé!

- Ôi~~~ Cậu đúng là tênh yêu đôi với tớ a~~~♥♥♥

- Thôi để tênh yêu đi thu xếp đồ đạc nhé. 9g sáng mai gặp ở sân bay, tớ đặt vé cho.

- Okie.

Dương Ý Lan - cô bạn thân từ nhỏ đến lớn của Thiên Ý. Họ xem nhau như chị em vậy. Chỉ tiếc không phải chị em thật. Lúc nhỏ, cô rất ít nói, lại hay ở một mình nên dần dần cô đã bị cô lập bởi những người xung quanh, ai cũng không đến mà chuyện trò với cô, rồi không biết bắt đầu từ khi nào mà cô đã bị cách li với thế giới bên ngoài. Lúc đấy, từ đâu nhảy ra một cô bé dễ thương vô cùng, học cùng lớp với cô đã bạo dạn đến bên chuyện trò với cô. Rồi dần dần họ bắt đầu thân thiết với nhau hơn, cứ thế mà từ từ, từ từ thành bạn thân của nhau...

(Đương nhiên là trong câu chuyện trên sẽ có sự xuất hiện của Phong, nhưng ý cô nói ở đây là ngoài Phong ra...Lần này cô không rủ Thiên Phong là vì biết cậu rất bận...)

Thế là hai nàng đã chuẩn bị xong xuôi. Chỉ còn đợi sáng mai nữa thôi...

_____ **Sáng hôm sau** _____

- Thiên Ý à. Xuống ăn sáng đi con. - giọng nói ấm áp của Hạ phu nhân vang lên.

- Con không ăn đâu ạ! Con phải đến sân bay ngay mới kịp. - Thiên Ý tay xách một cái balô chạy xuống dưới nhà.

- Lần này con lại đi đâu nữa đây?!

- Con đi Úc với Ý Lan. Chắc cỡ...1 tuần đó mẹ. Lâu lâu con mới ra ngoài để thay đổi không khí ấy mà. - Thiên Ý mặt mày hớn hờ nói chuyện với mẹ.

- Ủ. Con đi đâu thì đi, nhưng phải cẩn thận đấy.

- Dạ. Thiên Ý biết rồi~~~

_____ **Trên máy bay** _____

Ý Lan và Thiên Ý đã gặp nhau, đang tung tăng lên máy bay, kiếm tìm nơi ấy - nơi hai người đặt mông xuống chờ đợi thời gian bay đến Úc thì...

- HỒ NHẤT PHẠM!!!! Sao anh lại ở đây. - Thiên Ý hét lên khiến cả máy bay đều nhìn cô.

- Ôi cô ơi! Bé bé cái mồm vào!!! - Ý Lan lên tiếng nhắc nhở.

- Tớ biết rồi. Nhưng...

- Sao?! Tôi không được phép ở đây à?! - Nhất Phạm lên tiếng hỏi.

- Kh...không chỉ là tôi hơi bất ngờ thôi! - tại sao cô đi đâu cũng gặp anh ta thế này?! Đòi đúng là...

- Cô đi Úc?!

- Cùng chuyến bay, chả nhẽ tôi lại sang Pháp?!

- À không. Tôi chỉ là hơi bất ngờ...

Bây giờ, có hai con người đang vô cùng khó hiểu nha! Một là Ý Lan, cô nghe danh Nhất Phạm đã lâu, vị tổng tài lạnh lùng, tàn khốc, vô cùng đẹp trai,

giờ thì, trước mặt cô...là một người vô cùng đẹp trai và có khí chất nhưng...lạnh lùng và tàn khốc đã đi du lịch chơi rồi à?!

Người còn lại là Từ Hạo, anh đây là hoa mắt sao?! Nhất Phàm...cãi nhau với một cô gái?! Nhất Phàm mà anh quen biết là người mà gặp ai chướng mắt là sẽ rút súng mà bắn chết tại chỗ nhưng Phàm ngày ấy đã đi đâu rồi?!

Dừng việc nói chuyện lại, hai người tiếp tục đi đến chỗ ngồi của mình dựa vào sự giúp đỡ của cô tiếp viên xinh đẹp. Nhưng...điều sốc nhất là...chỗ ngồi của Thiên Ý và Ý Lan là...ngay trên chỗ của Nhất Phàm và Từ Hạo!

Mọi người biết không, bạn Ý bị chứng say máy bay, chỉ duy nhất máy bay thôi. Và đương nhiên, sau khi máy bay cất cánh, bạn ý y như xác chết! Không cử động, nói chuyện mà chỉ ngủ liên miên, vì chỉ cần cử động hay nói chuyện là lại buồn nôn. Hôm nay lại vì sốc khi gặp bạn Phàm, có một điều đặc biệt là khi gặp bạn Phàm là bạn Ý lại mắc chửi nên đã chửi bạn Phàm mở hàng,kết quả là đã ói ra mật xanh,mật vàng. Những lần trước là đi một mình nên không ai làm phiền, Ý có thời gian nghỉ ngơi

- Ọe ọe... -tiếng nôn mửa của Thiên Ý khiến ai nấy lo lắng.

- Nè nè, cậu không sao chứ?!!! - Ý Lan lo lắng hỏi han Thiên Ý. Liên tục vỗ vào lưng cô, hi vọng cô có thể khỏe sau khi ói ra hết. Ý Lan muốn đưa bờ vai của mình cho Thiên Ý dựa vào để an tâm mà ngủ nhưng...khổ nỗi, cô quá nhỏ bé, không đủ sức để đỡ Thiên Ý.

- Xuống chỗ tôi đi, để tôi ngồi đây chăm sóc cô ấy. - giọng nói của Nhất Phàm khiến Ý Lan giật mình. Nhưng cũng đành chịu thôi..

- V...vâng. - Ý Lan vội đứng dậy nhường chỗ cho Nhất Phàm, còn mình thì xuống cạnh Từ Hạo mà ngồi.

Trên đây, anh đỡ cô dậy, dùng giấy lau miệng cho cô, rồi đặt cô tựa vào vai mình, chỉnh đi chỉnh lại đến khi cô có dáng nằm thoải mái nhất mới thôi.

Rồi cả 4 người như vậy mà cùng nhau chìm vào giấc ngủ...

_____ **Một lát sau** _____

- Lan Lan, tớ muốn đi rửa mặt. - Thiên Ý thều thào nói.

- Cô ta xuống dưới và đã ngủ rồi. Tôi là Nhất Phàm, tôi đỡ cô đi.

- Anh định vào nhà vệ sinh nữ cùng tôi?!

- Ừ.

-!!! Để tôi tự đi. - vừa nói xong, cô ngay lập tức đứng dậy, từ từ đi vào nhà vệ sinh nhờ vào sự trợ giúp của cô tiếp viên. Thiên Ý vừa đi. Ở đây, lập tức có một người đàn ông đứng dậy đi theo sau.

- Á!!! - giọng la thát thanh của cô tiếp viên khiến tất cả mọi người không hẹn mà nhìn về hướng đi vào nhà vệ sinh. Sau đó, một người đàn ông, là người vừa nãy, cầm theo một khẩu súng chĩa vào đầu Thiên Ý lời cô ra ngoài.

Bây giờ cả Nhất Phàm, Ý Lan và Từ Hạo đều nhìn phía Thiên Ý. Ý Lan mặt tái mét, nước mắt lưng tròng, cô giờ chỉ sợ nếu hắn ta bóp cò, thì chắc cô cũng không sống nổi nữa! Thiên Ý là người cô yêu thương nhất, xem cô như em gái, chỉ sau ba mẹ của Ý Lan cô.

- Hồ Bang chủ. Anh chắc hẳn là biết tôi muốn gì. Đúng chứ?

- Đàn em của Khuynh Long.

-.Phải... Nếu biết rồi thì đưa "cái đó" ra đây đi. Nếu không muốn cô ta chết.

- Tại sao lại là cô ấy.

- Thừa anh, đây là lần đầu tiên tôi thấy anh thân mật nhiều vậy với một cô gái, hẳn là... Thôi không nói nhiều nữa, mau giao cái đó ra đây nếu không muốn tôi bóp cò. - hắn ta nhếch mép cười đều.

- Bắn đi. - lời vừa thốt ra, tất cả mọi người để dự đồng loạt nhìn anh.

- Sau khi bắn xong, tao sẽ cho mày biết thế nào là địa ngục. - anh nói tiếp.

-Hả?

-Tao sẽ đốt cái cánh tay mày cầm súng. Sau đó...cho thú cưng của tao vào chơi đùa cùng mày, một đàn hổ hay...một đàn sói?! Vậy nên...có ngon thì mày bắn đi. - đây...chỉ là lời nói nhưng...nó đã làm cho tất cả mọi người ở đây phải toát mồ hôi... Vừa nghe xong lời của Nhất Phàm, hắn ta lập tức mất tập trung. Thừa cơ hội này, anh móc súng. Lên nòng.

"Dừng". Anh nhắm cực chuẩn xác, một phát ngày đầu của hắn ta. Máu bắn tung tóe. Bắn lên mặt và quần áo của Thiên Ý. Nhưng...trước lúc ấy cô đã sớm ngất rồi.

Ý Lan bây giờ...mặt cắt không còn một giọt máu! Đây là lần đầu tiên trong đời, cô thấy một cảnh giết người như vậy. Nhất Phàm, anh ta vừa giết người xong, chỉ phui nhẹ tay rồi lại lạnh lùng và ung dung như chưa có chuyện gì xảy ra. Thật quá tàn nhẫn rồi.

Rồi bỗng nhiên, vài người hành khách ở đây đứng lên, tiến đến chỗ cái xác, thu dọn sạch sẽ, nhưng...mặt ai nấy cũng tỏ ra hết sức bình thường, thậm chí họ còn dọn dẹp thanh thạo đến mức như thể đây là chuyện đương nhiên và...họ đã quen rồi!

- Nè! Họ làm gì vậy?! - cô hỏi nhỏ Từ Hạo.

- 2/3 người ở đây là người của Nhất Phàm, đây là chuyện hằng ngày nên họ dọn dẹp như thế là chuyện bình thường.

"CHUYỆN BÌNH THƯỜNG"?! Họ xem mạng sống của một con người vô cùng "bình thường" sao?! Có phải là...quá ác rồi không?!

Rồi Ý Lan đứng dậy, đến bên Thiên Ý đỡ cô dậy, dìu cô đến bên Nhất Phàm.

Rồi lại quay trở về chỗ của mình...

Họ cứ chờ đợi như vậy cho đến khi hạ cánh đến nước Úc xinh đẹp...

Xin lỗi mọi người nhiều nhiều ạ! Vì một số trục trặc mà Yoo không đăng nhập vào Wattpad được, đăng nhập vào rồi thì lại mất bản thảo. Thành thật xin lỗi mọi người!!! Yoo hứa sẽ ra chap đều đặn hơn! À mà... Yoo không có khiếu viết truyện hành động nhỉ?! Haizzz... Yoo sẽ tìm hiểu nhiều hơn...

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé! ♥♥♥

Nhớ đón xem chap sau nữa nghen □□□

Follow me □□□

Saranghae ♥♥♥ □□□

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Bắt cóc

Máy bay đã hạ cánh. Bây giờ, mỗi người một hướng mà đi. Thiên Ý và Ý Lan thì đi một hướng, Nhất Phàm và Từ Hạo thì đi một hướng nhưng...không khí một bên lại vô cùng vui vẻ và phấn khởi, bên còn lại thì nồng nặc sát khí, mỗi bước đi vô cùng lạnh lùng...

*****

"Ting ting...", tiếng chuông báo có tin nhắn vang lên. Một người đàn ông cao to, gương mặt dữ tợn cùng vết sẹo lớn ở mặt bước đến bên cái bàn, cầm chiếc điện thoại lên, xem tin nhắn vừa được gửi đến.

"Đại ca, là em - Vương Thúc đây. Tàn Tiêu chết rồi. Nhất Phàm đã bắn một phát súng thẳng vào đầu anh ấy. Còn đưa ra lời đe dọa vô cùng...tàn khốc khi anh ấy định bắn một cô gái gần đó. Cô ta tên là Thiên Ý. Hành động của hai người đó vô cùng đáng ngờ. Lúc ấy, Tàn Tiêu đã hành động trước nên em không kịp trở tay, để tránh bị phát hiện nên em không hành động. Em đang trên đường về. "

- Hừm? Nhất Phàm bảo vệ một cô gái? Thật đáng ngờ... Vốn dĩ...Nhất Phàm chẳng bao giờ gần gũi với một cô gái. Nay chuyện thành như thế thì... Hoặc là cô ta là mẹ hắn. Hoặc là...anh ta... Hừ... Thú vị rồi đây! - hắn ta nhếch miệng cười rồi lại cất tiếng nói, thanh âm rất trầm và đáng sợ:

- Vũ Vũ. Tìm cô gái tên Thiên Ý và "mời" cô ấy về đây...

- Vâng. - một giọng nói vang lên rồi biến mất trong bóng tối...

*****

- Haizzz... Ý Ý à... Tớ mới chân quá, chúng ta dừng lại nghỉ một chút được không... - Ý Lan mệt mỏi mà than thở.

- Lan Lan à... Cậu như vậy là quá yếu đuối rồi a! Chúng ta chỉ mới đi có 30 phút thôi... Chưa đi sâu vào rừng đâu...

- Nhưng tớ mệt quá rồi... - Ý Lan vừa nói vừa ngồi bệt xuống đất thở hổn hển.

- Thôi được, thôi được, chúng ta chỉ nghỉ một lát thôi đấy... - Thiên Ý bắt lực ngồi xuống cạnh Ý Lan.

- Hết nước rồi?! - Ý Lan trở mắt nhìn cái bình nước định uống.

- Đẻ tở đến con suối gần đây lấy nước cho cậu...

Nói rồi Thiên Ý đứng bật dậy, phúi phúi đất dính trên cơ thể rồi bước đi. Cô dựa theo tiếng nước chảy mà lần mò đến một con suối gần đó, dùng tay hứng dòng nước mát lạnh vào mặt, gương mặt thoáng chốc lại vui vẻ. Cô cứ ngồi đó mà nghịch với nước một lát rồi đổ nước đầy chiếc bình kia. Sau đó nhấc mông đứng dậy, trở về chỗ của Ý Lan.

- Lan Lan, tở về rồi.

- Thiên Ý a~~~

Giờ đây, Thiên Ý chỉ cách Ý Lan có vài mét. Chợt "Bụp" một cái, Thiên Ý không biết từ khi nào mà đã bị một đám người dùng cây gỗ đập vào đầu, rồi kéo đi. Mọi chuyện xảy ra rất nhanh khiến Ý Lan cứ ngỡ là cô hoa mắt nhưng...trước mặt cô bây giờ, Thiên Ý đã...biến mất rồi! Ý Lan mặt đơ ra, rồi dần dần chuyển sang trắng bệch... Thiên Ý...bị bắt cóc rồi!

*****

Thiên Ý bị chuốc thuốc mê, cô hoa mắt chóng mặt rồi dẫn đến ngất đi. Sau đó...cô không biết chuyện gì xảy ra nữa. Cô cứ có cảm giác cơ thể mình đang đi chuyển, rồi "phịch" một cái, hình như cô vừa được đặt ngồi vào một chiếc ghế, tay chân cô có vẻ như đang bị buộc chặt bởi cái gì đó...

"Ào...", cả xô nước lạnh hắt vào người cô, khiến cô mơ màng tỉnh dậy... Tay chân cô đang bị trói, trước mặt là một đám người áo đen...

Hế nhô mấy thím, tui đã trở lại rồi đây~~~ Chap sau sẽ gây cấn a~~~

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé ♥♥♥

Nhớ đón xem chap sau nữa nghen ☐☐☐

Follow me ☐☐☐

Saranghae ♥♥♥☐☐☐

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Giải cứu

Junnie_kim chap này là dành cho thím. Cảm ơn thím nhiều nhiều nhé ♥♥♥

*****

- Các người là ai? - Thiên Ý ngược mặt lên nhìn đám người trước mặt. Đôi mắt lạnh lùng quét cái ánh mắt đáng sợ xung quanh đám người đó. Giọng nói thì trầm đến kì lạ.

- Tở về cái gì chứ cô em. Bình tĩnh nào. - một tên trong số đám người trước mặt tiến lên, đáp lời cô.

- Rốt cuộc, các người muốn gì ở tôi? - cô nghi hoặc hỏi bọn họ.

- Cô em chỉ cần cho bọn anh biết vị trí của "cái đó", bọn anh sẽ thả em đi.

- Cái đó? Tôi không biết các người đang nói gì cả.

- Thôi... Mày đừng giả vờ nữa. Mau cho bọn tao biết nơi hấn cất giữ lệnh bài đi.

- Hấn ta? Nhất Phàm?!

- Phải. Giờ thì ngoan ngoãn khai báo đi. Nếu mày không muốn chôn thây tại đây.

- Tôi không biết.

- Tao mất kiên nhẫn với mày rồi đấy. Nhanh lên. - hấn gần giọng.

- Tôi đã bảo là không biết rồi mà. - cô cũng mất dần kiên nhẫn mà quát lớn. Cái đó? Lệnh bài? Cái quái quỷ gì đây? Từ bé đến giờ cô chỉ thấy lệnh bài xuất hiện trên phim, nay lại xuất hiện ở đời thực rồi?! Đúng là...

- Mày quát cái gì chứ?! - hấn cũng to tiếng. Vừa quát vừa nắm tóc cô khiến cô đau điếng. Nhưng vẫn không phát ra tiếng động.

- Được. Mày không khai chứ gì?! Đem roi đến đây! - hấn lại nói tiếp, giọng nói chứ đầy sự tức giận. Hấn - đã điên tiết lắm rồi.

Cô không nói gì mà vẫn chỉ gục mặt xuống. Tên đó cầm cây roi, hỏi cô lần cuối có khai ra hay không, cô vẫn một mực bảo không biết khiến hấn thêm tức giận mà dùng roi quất vào người cô. Chỉ mới là roi đầu tiên nhưng...một mảnh áo của cô đã rách, máu tuôn ra ướt đầm cả vai, nhuộm cả lên cây roi ấy. Hấn cứ thế mà quất roi lên người cô, máu giờ đây đã phủ khắp người cô, cái váy trắng tinh khiết cô mặc lúc này, giờ đã đỏ thẫm. Hấn đánh, đánh cho khi phát hiện ra cô đã ngất từ bao giờ... Hấn lại cho người dùng nước hắt vào cô, khiến cô tỉnh lại. Rồi lại dùng dụng cụ khác trừng trị cô. Cứ thế, cứ thế, hấn dày vò cô không biết bao nhiêu lần...

*****

"Rầm...", cánh cửa nơi đại sảnh của bang Khuynh Long mở ra. Nhất Phàm tiến vào, mang theo sự lạnh lùng, tàn khốc. Anh nhìn lên chiếc ghế cao nhất trong sảnh. Một người đàn ông bật cười. Rồi khỏi chiếc ghế, tiến xuống chỗ Nhất Phàm.

- Bang chủ của bang Black Dragon - Nhất Phàm. Xin chào, xin chào...

- Các người muốn gì?

- Thị trường ở Australia.

- Không được. Chúng tôi đã chiếm rồi. Các người không thể muốn đòi là đòi. - Từ Hạo lên tiếng.

- Khuynh Long. Trước giờ chúng tôi luôn tôn trọng ông. Vì quy mô hai bang của chúng ta là ngang nhau. Có thể nói là kẻ tám lạng người nửa cân. Chúng ta nước sông không phạm nước giếng. Giờ thì...tại sao lại gây sự?! - Nhất Phàm lạnh lùng.

- Nhưng...giờ thì không được rồi. Thị trường đó quá tốt. Phải mạo phạm thôi. - hấn nhếch mép cười.

- Ông... - Từ Hạo tức giận.

- Nhưng...tôi muốn cho các người xem cái này. Xem xong rồi hãy quyết định. Được chứ?! - hấn ta cười gian.

Đột nhiên, trên màn hình TV ở đại sảnh ấy hiện lên hình ảnh của một cô gái máu me đầy người. Quần áo và đầu tóc tả tơi, bị trói trong một căn phòng kín đầy camera. Khoan đã! Đó...chẳng phải là...Thiên Ý sao?! Sao cô nhóc đó lại ở đây?!

- Phàm bang chủ, đây...có phải là người của anh không vậy?!

- Thả cô ấy ra, cô ấy không liên quan đến chuyện này. - anh lạnh giọng.

- Thả?! Vậy thì quá dễ dàng rồi..

- Thả cô ta ra. Thị trường đó, tôi cho các người.

- Hừm... Nữ nhân này...quan trọng vậy sao?! Nhưng dù gì thì...nếu anh đã nói vậy, thì cảm ơn anh nhé! Được. Đàm phán thành công. Nếu anh muốn cứu cô ta thì để người của tôi dẫn anh đi.

Hấn vừa dứt lời. Lập tức, có vài người dẫn họ đến nơi Thiên Ý bị giam. Anh bước vào phòng. Chợt cách cửa sau anh đóng lại, khóa chặt.

- Họ... Ý định không chỉ là muốn cái thị trường đó, mà còn muốn thủ tiêu chúng ta. Hừ... - Từ Hạo lên tiếng. Thật ra, lúc họ vừa bước vào đã phát hiện có rất nhiều camera ẩn và máy ghi âm ở đại sảnh. Hành nghề bao nhiêu năm, chỉ cần nhìn sơ là họ cũng đủ biết. Chỉ là Khuynh Long đánh giá thấp bọn họ rồi..

Anh tiến đến bên Thiên Ý. Cởi trói cho cô. Cô mơ màng tỉnh dậy. Nhìn thấy mặt anh, hốt hoảng vài giây sau đó lại trở về như cũ, cô nghĩ anh hẳn là đến đây để cứu cô, nên mặc anh làm gì thì làm. Anh nhắc bóng cô lên.

- Đã bắt được rồi, tất cả dữ liệu cũng đã lấy được. Chỉ là...mặt khẩu của thì...- tai nghe mini của Nhất Phàm phát ra tiếng nói của một thanh niên.

- Được rồi.

Anh bế cô ra đến cửa, Từ Hạo lấy trong túi ra một chiếc găng tay cao su, chấm vào một chất lỏng nào đó trong một chiếc hộp, thoa lên băng mặt khẩu điện tử, đột nhiên có vài số hiện lên, khác biệt hoàn toàn với những số khác. Rồi họ bắt đầu nhấn mặt khẩu.

- Sai.

- Sai.

Chỉ còn một lần. Lần này, Nhất Phàm là người nhấn mặt khẩu.....

Cánh cửa mở ra. Đứng rồi! Nhưng...không đơn giản thế. Bọn họ vừa đi được một đoạn, lập tức có một đám người đuổi theo. Đám người áo đen bắn súng về phía họ. Nhất Phàm bế Thiên Ý nhưng vẫn có thể nhanh nhẹn né những viên đạn đó. Từ Hạo thì tốc độ vô cùng, tránh những viên đạn có độc ấy. lát sau, anh và Từ Hạo cũng rút súng bắn trả. Những đường súng vô cùng điêu luyện, mang đậm nét những người đứng đầu của bang Black Dragon. Cuối cùng...họ đã thoát khỏi sự truy đuổi nhưng...rắc rối vẫn không dừng lại ở đó...

Tui không có khiếu viết cảnh hành động các thím ạ ☐ Ai có ý tưởng thì comment cho tui biết để tới viết chap sau đi...

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé♥♥♥♥

Nhớ đón xem chap sau nữa nghen☐☐☐

Follow me ☐☐☐

Saranghae♥♥♥☐☐☐

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Nụ hôn

Anh vừa bế cô vừa chạy.

- Cô không sao chứ?

- Không sao. Chỉ là vừa nãy hơi kích động mới ngất đi. Giờ tôi có thể tự đi được rồi.

- Ừm.

Vừa ra đến cửa, họ lập tức gặp thêm một đám người tay cầm súng, về mặt vô cùng điềm tĩnh nhìn về phía 3 người bọn họ.

- Còn súng không? - Thiên Ý lên tiếng hỏi khiến Nhất Phàm và Từ Hạo ngạc nhiên. Súng?! Không phải vị cô nương này muốn bắn súng đó chứ?! À! Hai người các anh chính là đã nhất thời quên mất cô cũng là một tay súng huyền thoại đó chứ!

- Chỉ còn cây M82 thôi! - Từ Hạo trả lời, đồng thời lấy vali trên tay đặt xuống, kéo khóa kéo, cây súng bắn tia M82 hiện ra.

- Tốt lắm... - Thiên Ý cười nhếch. Tay xé một mảnh váy. Để thuận lợi cho việc di chuyển, cô phải xé bớt váy đi vì cô đang mặc hiện giờ là một chiếc váy dài hơn gối.

"Rettttt".

- Trang phục hoàn tất, chuẩn bị thực thi nhiệm vụ. - Thiên Ý hô to.

Cô đảo mắt một lần địa hình xung quanh. Gần chỗ cô đứng hiện giờ, có một dãy nhà cao. Cô nhanh nhẹn phóng lên tầng thứ nhất, lấy đà nhảy lên tầng 2, rồi tầng 3... Bây giờ, cô đang ở tầng 5, vô cùng thuận lợi cho việc bắn tỉa.

Nhất Phàm và Từ Hạo sử dụng súng ngắn, nhắm vào từng tên mà bắn, những đường súng vô cùng điêu luyện và chuẩn xác. Cô trên đây, ngắm chuẩn, "Đùng...", mỗi phát súng là lại thêm một tên áo đen nữa gục xuống.

Họ bây giờ là đang tác chiến vô cùng thuận lợi. Chẳng mấy chốc, toàn bộ những tên áo đen có mặt ở đây đều bị hạ gục. Một biển người...đắm máu... Máu ở khắp nơi, ở dưới đất, trên người, chúng còn bắn lên cả quần áo của Nhất Phàm, Từ Hạo và Thiên Ý. Sau khi kết thúc trận chiến, họ ngời ngời soái khí, bước ra ngoài, vừa hay xe của Nhất Phàm đi tới, họ lên xe và rời khỏi.

Chiếc xe vừa đi, Khuynh Long - qua chiếc camera đã thấy tất cả, vỗ tay bôm bốp. Xem ra...hắn đã xem thường bọn họ rồi..

_____ Trên xe _____

- Quá đáng sợ rồi a! - Thiên Ý thở phào nhẹ nhõm khi thoát khỏi cái nơi quái quỷ ấy.
- Từ Hạo. Sao rồi? - Nhất Phàm hỏi Từ Hạo, về...vô cùng lạnh lùng.
- Xong cả rồi.
- Tốt... - Nhất Phàm miệng nhếch lên, tạo thành một nụ cười vô cùng đẹp, vô cùng hoàn mỹ..

_____ Nhà anh _____

- Ui ui... - Thiên Ý kêu đau khi vị bác sĩ chạm vào vết thương của mình. Đây là bác sĩ từ nhà Nhất Phàm. Anh phải tin tưởng lắm mới để ông chạm vào người cô. Theo lời chẩn đoán của bác sĩ, cô chỉ bị thương ngoài da, dù vậy nhưng vẫn phải nghỉ ngơi dưỡng伤.
- Để tôi. Bác về đi. Cảm ơn bác. - Nhất Phàm lo lắng nhìn Thiên Ý.
- Vậy được. Tôi xin về trước. - vị bác sĩ già nhanh chóng rời khỏi.
- Các người mau ra ngoài hết đi.
- Vâng. - tất cả người hầu đều ra ngoài, kể cả Từ Hạo. Bây giờ, trong căn phòng rộng lớn, chỉ còn hai người.
- Cởi áo ra. - anh lạnh lùng ra lệnh.
- Đ...để làm gì chứ? - cô ngượng ngùng.
- Bôi thuốc.
- Để tôi tự bôi. - cô giành lấy chai thuốc.
- Tôi không nói lần 2. - anh lạnh lùng nên mức cô cảm thấy hơi sợ..
- Đ...được rồi nh...nhưng anh quay đi chỗ khác đi.
- ... - anh không nói gì, chỉ lặng lẽ quay đi.

Cô cởi cúc áo ra. Rồi đến cả áo. Làn da trắng trẻo, mịn màng của cô hiện ra. Cả tấm lưng xinh đẹp của cô quay về phía anh. Anh từ từ mở mắt ra. Cảm giác như tim chậm một nhịp. Anh vẫn không nói gì mà từ từ bôi thuốc cho cô.

- A... - cô phát ra tiếng kêu đau. Thấy cô như vậy, anh...có cảm giác tim mình nhói đau. Tại vì anh mà cô mới bị như vậy.

Khẽ vòng tay sang chiếc eo nhỏ của cô. Cô giật mình quay lại.

- Yên nào.

Anh ôm lấy cô, ôm rất chặt, rất chặt, chỉ sợ nếu buông tay ra, cô lại bị người ta bắt đi mất. Anh đặt một nụ hôn lên cổ cô rồi trườn xuống tấm lưng mượt mà. Để lại dấu ấn trên người cô. Làn da cô rất mịn màng, cơ thể cô khẽ run. Cảm giác rất lạ lùng. Hai người cứ giữ nguyên tư thế như vậy rất lâu... Lát sau, anh lén tiếc buông cô ra. Cô vội mặc áo vào, mặt đỏ vì ngượng mà đi thật nhanh ra ngoài.

- Đó, sẽ là nụ hôn đầu tiên cũng như nụ hôn cuối cùng tôi dành cho em. - anh nói khẽ, nở một nụ cười. Nhưng...nụ cười ấy lại chứa đựng sự buồn bã, xót xa...

Hết nhô máu tím. Tui lại ngoi lên rồi đây~ Vô học lại rồi nên Yoo hơi bận, sẽ ra chap...chậm một chút ☐ Mong mọi người thông cảm!!!

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé. ♥♥♥♥

Nhớ đón xem chap sau nữa nhen. ☐☐☐

Follow me ☐☐☐

Saranghae♥♥♥♥☐☐☐

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Nước mắt

Những vết thương của Thiên Ý đã khá hơn. Cô dần dần hồi phục nhờ sự chăm sóc của vị bác sĩ và mọi người nhưng...còn Nhất Phàm thì...từ sau khi hôn cô lần đó, anh lạnh nhạt hẳn với cô. Khi cô bắt chuyện thì chỉ "Ừ" một cách qua loa. Cô...đã làm gì sai sao?!

Hôm nay là ngày cô trở về nhà. Ngồi trên xe mà cô suy nghĩ rất nhiều. Rốt cuộc là tại vì sao anh lại như vậy với cô?! Nhưng...có một điều mà cô chắc chắn là...cô, Hạ Thiên Ý đã...đã yêu Hồ Nhất Phàm!

_____ **Nhà cô** _____

"Ting tong...", cô nhấn chuông.

Di Trương ra mở cửa mà mặt hốt hoảng. Tiểu thư nhà bà có chuyện gì vậy?!

- Tiểu thư! Cô...

- Di Trương, con không sao! - cô cười nhẹ.

Di Trương dìu cô vào nhà. Papa và mẹ cô giật mình khi thấy bộ dạng của cô, nhưng...không hỏi gì. Để cô lên phòng nghỉ ngơi.

_____ **Vài ngày sau** _____

Đã 4 ngày kể từ khi cô về nhà. Nhưng... Nhất Phàm lại chính là 1 tin nhắn cũng không gửi đến mà hỏi thăm cô... Anh... ghét cô đến vậy sao?! Nhưng mà lúc trước, rõ ràng anh rất quan tâm cô, chăm sóc cô rất chu đáo, còn cứu cô thoát ra khỏi nhà giam của Khuyên Long Bang...những chuyện ấy chỉ là...anh tiện tay giúp đỡ hay...đã có tình cảm với cô?! Vậy biểu hiện lạnh nhạt mà anh đối với cô những ngày gần đây thì sao?! Cô biết, chính cô đã có tình cảm với anh nhưng...lúc này...thì sao chứ?! Anh chẳng phải chính là đã cho cô hi vọng rồi tự mình dập tắt cái hi vọng đó sao? Hay...anh đang đùa giỡn với cô?! Rất nhiều suy nghĩ hỗn loạn trong đầu Thiên Ý, cô không biết phải làm thế nào... Không! Cô...phải đi hỏi anh cho rõ ràng.

Nói rồi, cô lập tức phóng xe đến nhà anh. Trên đường đi, cô đã nghĩ rất nhiều nhưng...không có kết quả.

_____ **Nhà anh** _____ □

"Ting tong...", anh ra mở cửa, nhìn thấy cô lại đóng sầm cửa lại khiến cô sững sờ. Anh quay gót bước đi.

- Về đi.

- Tại sao chứ?!

- Em về đi, từ nay đừng đến đây nữa, tốt nhất...em...nên tránh xa tôi ra, càng xa càng tốt. - nói rồi, anh bước đi, nhưng...trong lời nói của anh có cái gì đó rất chua xót...

- Đứng lại. Tôi...muốn biết là vì sao?! Chẳng phải anh đã hôn tôi sao?! Chăm sóc tôi, giải cứu tôi... Cho tôi niềm tin rồi lại tự mình dập tắt. Tại sao chứ? Tại sao lại lạnh nhạt với tôi khi chính anh đã làm tôi phải yêu anh? - cô vừa nói vừa khóc. Trời cũng đã mưa. Những giọt mưa tí tách rơi xuống. Cô đứng dưới mưa, nước mắt hòa với nước mưa đầm đìa khuôn mặt. Quần áo cô ướt nhẹp, cô cũng lạnh và đau bởi những vết thương trên cơ thể nhưng...những thứ đó không đau bằng vết thương lòng mà anh tạo ra. Giờ đây...cô đau lắm, đau ở tim cơ! Sự đau nhói của trái tim khiến cô khó chịu.

- Em về đi. Nếu tiếp tục ở đây. Em sẽ nguy hiểm. Đã 2 lần rồi. Em vì tôi mà phải chịu khổ. Những vết thương kia là vì tôi mà có. Tôi không muốn em phải vì tôi mà gặp thêm bất kì sự đe dọa nào nữa. Xin lỗi vì đã khiến em yêu tôi. - anh chạnh lòng. Nhưng vẫn quay lưng bước đi. Anh cũng yêu cô. Yêu nhiều lắm nhưng...một ngày nào đó, cô...có thể sẽ **chết** vì anh! Anh không muốn thấy người anh yêu phải vì anh mà hi sinh... Cuối cùng...anh vẫn là vì sự an toàn của cô mà từ bỏ tình yêu của mình.

Cô gục xuống, những vết thương lại đau hơn, thế nhưng, liệu những vết thương ấy có đau bằng tim cô bây giờ?!

Cô khóc, khóc rất nhiều, cả cơ thể như nhũn ra, rồi ngất đi từ lúc nào...

Hế nhô~ Tui lại lên rồi đây. A hí hí~

Nhớ vote và comment cho Yoo nhé♥♥♥

Nhớ đón xem chap sau nữa nhe□□□

Follow me □□□

Saranghae♥♥♥□□□

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 19: Đau xót

Thiên Ý mơ màng tỉnh dậy. Hai mắt cô chậm rãi mở ra. Đây...đây là nhà cô mà! Sao cô lại trở về rồi?!

"Két...", tiếng cửa phòng cô mở ra. Là mẹ!

- Con tỉnh rồi à?!

- Mẹ... Sao...sao con lại ở đây...rõ ràng...rõ ràng là con đang_____

- Đang ở trước cửa nhà Nhất Phạm. Khóc đến ngất đi..

- Sao mẹ lại biết.

- Haizzz... Con nhóc này, có chuyện gì mà mẹ không biết chứ...

- M...mẹ...c...con... - cô run giọng. Lại sắp khóc rồi. Mỗi khi nghĩ lại chuyện đó, nước mắt cô lại như trực trào ra.

- Thôi nào, thôi nào... Đừng khóc nữa...

- Nh...nhưng m...mà tại sao chứ?!!!

- Thiên Ý à, Nhất Phạm ấy, nó là muốn tốt cho con, lo lắng cho an nguy của con... Con...đừng trách nó... Nhé...

- Nh...nhưng...con...

- Thôi thôi... Con ngủ đi, ngoan, nha...

Bà nói, rồi đỡ Thiên Ý nằm xuống, đắp chăn lại cho cô, từ từ đi ra ngoài. Haizzz... Cô con gái này của bà, tại vì sao mà lại ngốc nghếch đến vậy chứ?! Bà biết, cô chính là đã yêu Nhất Phạm từ lâu, chỉ là cô đã không thừa nhận cái tình cảm đó, chỉ là cô muốn trốn tránh nó... Để đến bây giờ, khi cô đã nhận ra thì... Nhất Phạm lại quay đi... Đúng là ông trời đang đùa giỡn với con gái bà mà...

Về phía cô, nằm trên giường mà nước mắt cứ tuôn rơi, những giọt nước mắt ấm nóng chứa đựng sự xót xa, đau đớn của cô cứ liên tục chảy ra...khiến con tim cô lại đau nhói...

_____ Nhà anh _____

Trên chiếc bàn làm việc trong thư phòng, anh mệt mỏi tựa đầu vào chiếc ghế, nhớ lại hình ảnh của cô, cái hình ảnh cô tươi cười, nghịch ngợm, có cả những lúc cãi tay đôi với anh, hay những xinh đẹp ngồi ngời ngời khí chất, lúc mạnh mẽ chiến đấu với anh, còn lúc...cô đứng dưới mưa tỏ tình với anh, hình ảnh cô khóc đến gục ngã khiến anh đau xót, cô là người con gái anh yêu cơ mà, sao anh lại nỡ lòng mà khiến cô trở nên yếu đuối và đau đớn như thế, nhưng vì bảo vệ cô, anh nhất định phải hạ quyết định như vậy... Chính anh cũng cảm thấy rất xót...

Tui trở lại rồi đây mấy thím ơi ☐☐☐

Nhớ vote và comment cho Yoo nhé

Nhớ đón xem chap sau nữa nghen ☐☐☐

Follow me ☐☐☐

Saranghae   ☐☐☐

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Gặp lại

Thiên Ý mơ màng tỉnh giấc trên chiếc giường thân quen. Lại một ngày nữa bắt đầu... Cô tiến vào nhà tắm vệ sinh cá nhân. Sıra soạn thật đẹp, cô xuống nhà chào papa và mama rồi ra ngoài. Oa... Hôm nay tâm trạng cô đặc biệt vui vẻ nha. Cô chính là đang trên đường đi gặp một người vô cùng quan trọng đó. Một người mà lâu lắm rồi cô mới được gặp lại...

_____ Ở sân bay _____

- Ý Ý... Anh ở đây! - một thanh niên cao ráo, khôi ngô tuấn tú vẫy tay chào Thiên Ý. Cô vội vàng chạy đến ôm chặt lấy anh, nở một nụ cười thật tươi.

- Lạc Lạc. Anh chính là cuối cùng cũng đã về rồi a! Làm Ý Ý nhớ anh muốn chết. - Mặt Thiên Ý phụng phịu, hai má phình to ra, trông cô bây giờ rất đáng yêu nha!

- Haizzz... Ý Ý à! Em cũng phải thông cảm cho anh chứ! Anh chính là bận đến nỗi bây giờ mới có thể trở về nước đây! - anh bẹo má cô.

-Được được, em biết rồi. À mà, anh vừa về, hẳn là rất đói, hay chúng ta đi ăn gì nhé! Sau đó hãy quay về nhà.

- Được thôi. Để anh rủ thêm thằng bạn, lâu rồi chẳng gặp lại nó, thằng bạn tri kỷ~

- Ủa!!! Vậy được.

_____ Trước cửa một nhà hàng _____

Lạc Lạc và Thiên Ý cứ đi qua đi lại đợi bạn của Lạc Lạc tới.

- Nè nè, ca! Sao bạn anh vẫn chưa tới?!

- Ý Ý à, nhẫn nại, nhẫn nại.

-...

- A! Tới rồi. Ồi giời, còn dất thêm..

Thiên Ý quay đầu lại nhìn người bạn của Lạc Lạc. Cơ thể cô cứng đờ. Nụ cười trên môi tắt hẳn. Đây...đây chẳng phải là...là Nhất Phàm sao?! Cô vội quay mặt lại bước đi thật nhanh. Chẳng phải anh đã nói nếu nhìn thấy anh thì hãy cách xa xa một chút sao?! Giờ đây, anh lại vô tình xuất hiện trước mặt cô, lại còn...dẫn theo một cô gái xinh đẹp thế kia, xem họ cười đùa với nhau kia... Cô cười lạnh, vẫn tiếp tục bước đi thật nhanh, mắt nhắm chặt, cô...không muốn nhìn thấy họ, cô không muốn nhìn thấy họ, ý nghĩ đó cứ liên tiếp vang lên trong đầu cô... Để khi đến lúc cô phát hiện mình đã ra đến đường lớn rồi thì đã quá muộn rồi!

"Bíp bíp bíp..."

"Rầm"

Mọi thứ tối sầm lại, máu, máu nhiều quá, cơ thể cô...không còn cảm giác gì nữa, mọi thứ tối dần, tối dần.. Người ta gọi xe cấp cứu đưa cô thẳng đến bệnh viện, cái mạng này của cô...không biết...có giữ được hay không...

Con Yoo lại ngoi lên rồi đây ạ~

Xin nhối mấy thím vì đã quá lâu không ra chap mới! Vì đạo này tui bận ôn thi HSG nên không viết được! Thành thật xin lỗi!

Cúi đầu

Yoo sẽ ra chap đều hơn~

Mọi người hãy vote và comment cho Yoo nhé♥♥♥

Nhớ đón xem chap sau nữa nghen □□□

Follow me □□□

Saranghae♥♥♥□□□

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Ảo giác

Chiếc xe cấp cứu lao nhanh như chớp trên đường. Trong xe, Thiên Ý người đầy máu nằm trên giường. Cô mệt quá, cơ thể nhẹ đến mức tựa như cô có thể một phút mà bay thẳng lên trời. Lúc mơ màng, cô nhìn thấy anh. Phải! Chính là anh! Anh đang nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của cô. Gương mặt anh vẫn vậy. Vẫn hoàn mĩ và lạnh lùng nhưng... lại rất lo lắng. Một giọt nước mắt chậm chậm rơi xuống... Sao có thể chứ... Chính miệng anh nói là không muốn nhìn thấy cô, vậy thì sao anh có thể vì cô mà ở đây?! Cô cứ thế mà nhắm mắt lại... Mặc cho số phận đưa đẩy... Trong một khắc nào đó mà cô nghĩ mình có thể sẽ chết...

_____ Bệnh Viện A _____

- Bác sĩ xin hãy cứu giúp em gái tôi. Xin anh!!! - Lạc Lạc như muốn quỳ xuống van xin vị bác sĩ già. Không thể nào! Em gái anh vừa rồi vẫn còn vui vẻ mà tươi cười, sao đột nhiên lại thành ra thế này...

Một giọt, hai giọt... nước mắt của Lạc Lạc tí tách rơi xuống... Đùng mà! Anh không muốn mất đứa em gái này đâu! Đứa em gái mà anh rất yêu thương.. Đứa em luôn đợi anh trở về nhà...

Từ này giờ, vẫn có một người dựa thân vào tường, tay khoanh lại, gương mặt tựa như rất bình tĩnh nhưng sâu trong đôi mắt ấy chất chứa sự lo lắng tột cùng... Đột nhiên anh gần giọng:

- Cô ấy mà chết thì ông cũng đừng mong được sống.

Giọng nói lạnh lùng và tàn khốc. Từng câu từng chữ rành mạch, rõ ràng như thể đã khẳng định tính mạng của vị bác sĩ kia phụ thuộc vào tính mạng của cô...

- T...tôi biết rồi. Các vị yên tâm. Sẽ sống, sẽ sống mà...

_____ Phía Thiên Ý _____

Sau khi được đưa vào bệnh viện, Thiên Ý được sơ cứu nhẹ rồi bắt đầu đưa vào phòng phẫu thuật... Mong là cô vào rồi thì có thể bình an mà ra ngoài..

Yoo đéyyyy. Chap này xem như bù cho ngày hôm qua nhé. Lát nữa 21g30 sẽ có chap mới nhé □□□

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé ♥♥♥♥

Nhớ đón xem chap mới nữa nghen □□□

Saranghae ♥♥♥♥□□□

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Qua khỏi

Cô vừa được đưa vào phòng phẫu thuật thì mama, papa và cả Ý Lan cũng chạy đến. Ai cũng thấp thỏm. Người thì đi qua đi lại, người thì không ngừng thờ dài... Chỉ duy có anh là luôn nhìn về một phía vô định, ánh mắt tựa như không để cho người ta đoán được anh đang nghĩ gì..

Mười mấy tiếng trôi qua... Trời cũng đã gần sáng... Bỗng cửa phòng phẫu thuật mở toang ra... Vị bác sĩ bước ra, gương mặt vui vẻ...

- Vị tiểu thư ấy đã không sao nữa rồi, mong mọi người đừng quá lo lắng... Vậy mời gia đình bệnh nhân đi theo tôi làm thủ tục...

Nghe đến đây, ai cũng thở phào nhẹ nhõm... Con bé sống rồi... Và...ông bác sĩ kia cũng sống!

- Vậy được. Để tôi đi. Bà ở lại chăm sóc cho Thiên Ý. Lạc Lạc à, con vừa mới về nước mà đã gặp phải chuyện này, chắc con cũng mệt rồi, mau quay về nhà nghỉ ngơi đi, cả Ý Lan và Nhất Phàm cũng vậy.

- Ba mẹ cũng lớn tuổi rồi, ngồi đợi này giờ chắc hai người cũng mệt, để người trẻ bọn con sức khỏe dồi dào ở lại đây chăm sóc cho Ý Ý. - Lạc Lạc nói.

- Nhưng..

- Cô chú cứ về đi, không sao đâu. - Ý Lan tiếp lời.

- Vậy...vậy được, làm phiền 3 cháu vậy! - nói rồi, họ đi làm thủ tục nhập viện cho Thiên Ý rồi lên xe về nhà.

- Rồi. Bây giờ tôi đi gặp bác sĩ để nói về vấn đề sức khỏe của Ý Ý. Ý Lan, em đi mua cái gì cho 3 chúng ta ăn, nhớ mua cháo cho Thiên Ý. Nhất Phàm cậu vào trong kia trông chừng em ấy... Vậy nhé!

Nói rồi, hai người kia chuồn đi nhanh như chớp. Nhất Phàm ở đây chỉ biết lắc đầu chịu thua. Sự phối hợp của hai người họ chính là đạt đến mức thượng thừa rồi a!

Đành vậy, anh đẩy cửa phòng bước vào trong. Cô mặc bộ quần áo trắng nằm trên chiếc giường bệnh. Ánh sáng mờ mờ ảo ảo vì trời chưa sáng hẳn... Gương mặt cô xinh đẹp, thanh thoát... Vẻ đẹp tựa như của một thiên thần thuần khiết ngã từ thiên đường xuống trần gian... Cô đẹp đến mức khiến anh cứ ngỡ người mà nhìn mãi, nhìn đến mức anh không nhận ra cô đã tỉnh dậy từ khi nào...

Hú hú... Tui lại lên rồi đây. Đúng 21g30 ngày Thứ 4 sẽ lại có chap mới nhé~ Mãi yêu~~~

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé♥♥♥

Nhớ đón xem chap mới nữa ngen □□□

Follow me □□□

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ□

Saranghae♥♥♥□□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Tiếng lòng

- Tỉnh rồi?! - anh vội quay đầu đi, không nhìn cô nữa khi phát hiện cô đã tỉnh lại từ lúc nào.

Cô không nói gì, chỉ lẳng lặng ngồi dậy, nhưng vừa cử động thì toàn thân lại đau nhức nên cô đành nằm yên.

- Lạc Lạc đâu?

- Đi nói chuyện với bác sĩ rồi.

- Papa và mama có từng vào đây không?

- Có nhưng họ sau khi làm thủ tục nhập viện thì đã về rồi.

-...

- Tôi ra ngoài.

- Anh đứng lại đó.

- Chúng ta đã chẳng còn gì để nói với nhau.

- Anh không có, nhưng tôi có.

-...

- Tôi nghĩ...sau khi nói ra những lời này, anh sẽ nghĩ tôi rất nhu nhược nhưng...đây là thật lòng...

-...

- Anh nói vì sợ tôi nguy hiểm mà bỏ rơi tôi? Anh nói khi gặp anh, tôi nên tránh xa xa một chút... Tất cả những gì anh làm là đều nghĩ cho tôi? Nghĩ cho tôi?! Hừ! Anh chẳng bao giờ nghĩ cho cảm xúc của tôi mà tự mình quyết định mọi chuyện... Tôi như một con ngốc... Phải! Là lúc trước tôi đã không thừa nhận rằng tôi yêu anh... Tôi đã nhận ra nó quá muộn màng... Tôi... - cô nói một mạch, mặc cho nước mắt nước mũi chảy giàn giụa...

- Tôi...tôi...hức...không...thể quên được anh!

-...

- Tôi không phải là đứa con gái biết làm nũng...tôi...hức...sẽ cố gắng mạnh mẽ để anh không phải bận tâm.. Tôi sẽ có thể kẻ vai sát cánh với anh trong những cuộc chiến đấu... Và còn... Ừm! - cô còn chưa nói hết câu thì... anh đã lao đến ghì chặt đầu cô, đặt môi cô lên môi mình một cách rất ôn nhu... Một nụ hôn nhẹ nhàng, sâu lắng..

Thiên Ý vì bất ngờ mà hai mắt mở to, tay nắm chặt tay áo anh... Anh rời khỏi môi cô, ghé sát tai cô.

- Chúng ta...thử xem!

Vừa dứt lời, anh lại lần nữa chiếm lấy môi cô... Anh đưa lưỡi mình khuấy đảo khoang miệng cô...khiến cô không thở được mà đỏ bừng cả khuôn mặt... Cẩn nhẹ môi cô lần cuối rồi anh luyến tiếc buông cô ra. Cô ngay lập tức nằm xuống giường, đắp chăn kín người vì ngượng... Anh cũng từ từ nằm xuống, vén chăn ra, đưa đầu vào trong, nói nhỏ:

- Ngượng gì chứ?! Ai là người đã khóc lóc van xin tôi quay lại? Hửm?!

-...

Thế là hai người họ ôm nhau ngủ cho đến khi trời sáng..

Nhớ vote và comment cho Yoo nhe ♥♥♥♥

Nhớ đón xem chap sau nữa nhen □□□

Saranghae ♥♥♥♥□□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Kinh hoàng!

Từ tối hôm qua, Lạc Lạc và Ý Lan đều chứng kiến tất cả. Hai người họ núp ngoài cửa, xem được trọn vẹn một bộ ngôn tình luôn nha! Dự liệu là hôm nay sẽ chọc Thiên Ý và Nhất Phạm một phen, xem hai người họ phản ứng thế nào... Hehe (Yoo: Ít có ác! Ý Ý: Chắc ít!)

"Cốc Cốc Cốc"

- Vào đi. Ừa Lan Lan với Lạc Lạc! - Thiên Ý nói.

- A hèm! Hu hu hu... Tôi không thể quên được anh...

- Thiên Ý à, vậy chúng ta thử xem... Haha... - từ nãy đến giờ là Ý Lan và Lạc Lạc đang đóng kịch để chọc phá 2 vai con người kia nhưng...họ vẫn là một khuôn mặt, một biểu cảm, không có gì là ngượng ngùng hay mắc cỡ khiến Ý Lan và Lạc Lạc què độ.

- Nhà tù bên tôi vẫn còn trống, 2 người muốn một vé sang đó không?

- Đúng đúng! Axit đạo này cũng rẻ lắm! - Thiên Ý và Nhất Phạm cùng nhau đáp trả. Một câu khiến Ý Lan và Lạc Lạc mặt mày tái mét.

- T...thôi chúng ta đừng nói chuyện này nữa... Uyển Nhi đâu?! - Lạc Lạc né tránh.

- Uyển Nhi?! - Thiên Ý thắc mắc.

- Là em gái anh.

- Anh có 2 em gái lận sao?! Đào Đào và Uyển Nhi gì gì đó?

- Ủ. Em có gặp rồi. Là cô gái đi cùng anh hôm em bị tai nạn.

-!!!

Thiên Ý hoảng hốt nhất thời không nói nên lời! Em gái? Họ...là a...anh em ruột?! Cô còn tưởng...họ là tình nhân cơ?! Vậy mà... Thật không thể tin

được!!! Cô còn vì cô gái đó mà đâm đầu ra đường... Thật ra...họ chỉ là anh em! Thế giới này thật đáng sợ...

"Bịch"-Thiên Ý quá sốc mà trở nên ngất xỉu...

Hế nhô~ Lịch là 21g30 mà tới 21g40 mới đăng được cho mấy tím. Thành thật xin lỗi!!!*cúi đầu*

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé♥♥♥♥

Nhớ đón xem chap sau nữa nghen □□□

Saranghae♥♥♥♥□□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Xuất hiện rồi!

Thiên Ý tỉnh dậy... Ác mộng! Đúng là ác mộng! Cô chính là đã vì em gái của anh mà lao thẳng ra đường! Mù quáng a!

"Két", cánh cửa mở ra.

- Em tỉnh rồi à? Nếu tỉnh rồi thì chuẩn bị đi. Chúng ta về. - Nhất Phàm bước vào phòng. Trên tay còn cầm theo một đồng hồ.

- Em được xuất viện rồi? Thế thì tốt quá! Nhanh! Rời khỏi đây càng sớm càng tốt...

- Ừm - anh bật cười, cô chính là đã quá vô tư rồi a!

Thu dọn đồ nhanh chóng, họ ra xe chuẩn bị khởi hành bên nhà.

_____ **Trên xe** _____

" Reng..."

- Alô? Mẹ à?

- Phải. Mẹ đây. Thiên Ý à, papa và mẹ sẽ đi du lịch Châu Âu, chắc tháng sau mới về. Còn Lạc Lạc thì nó lạc trôi đâu rồi, mẹ vẫn không an tâm giao con cho nó, con lại đang bị thương nên...con ở nhà Nhất Phàm một thời gian nhé! Vậy nha!

- Mẹ à con...

"Tút TUT TUT..."

Haizzz... Mẹ này! Sao mẹ có thể tùy tiện giao con gái của mình cho một người đàn ông được chứ?! Lỡ như...à mà thôi!

- Không ngờ mẹ em lại tin tưởng anh như vậy!

- Chắc chắn là Lạc Lạc và Ý Lan đã nói gì rồi.

- Đúng! Hai cái người đó quả nhiên không thể tin tưởng được! Haizzz... Đành làm phiền anh vài hôm vậy!

- Vài hôm đâu, một tháng lận!

- Anh không chứa em được 1 tháng à?!

- Chứa cả đời cũng được!

- Dèo miệng...

" Két..."- chiếc xe thắng gấp.

- Có chuyện gì vậy?

- Xuống xem sao.

Nói rồi, họ bước xuống xe. Họ hình như là vừa đụng phải một ai đó... Là một cô gái... Vết thương có vẻ không sao vì Nhất Phàm đã thắng xe kịp thời... Cô gái ngược khuôn mặt của mình lên. Oa! Đúng là một mỹ nhân a! Các đường nét trên khuôn mặt chính là vô cùng thanh tú.

- Là cô. - Nhất Phàm đột ngột lên tiếng.

- Anh là...

- Tôi tìm cô lâu rồi. Đi theo tôi...

Haizzz... Nữ phụ xuất hiện rồi. Không biết sẽ có sóng gió gì tiếp theo đây... Mọi người nhớ đón xem nha~~~

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé♥♥♥♥

Nhớ đón xem chap sau nữa nhen □□□

Follow me □□□

Saranghae♥♥♥□□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Nhược Nhi

_____ Tại Nhà Anh _____

- Hóa ra anh là Hồ Nhất Phàm mà ba tôi đã nói... - cô gái kia nói, giọng điệu vô cùng ngọt ngào.

- Phải.

- Tôi...có điều muốn hỏi...

- Cô cứ nói...

- Ba tôi...giờ đang ở đâu?

- Ông ấy...qua đời rồi!

- Q...qua đời?! Kh...không thể được! Ba tôi...

- Ông đã thực sự ra đi. Vì đỡ viên đạn đó cho tôi. Ông đã gọi điện cho cô trước khi bước vào nhiệm vụ.

- B...ba tôi... Hức...hức... Đùng mà... Anh đang đùa tôi? Đúng chứ...hức... - nước mắt cô trào ra, trông cô vô cùng đáng thương...

-...

- C...cô đừng khóc nữa! Tôi biết rất khó chấp nhận nhưng...ba cô đã... Haizzz

... - Thiên Ý nãy giờ mới lên tiếng. Đến bên vỗ vai an ủi cô gái kia.

- Vậy bây giờ cô đang ở đâu? - Nhất Phàm hỏi.

- Tôi là từ Canada bay về đây, không ngờ vừa về đã gặp phải cướp, giờ trên người tôi không còn gì giá trị nữa...

- Ở lại nhà tôi.

-!!! - Thiên Ý quay lại, hai mắt tròn tròn nhìn Nhất Phàm. Khuôn mặt của anh vẫn vậy, lạnh băng và không chút biểu cảm.

- Vậy...vậy làm phiền anh rồi... - cô gái kia chạy đến nắm lấy tay anh.

- Nên gọi cô là gì? - anh hát tay cô ra.

- Nhược Nhi...

- Được. Cô mau lên lầu tắm rửa đi. Chu quản gia sẽ đưa cô lên phòng.

- Vậy được.

Nhược Nhi rời đi. Mặt Thiên Ý tối sầm lại. Ở lại nhà anh? Hay cho câu nói ấy...

- Anh...có chắc sẽ để cô ta ở lại đây?

- Chắc.

- Có suy nghĩ đến cảm nhận của em?

-...

- Có cô gái nào lại muốn một người phụ nữ nào khác ở lại nhà bạn trai cô ta?

- Em ghen?

- Phải. Em ghen đấy.

- Cô ta có giá trị nên anh mới giữ cô ta lại.

-???

- Ba cô ta. Là người trong tổ chức của bọn anh. Nắm giữ những thông tin quan trọng bậc nhất về tổ chức. Nếu kẻ khác bắt được cô ta, điều tra về cô ta, rất có thể thông tin sẽ bị lộ. Tồn thất không nhẹ.

- Nhưng...

- Thôi khuya rồi! Em về đi.

- Anh! Anh đuổi em về đề...đề...

- Nào...nào...

Anh lôi cô ra trước cửa. Cho người đến chờ cô về... Cô ngồi trên xe mà hậm hực. Vẫn còn lo cô gái kia và anh sẽ xảy ra chuyện gì...

Có biến rồi đấy thúm ơi...

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé□□□

Nhớ đón xem chap sau nữa nghen♥♥♥

Saranghae♥♥♥□□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Ôi chu choa

_____ Sáng sớm hôm sau _____

"Ding Dong..."

- Nhất Phàm. Ra mở cửa cho em...

__ 1 giây, 2 giây, 3 giây... __

- Nè! Hồ Nhất Phàm! Anh chết trôi ở đâu rồi hả?!!! - Thiên Ý gào lên.

- Hạ tiểu thư. Cô vào đi. Thiếu gia đang ngủ nên không thể xuống mở cửa cho cô được. - Chu quản gia đi ra ngoài mở cửa cho cô, vẻ mặt tươi cười rạng rỡ.

- Vâng! Cháu cảm ơn chú!

- Cô đừng khách sáo vậy! Hạ tiểu thư.

- Chu quản gia! Chú đừng gọi cháu là Hạ tiểu thư. Gọi cháu là Thiên Ý, nhé!

- Th..Thiên Ý.

- Vâng! Cháu vào nhà đây~~~

Chu quản gia bật cười. Trước giờ, ông chưa từng thấy vị tiểu thư nào vừa xinh đẹp, tài giỏi, lại vừa thân thiện, vui vẻ như cô! Thiếu gia nhà ông đúng là có mắt! (Yoo said: Lầm rồi chú ơi! □□□)

_____ Phía cô _____

Thiên Ý đi vào nhà anh. Thì đập vào mắt cô là hình ảnh của Nhược Nhi. Ôi chu chóa! Hôm qua vừa mới là gái ngoan. Nay lại là gái hư à?! Con gái con đũa mần chi mà ăn mặc thế kia? Cái váy ngủ 2 dây mỏng manh, ngắn cùn cùn. Mái tóc dài hơi rối. Cô ta bây giờ chính là rất đẹp a! Nhưng mà...trông hơi...dâm dăng!

Nhất Phàm từ trên lầu đi xuống. Nhìn thấy cảnh tượng này, mặt anh vẫn không chút biểu cảm.

Thiên Ý nhìn anh. Trừng mắt. Làm kí hiệu, ý bảo: "Anh mà còn nhìn nữa là em móc mắt anh đó! ".

- Cô hôm nay cũng đến à? - Nhược Nhi hỏi.

- À... Ờm.

- Ủa? Nhất Phàm. Anh dậy rồi à? Vậy mau đến đây ăn sáng đi. Em đã chuẩn bị cả rồi!

Thiên Ý nhìn Nhược Nhi. Oa! Cách xưng hô cũng thay đổi nhanh đến chóng mặt rồi nha! Cái gì mà anh anh em em ngọt xớt! Cô đi sát đến bên anh. Khẽ nói:

- Nói! Tôi qua có chuyện gì?

- Không có gì hết!

- Anh chắc chứ? - cô lờm anh.

- Muốn biết?

- Đúng. Hai người có gì đó mờ ám..

- Đến sát đây, anh kể cho nghe.

Cô cũng nghe lời mà đưa mặt sát lại gần anh thì..

- Ừm!

Anh chiếm lấy môi cô. Hôn nhẹ lên xem như mở đầu. Oa! Môi cô rất mềm mại nha! Còn có mùi thơm nhẹ nhẹ như muốn dụ dỗ người khác! Không kềm được. Anh lại dùng lưỡi mình khuấy đảo một vòng miệng cô. Anh nhẹ nhàng mút lấy môi cô. Rồi lại đá lưỡi cô lần nữa. Dục vọng đạt đến cao trào. Anh đẩy Thiên Ý ra ghế sofa. Điền cuồng hôn lấy cô. Tay thì không ngừng vuốt ve bụng cô. Anh hôn đến chiếc cổ thon,dài,trắng mịn của cô... Không ngừng hít hà mùi hương từ người cô. Khẽ cắn vành tai cô rồi rời khỏi..

Mấy tím oi... Do sắp thi học kì rồi nên chắc Yoo sẽ không ra chap đều được. Mong mấy tím thông cảm nha~~~ Mãi yêu□

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé! □□□

Nhớ đón chap sau nữa nghen ♥♥♥

Saranghae♥♥♥□□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Vừa lòng hả dạ!

"Xoảng", chiếc đĩa Nhược Nhi đang cầm trên tay đột nhiên rơi xuống, thu hút sự chú ý của Nhất Phàm và Thiên Ý. Cô vội vàng bật dậy, chỉnh sửa quần áo chỉnh tề, ho khan vài tiếng rồi nhìn anh.

- Làm sao mà bẽ? - Nhất Phàm lạnh giọng hỏi.

- B...bất cần thôi. X...xin lỗi đã làm phiền hai người... - Nhược Nhi nước mắt rom róm nhìn anh.

- K...không sao đâu! Cô đừng nói vậy! - Thiên Ý huých vào tay Nhất Phàm.

- Được rồi. Mau dọn dẹp đi rồi ăn sáng. - anh ra lệnh.

- Tôi giúp cô. - Thiên Ý chạy đến bên Nhược Nhi.

- Hạ tiểu thư không cần động tay. T...tôi làm được. - Nhược Nhi vội đẩy cô ra.

Kì lạ! Vừa rồi còn xưng là "cô" và "tôi", sao bây giờ lại thành "Hạ tiểu thư" và "tôi" rồi???!!! Nhược Nhi khi này có chút gì đó vừa chanh chua vừa đánh đá, giờ thì lại yếu đuối, đáng thương như vậy... Trở mặt quá nhanh a!

- Được rồi. Vào ăn sáng đi. - Nhất Phàm đi vào bàn ăn, từ từ ngồi xuống. Nhược Nhi vội chạy đến bên cạnh anh ngồi. Thiên Ý cũng chỉ ngồi đối diện anh, ăn một cách bình thản.

- Đứng dậy. - anh bảo cô.

- Làm gì? Em đang ăn mà... - cô vừa trả lời anh vừa ăn, vẫn không chịu ngẩng đầu lên.

- Nhanh.

- Haizz... - nói thế nào, cô vẫn phải đứng dậy.

- Đến đây.

Cô đi đến cạnh anh. Đột nhiên anh kéo tay cô lại, đặt cô ngồi vào lòng mình, khiến cô và cả Nhược Nhi kia đều bất ngờ.

- N...nè!

- Ngồi yên ăn đi.

-!!!

Họ cứ thế mà trải qua bữa ăn, trong suốt thời gian trên bàn ăn. Nhược Nhi không ngừng nhìn Thiên Ý. Căn bản là không thể rời mắt khỏi cô và anh... Lòng đố kị của cô ta nổi lên... Anh! Phải là của cô ta - của Nhược Nhi!

- Muốn đến công ty anh tham quan không? - anh cất giọng khiến Nhược Nhi bất ngờ.

- Dạ c-----

- Thiên Ý, có đang nghe anh nói không? - Nhất Phàm cắt ngang lời của Nhược Nhi. (Yoo: Ai da~~~ Có ai đó bị quê a~~~)

- Dù sao em cũng đang rảnh. Đi thi đi. - trả lời anh xong, cô quay đi, bất giác mỉm cười, trong lòng đột nhiên có một luồng cảm giác hài lòng với việc làm của anh vừa nãy... Có thể nói là "vừa lòng hả dạ" a!

Hú hú!!! Yoo ngoi lên bờ lại rồi đêyyyy!!! Hứa hẹn là tôi nay sẽ lại có 1 chap mới nữa nha~~~ Mãi yêu~~~

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé♥♥♥♥

Nhớ đón xem chap sau nữa ngen □□□

Follow me □□□

Saranghae♥♥♥♥□□□□□□

Chương 29: Vu oan

- Anh đi thay đồ. Đợi anh. - anh đỡ cô ngồi dậy.

- Vậy được. - cô tươi cười.

- Tôi đi lấy nước. - Nhược Nhi đứng dậy, đi ra sau bếp rót nước. Cô ta vừa rời đi thì "Tít", tiếng chuông điện thoại của cô ta vang lên, hình như là có người gửi tin nhắn... Tỉnh tò mò trỗi dậy, cô cười gian tà, cầm điện thoại của Nhược Nhi lên xem thử thì...sốc đến mức phát đơ!

"Minh đã nói rồi, Nhất Phàm anh ta chưa từng công khai quan hệ với bất kì cô gái nào! Lại là người vừa đẹp vừa có tiền, ở bên cạnh anh ta thì cậu sẽ không chịu thiệt thòi... Chỉ cần trèo được lên giường anh ta rồi thì phần đời còn lại của Nhược Nhi cậu sẽ không phải lo gì nữa... Hehe..."

Tịch Mễ"

Thì ra...cô ta ở lại bên cạnh anh là có ý đồ! Trèo lên giường của anh?! Hừ! Mơ đi!

Đúng lúc này thì cô ta quay lại, cô tắt điện thoại và trả nó về vị trí cũ...

- Hạ tiểu thư! Giúp tôi rửa bát nhé!

- À..ừm... Được thôi!

_____ Dãy phân cách~~~ _____

- Cô với Nhất Phàm là kiểu quan hệ đó? - Giọng điệu nói chuyện của Nhược Nhi thay đổi ngay lập tức khiến cô bất ngờ.

- Phải! Chính là kiểu quan hệ đã từng ngủ cùng một giường với nhau! Cô hiểu mà! Đừng chứ!

-...

Đúng lúc này, Nhất Phàm vừa từ cầu thang bước xuống, âm thanh "xoảng" chói tai vang lên... Tiếp sau đó, anh thấy Nhược Nhi liên tục cúi đầu, rồi trực tiếp quỳ xuống, vừa khóc vừa nhặt những mảnh vỡ của cái ly trên sàn.

- Hạ tiểu thư! Tôi sai rồi... Tôi không nên nói cô như vậy... Tôi sai rồi... Hức hức... - cô ta nước mắt lưng tròng, gương mặt trông cực kì đáng thương nha!

- Chuyện gì? - Nhất Phàm bước tới hỏi.

- Là tôi đã vô ý nói những lời không tốt, mạo phạm đến Hạ tiểu thư đây, khiến tiểu thư tức giận nên...nên...đã đập vỡ cái ly này của anh! - cô ta vừa mếu máo vừa nói.

- Thiên Ý! Em quá kích động rồi. - Nhất Phàm với tay lấy hộp thuốc, làm vài bước sơ cứu cơ bản cho Nhược Nhi vì những ngón tay của cô ta bị thương khi nhặt các mảnh vỡ.

- Anh có biết cô ta---

- Đau đau quá, tay tôi... - Thiên Ý chưa kịp nói gì thì Nhược Nhi chen vào.

- Bi ôi! - cô phun ra một câu nói đầy lạnh lẽo rồi quay gót bước đi.

- Đứng lại! Đến đây xin lỗi cô ấy.

Nhất Phàm ra lệnh cho cô. Xin lỗi? Hừ! Được! Xin lỗi thì xin lỗi! Cô bước đến bên Nhược Nhi. Nâng mặt cô ta lên... "Chát", một cú tát giáng trên gương mặt cô ta khiến ả vô cùng bất ngờ, không nghĩ rằng cô sẽ làm vậy với ả. Nhất Phàm hất tay cô ra, gần giọng.

- Cứng đầu! Sai mà không chịu nhận lỗi?

- Tôi không sai!

- Em dám dùng ngữ khí như thế nói chuyện với tôi?!

- Phải đó! Cuộc đời Hạ Thiên Ý này ghét nhất là bị vu oan! Sự việc hôm nay không lớn như vậy, chỉ là...tôi không ưa những con người giả tạo! Tôi ghét tởm hạng người đó! Hừ! Thật đáng khinh!

- Em--

Anh chưa nói hết lời thì cô đã chạy ra ngoài. Haizzz... Cái cô gái này!

A lô a lô! Sau ngàn năm, t lại ngoi lên rồi đyy~~~ Có biến rồi nghe~~~ Cấp báo cấp báo~~~

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé♥♥♥♥

Nhớ đón xem chap sau nữa nghen□□□

Saranghae♥♥♥□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Quyến rũ

Sau khi cô đi, anh chỉ đỡ Nhược Nhi dậy, rồi ném cho cô ta một câu nói lạnh lùng:

- Tôi không có ý gì. Chỉ là muốn cho cô ấy biết cái thế giới này "công bằng" thế nào. Cô ấy là người phụ nữ của tôi, phải nhận biết được sự tàn nhẫn và lãnh khốc của nơi này.

- T...tôi biết rồi!

Hừ! Anh ta muốn khẳng định với Nhược Nhi cô là Hạ Thiên Ý kia mới chính là người phụ nữ của anh à?! Được lắm! Cứ đợi đấy, đêm nay, anh - sẽ là của cô, chỉ một mình cô thôi!

"Ting tong", chuông cửa nhà anh vang lên. Chú Chu vội ra ngoài mở cửa. Khi chú trở vào thì nét mặt vô cùng vui vẻ.

- Sao em lại trở về rồi?! Không phải đã đi rồi sao? - anh ngạc nhiên khi thấy Thiên Ý đi ngay sau chú Chu, nét mặt vô cùng đáng thương a! Nên mới đặc thẳng mà hỏi vậy.

- Tôi... Hiu hiu hiu...

_____ FLASHBACK _____

- C...chuyện gì vậy?!! - Thiên Ý vừa về đến nhà thì cái cổng nhà cô đã bị khóa, hình như trong nhà cũng không có ai! Chỉ có một bức thư để ngay trước cửa:

"Thiên Ý à! Là mama đây! Như đã nói, mama và papa sẽ đi Châu Âu, chỉ là máy bay bị delay nên hôm nay mới bay. Người làm thì mẹ cũng cho họ nghỉ phép về quê, Lạc Lạc thì đi Anh bàn chuyện làm ăn gì rồi...nên giờ nhà không có ai. Mẹ đã cho người chuyển đồ của con tới nhà Nhất Phàm rồi! Con yên tâm nhá! Thôi! Tạm biệt con nhé, bé yêu của mẹ~ Hẹn tháng sau gặp lại con ♥"

Mẹ à! Lỡ như anh ta...anh ta..."thì" con thì thế nào?! Con chỉ mới là một cô gái 20 tuổi đầu thôi mà!!!

_____ END FLASHBACK _____

- Ô ra vậy! Vì thế nên em mới quay lại đây? - Cô gật đầu lia lịa.

"Ting tong"

- Hình như là quần áo của em chuyển đến. Để anh ra xem thử.

- Ừm. Vậy...vậy tôi đi tắm.

- Khoan đã! Đừng giận nữa. Tối anh dẫn em đi chơi.

- Tôi không thể không giận anh! Anh đã không tin tưởng tôi còn gì!

"1 giây, 2 giây, 3 giây" sau...

- Mà...đi đâu đấy?!!!

- Đi đâu cũng được. - anh bật cười. Cái cô nhóc này! Quả nhiên rất ham chơi!

- Anh hứa đó! Ngoắc tay đi.

- Được.

- Thỏa thuận thành công. Vậy giờ em không giận anh nữa! Nhưng mà luôn nhớ rằng là phải tin tưởng em đó! Anh nhớ lấy! Giờ thì em đi tắm!

- Ừm

Chú Trương đưa cô lên phòng anh. Cô vội đi tắm rửa để thoải mái tinh thần. Sáng giờ đã xảy ra quá nhiều chuyện khiến cô mệt mỏi. Nào là bị Nhược Nhi kia vu oan, rồi còn bị papa, mama đẩy cô cho Nhất Phàm... Haizzz...

Từng giọt nước mát lạnh rơi xuống... Oa... Thật mát mẻ và sáng khoái a! Ách! Cô quên lấy quần áo rồi! Thôi xong! Sau khi tắm xong, cô lau khô mình rồi quấn cái khăn tắm quanh người che đi cơ thể tuyệt đẹp, đến bên cái tủ trong phòng anh, lấy một đồ rồi nhanh chóng mặc vào. Cô ra khỏi phòng, vừa đúng lúc anh đang đi lên. Thấy cô, tim anh như lỡ một nhịp a! Cô chỉ mặc vồn vẹn cái áo sơ mi rộng thùng thình của anh ở ngoài, cái quần ngắn kia cũng là của anh. Thấy anh nhìn mình, cô cũng đỏ mặt.

- A...anh nhìn gì mà lảm thế! - anh đi đến bên cô. Đẩy cô vào tường, chống tay lên chặn không cho cô chạy.

- Thiên Ý à! Em là đang quyến rũ anh sao?! - anh phả hơi nóng vào mặt cô, đồng thời nâng cằm cô lên, nếu bây giờ nói, anh đang quyến rũ cô thì sẽ đúng hơn a!

- A...anh...

- Nhất Phàm. Có văn kiện gửi đến, cần anh k...ký nhận. - Nhược Nhi hét to khiến cô giật mình, vội đẩy anh ra rồi chạy xuống lầu... Thấy biểu cảm của cô, anh bật cười rồi đi xuống dưới, lướt qua Nhược Nhi mà không nói gì.

- Cô được lắm, Hạ Thiên Ý... - Nhược Nhi nghiêng răng ken két, thì thầm.

Còn về phía cô, sau khi thoát khỏi miệng cộp thì thở phào nhẹ nhõm! Aizzz...! Cô xém chút nữa là bị anh mê hoặc rồi! Yêu nghiệt! Đúng! Anh ta là yêu nghiệt! Con người sao có thể soái như thế?!!! Haizzz...Một cô gái bé nhỏ như cô lại bị một nam nhân dụ dỗ?! *thở dài*

Mẹ nữ phụ làm tụt mood, chút xíu nữa là... Haizzz...Cầu cho anh thật chị sớm! ☐☐☐ **Chứ để nữ phụ ảo tưởng sức mạnh hoài!** ☐☐☐

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé! ♥♥♥♥

Nhớ đón xem chap sau nữa nghen ☐☐☐

Saranghae ♥♥♥♥ ☐☐☐☐☐☐

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Dục vọng ☐☐☐

Cô đang suy nghĩ mông lung thì anh đi vào.

- Em suy nghĩ gì mà chăm chú thế?

- À...à không có gì đâu! Mà...bưu kiện gì gửi cho anh vậy?

- Chỉ là vài báo cáo về tình hình của công ty thôi.

- Ừm

- Em ở nhà có thấy chán không? Hay là tìm việc làm đi. Không thể để anh nuôi em mãi được.

- Em là chỉ vừa chuyển qua nhà anh hôm nay thôi!

- Ừm - anh cười.

- Đến công ty anh. Làm cho bộ phận thiết kế. Chẳng phải 13 năm trước em đã từng làm chấn động thế giới với tác phẩm của mình sao? - anh hỏi.

- Nhưng...

- Cứ quyết định như vậy. Sáng mai bắt đầu đi làm.

- ...

Cuộc trò chuyện của họ cứ thế mà trôi qua... Nhược Nhi cũng đã nghe thấy... Hừ... Để xem hai người được bao lâu!

- Anh lên thư phòng.

- Được. Cũng đến giờ em xem Doraemon rồi!

- Trẻ con. - anh nói khiến mặt cô phụng phịu, chu mỏ giận dỗi. Trẻ con thì trẻ con, cô thích thì chính là thích đó!

_____ Thư phòng _____

- Nhất Phàm - Nhược Nhi đẩy cửa đi vào. Tay còn cầm theo một ly trà nóng.

- Có chuyện gì?

- Đây là trà em pha. Anh uống đi rồi cho em ý kiến. - cô đưa trà cho anh. Anh cười nhếch mép.

- Được.

"Cạch"

- Nhất Phàm à anh để bắp rang ở đâu? A! Cô... Đây là gì vậy? Trà?

- Ừm. Cô ấy nhờ anh uống thử. - cô lườm anh và cô ta.

- Hừ! Ưc... - Quà nhiên là đang dụ dỗ anh. Thiên Ý cô sẽ không để cô ta đắc ý! Một hơi uống cạn ly trà kia.

- Dờ tệ! - cô phun ra một câu nói khiến mặt Nhược Nhi đen lại, tay nắm thành quyền.

- Ra ngoài đi. - anh bảo cô ta đi ra ngoài.

- Em không biết cô ta có bỏ gì vào trà không mà lại dám uống à?

- Bỏ gì chứ? Nhưng mà... Nhất Phàm, sao không bắt điều hòa lên. Em...em đột nhiên thấy nóng quá!

- Thuốc kích dục. - anh vừa dứt lời. Đột nhiên, toàn thân cô như lửa đốt. Cơ thể rạo rục vô cùng.

- Nhất Phàm... Em... - cô bắt đầu mơ hồ... Chỉ biết là rất nóng..

- Em...nóng...

- Bác sĩ Kỳ, nhanh qua đây, tôi cho cô 5 phút, nếu không kịp thì kết cục thế nào cô tự biết lấy. - anh lấy điện thoại gọi cho một vị bác sĩ nữ. (Yoo said: Anh ơi! 5 phút là làm tới cái gì rồi! *che miệng cười gian* □□□)

- Nhất Phàm... Giúp em... - cô bắt đầu không kiểm soát được hành vi của mình mà chạy đến quần lấy cổ anh, áp bộ ngực đầy đặn của mình vào lưng anh, liếm vành tai anh... Rồi chủ động hôn anh. Thú vị! Đây là lần đầu tiên cô chủ động như vậy... Được rồi...

Anh ôm lấy eo cô, đặt cô ngồi lên đùi mình rồi dùng tay ghì chặt đầu cô. Anh dùng đầu lưỡi mềm mại, uyển chuyển của mình khuấy đảo khoang miệng cô, cùng cô dây dưa... Cô còn tự mình cởi cúc áo của anh... Cứ nhiên hôn lên cổ anh, để lại dấu ấn trên đó... Anh khẽ cắn vành tai cô... Tay bắt đầu di chuyển đến ngực cô, nhẹ nhàng vuốt ve khiến cơ thể nhạy cảm của cô phản ứng làm cô "Ừm" lên một tiếng đầy mê hoặc. Đôi mắt cô mơ màng, cơ thể thì áp sát vào anh... Khiêu khích lửa tình trong anh, dục vọng trỗi dậy, anh bắt đầu mãnh liệt hơn...

"Cốc, cốc, cốc"

- Thiếu gia, Bác sĩ Kỳ đến rồi. - Chu quản gia gõ cửa. Anh nắm lấy vai cô, tách cô ra khỏi người mình... Haizzz... Xem ra không cần anh giúp cô rồi!

- Vào đi...

"Cạch"

Vị bác sĩ nữ xinh đẹp này tiến vào. Không khỏi đỏ mặt khi thấy cảnh tượng này... Cô thì vẫn ngồi trên người anh... Quần áo xộc xệch... Còn anh, cúc áo của anh đã bị cởi lúc nào không hay, phô ra khuôn ngực cường tráng...

- Xem ra không cần tôi nữa rồi... Haizzz...

- Nè! Đứng lại! Mau giúp cho cô ấy...

- Nhất Phàm cậu mà cũng có ngày bị dục vọng che mờ lý trí à???

- Haizzz... Nhanh đi... Tôi đi ra ngoài...

- Nè nè! Đưa cô ấy đến phòng ngủ! - anh bồng cô đến phòng ngủ rồi nhanh chóng đi ra ngoài...

Ấy da! Xém chút nữa là anh không kiềm được rồi! Cô nhóc đó quá mê người a! Như muốn mê hoặc anh, hút anh vào trong đôi mắt sâu thẳm ấy... Nhưng... vì sự trong sạch của cô, anh sẽ không lợi dụng lúc cô bị bỏ thuốc mà làm thế... Cho nên, có thể nào anh cũng phải kiềm chế dục vọng trong người lại, lửa tình cũng phải được hạ xuống kịp thời!

Hắc hắc hắc! Ahihi... H ài... Lần đầu mị viết H luôn đó! Chỉ là H nhẹ thôi~~~ Có gì xin đừng ném đá mị! □□□

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé♥♥♥♥

Nhớ đón xem chap sau nữa nhen □□□

Saranghae♥♥♥□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Morning...

"Cạch" - bác sĩ Kỳ bước ra ngoài.

- Cô ấy thế nào rồi? - anh đã đợi ở ngoài cửa từ trước.

- Cô ấy không sao. Chỉ là bị hạ dục thôi. Nhưng mà...hai người lúc này...ây da...thiệt là đỏ mặt nha! Hí hí... - Bạch Kỳ Kỳ vừa nói vừa che miệng cười, mặt gượng gạo nhìn anh.

- Bạch Kỳ Kỳ... Nếu cô muốn, tôi có thể lập tức tổng cô qua Iraq. - giọng nói trầm thấp của anh vang lên, lập tức khiến cô cảm thấy lạnh...

- Ấy ấy... Hồ tiên sinh... Tôi sai rồi... Tôi xin cáo lui... Bảo trọng! - cô nói rồi nhanh chóng chuồn đi, ở lại 1 giây nữa chỉ sợ cô sẽ tổng qua Iraq thật a! Tại sao cô lại có người bạn nóng này như vậy?! Cùng trong tổ chức mà tại sao lại đối xử như vậy với cô??? Anh ta chính là thấy cô hiền mà ăn hiếp cô à?! Haizzz... Đúng là thật hết cách!

Về phía anh, sau khi Kỳ Kỳ rời khỏi, anh từ từ đẩy cửa đi vào trong, tiến đến gần giường nơi cô đang nằm, đặt mông ngồi xuống, cẩn thận ngắm từng bộ phận trên mặt cô... Oa! Cô quả thật rất đẹp nha! Từng đường nét trên gương mặt đều rất thanh tú... Làn da thì trắng nõn mịn màng, cơ thể thì vô cùng cân đối...tựa như...tựa như... (Phàm Ê Yoo! Tựa như cái gì??? Yoo: *thấp giọng* A hèm! Đồng hồ cát! □ Phàm Đúng! Là đồng hồ cát! □) là đồng hồ cát!

Nhẹ nhàng đặt lên môi cô một nụ hôn rồi anh cũng nằm xuống giường mà an nghỉ... À! Nhảm! Nghi ngại... Anh dùng cánh tay rắn chắc của mình ôm lấy cô... Rồi cũng dần dần thiếp đi...

_____ Sáng hôm sau _____

Ánh nắng chói chang len qua cửa sổ... Cô chép miệng, đôi mắt mơ màng mở ra... Đập vào mắt cô là khuôn mặt đẹp trai, anh tuấn của anh... Là đàn ông nhưng anh lại có làn da mịn màng đến ghen tị a~ Hàng mây rậm rạp trông vô cùng nam tính... Sống mũi cao dọc dừa... Đặc biệt là đôi môi hồng hào kia... Đôi môi ấy như muốn dụ hoặc người khác... (Ý: Ấy da... Anh đẹp trai như vậy sau này đi đâu cô phải giữ anh thế nào đây...)

Nhìn anh một hồi, cô đột nhiên đến sát mặt anh, đặt môi mình lên môi anh... " Vèo" một cái, cái chăn đang đắp đã bị anh dùng tay hất bay đi... Anh bây giờ là đang trực tiếp đè lên người cô... Tham lam chiếm lấy đôi môi xinh đẹp của cô... Sau đó...

Sau đó... Đợi chap sau đi rồi biết hé □□□

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé♥♥♥♥

Nhớ đón xem chap sau nữa nghen□□□

Saranghae♥♥♥□□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: 1 buổi sáng đầy kích thích □

Anh dùng tay mình siết chặt tay cô... Tham lam mút lấy môi cô... Định đưa lưỡi mình vào khoang miệng của cô thì "Phập", cô cắn chặt hai hàm răng lại, xém tí nữa là cắn trúng lưỡi anh... Hừ! Nhóc con này, hôm nay lại bướng bỉnh như thế! Nếu vậy... Anh luồn tay vào áo cô, vuốt ve chiếc eo nhỏ xinh của cô rồi dần di chuyển bàn tay to lớn, ấm áp kia lên phía trên... (Yoo: Riết rồi anh bạo vl □□□)

- A... - cô lập tức phản ứng lại. Vô thức há miệng ra định nói gì đó nhưng bị anh chặn lại...

Thừa cơ hội, anh cho cái lưỡi dài uyển chuyển của mình vào miệng cô, không ngừng cùng cô đẩy đưa...

- Ừm... - dần dần, cô bắt đầu phối hợp với anh... Dùng cánh tay thon dài, trắng nõn của mình quấn lấy cổ anh, ấn đầu anh sát vào mặt cô hơn nữa... Rồi môi cô, anh dùng lưỡi lần mò xuống cổ cô, hôn xương quai xanh gợi cảm và cái cổ mê người kia của cô... Khiến cô bất giác phát ra tiếng kêu...

- Ừm... A...

- Cơ thể em nhạy cảm thật đó! Bảo bối!

Lại hôn lên cái môi nhỏ xinh của cô lần nữa, tham lam hút hết mật ngọt trong miệng cô... Anh dùng tay mình chạm vào ngực cô... Không ngừng xoa bóp... Một tiềm thức nhỏ nhoi lóe lên, vội đẩy anh ra, cô thở hắt lên... (Yoo: T hận cái tiềm thức kia... Không thì... Haizzz...)

- Bảo bối. Chẳng phải tối qua em vẫn còn dụ dỗ anh sao?! - anh đưa mặt vào sát tai cô, phả hơi nóng vào cái vành tai nhạy cảm ấy rồi không ngừng mút lấy tai cô khiến cô bất giác run lên. (Yoo: Theo t thấy thì con Ý lúc nó tỉnh thì "kịch liệt" hơn lúc nó bị hạ được nữa! □□□)

- U~ A...anh nói gì chứ...e...em có quyền rũ anh đâu... - cô nhẹ nói.

- Không nhớ? Vậy được... - nói rồi, anh dứt khoát cởi áo mình ra, đưa mặt cô vào khuôn ngực rắn chắc của mình...

- Đây... - cổ và ngực anh chỉ chít dấu hôn... Tư thế này... A! Tối qua...

Ký ức chợt ùa về... Nhưng...toàn là những ký ức khiến người ta phải đỏ mặt thôi a!

- E...em...

- Thế nào... Có định chịu trách nhiệm với anh không...

- Rõ ràng là anh được lợi còn gì?!!!

-...

- Mà...

- Hừm?

- Anh có thừa lúc em bị hạ thuốc mà...ăn sạch em không đấy? - cô nghi hoặc nhìn anh.

- Trong mắt em, anh lưu manh vậy sao??? Haizzz... - anh lắc đầu nhìn cô... Không ngờ, cô lại nghĩ anh như thế...

- Anh còn hơn cả thế! - cô trả lời khiến anh muốn té khỏi giường... (Phàm: Quá đáng!□□□ Yoo: Thôi! Lại đây Yoo thương~□ Phàm: Cút □)

- Thôi... Em mau thay quần áo. Chúng ta xuống lầu ăn sáng.. Rồi còn đến công ty...

- Em có cần đi xét tuyển không?

- Cần.

- Ok~

Anh nói rồi cũng nhanh chóng đi ra ngoài để cô còn thay quần áo. Bộ dạng anh như vậy đi ra không khỏi khiến ai nấy đỏ mặt... Quần áo xộc xệch... Cổ thì chỉ chút dầu đỏ, dầu tím... Tóc tai thì rối xù... Ai nhìn vào cũng sẽ nghĩ...tối hôm qua...hai người họ...

Anh lướt qua mọi người, đi đến thư phòng, lúc xuống cầu thang, anh có bước qua Nhược Nhi, không quên ném cho cô ta một câu nói lạnh lùng..

- Là cô. - 2 chữ cũng đủ để cho Nhược Nhi hiểu rõ. Người bắt giác run lên.

Anh nhanh chóng đến thư phòng, thay quần áo ở đó rồi ra ngoài bàn ăn chờ cô...

5 phút sau, cô bước ra ngoài khiến mọi người ai cũng bất ngờ... Về mặt người nào người này đều hiện lên chữ "Đẹp" a! Quả nhiên, mỹ nhân chính là mỹ nhân, mặc gì làm gì cũng đẹp... Thiếu gia nhà bọn họ đúng là có mắt nhìn người!

Thiên Ý cô bước xuống, mang theo khí chất ngời ngời đến chỗ anh... Hôm nay cô vận một bộ đồ công sở vô cùng thanh lịch nha! Cái váy đen ngắn ôm sát để lộ đôi chân thon dài, trắng trẻo của cô. Cái áo sơ mi trắng và áo vest nữ đen tôn lên vòng eo nhỏ xinh. Cô đặc biệt đi thêm đôi giày cao gót cùng tông làm nổi bật dáng người nhỏ nhắn. Chưa hết nha, cô còn cột mái tóc đen dài của mình lên, để lại một vài sợi tóc xõa xuống trong vô cùng tự nhiên, để lộ cái cổ thon dài trắng nõn của cô... Cô bây giờ chính là vừa kín đáo là vừa gợi cảm a!

- A hèm. Ngồi xuống ăn nhanh lên để còn đến công ty.

- Anh thấy em thế nào???!!

- Lần sau không được mặc thế này đến công ty nữa.

- Vì sao chứ?!

- Quá đẹp. Sẽ vô tình mà câu dẫn nam nhân khác.

- Xi! Em cứ thích mặc đấy, vừa tiện lợi lại hợp với nơi công sở...

- Thôi. Không nói nữa... Ăn nhanh đi...

- Ừm

Họ cứ yên bình như thế mà trôi qua bữa ăn cho đến khi một con chuột vô tình chạy ngang qua cái bàn. Nó lướt qua cô và anh một cách vô tình...

- Á... Chuột... - cô hét thất thanh.

"Soạt" "Đùng"

Con chuột chết tươi!

Cô không biết từ khi nào phát hiện bên eo anh có một cây súng mà bay đến rút súng ra bắn chết con chuột. Một phát ngay giữa đầu... (Yoo: Thiện tại thiện tại...)

Anh ngồi đây nhìn một màn như thế cũng chỉ biết lắc đầu bó tay...

Ahihi... Chap mới đây... Chap mới nóng hổi vừa thổi vừa đọc đây...

À mà mấy thím này... Mị thật sự rất rất rất biết ơn mấy thím... Mấy thím đã chịu khó bỏ ra vài phút đọc từng phần truyện mà mị viết...cũng như vote và comment cho mị biết truyện mị viết thế nào~ Phản hồi của mấy thím là động lực của Yoo đó ☐ Mỗi lần có thông báo có người vote hay comment, cũng như thêm một follower thì mị y như rằng ngồi cười như điên, cười miết... Miệng còn lẩm bẩm "Kamsamnida" ☐☐☐

Thật sự cảm ơn mấy thím đã ủng hộ mị thời gian qua... ☐☐☐ Mong là mọi người vẫn sẽ ủng hộ mị trong tương lai☐☐☐ Nhé ♥♥♥♥

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé♥♥♥♥

Nhớ đón xem chap sau nữa nhen ☐☐☐

Saranghae♥♥♥♥☐☐☐☐☐☐

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: A Minh

"Két"

Chiếc xe dừng lại trước cổng một công ty to lớn, hay nói đúng hơn là một tòa tháp đồ sộ... Hai mắt Thiên Ý sáng ngời... Oa... Khoa trương quá rồi nha...

- Chỉ là đến công ty thôi mà... Em có cần phải phấn khích như vậy không?! Hạ Chủ tịch cũng có một công ty đồ sộ như này cơ mà???

- Thì đúng là có thật nhưng mà...không khí thì hoàn toàn khác biệt a~~~

- Được rồi... Vào thôi...

- Không được!

-???

- Anh đi cửa sau đi. Em đi cửa trước.

- Tại sao chứ?

- Em không muốn mọi người biết... Như thế sẽ bị ghét a!

- Sao lại bị ghét?!

- Anh quá hoàn hảo!

- À... Ủm... □□□ Anh đi là được... Cuối giờ đợi anh ở nhà xe.

- Ok bấy bì~

Hai người hai hướng cùng lúc tiến vào công ty. Cô vừa bước vào. Bao nhiêu ánh mắt đổ dồn vào cô.

- Oa! Vị mỹ nhân đó thật xinh đẹp nha!

- Đúng đúng! Quả là tiên nữ hạ thế!!!

- Cô ta nhất định sẽ là của bản thiếu gia!!!

- Hãy nhìn thân hình đó đi!!! Quá bốc lửa...

- Hừ! Có gì đẹp đâu chứ!

- Chúng ta vẫn là đẹp nhất!

- Hồ ly tinh!

"Bàn tán xôn xao"...

Bỏ ngoài tai những lời nói đó. Cô ngời ngời khí chất tiến vào công ty, biến cả nơi này thành sàn diễn thời trang...

- Xin hỏi, phòng xét tuyển ở đâu?!

- C...cô lên tầng 3, ở đó sẽ có người hướng dẫn cho cô... - một cô tiếp tân dễ thương trả lời.

- Vậy được! Cảm ơn cô! - Thiên Ý nở một nụ cười tỏa nắng.

Cô gái kia hình như rất tốt. Cô ấy hẳn là rất nhút nhát, đến nói chuyện mà còn lắp bắp thế kia... (Yoo: Tại chị tỏa sáng quá đó~□ Ý: □)

Cô đi đến thang máy, từ tốn bước vào trong... Thang máy hiện giờ...hình như có hơi chật... Thôi! Mặc kệ, nếu không đi thì cô sẽ trễ mất!

Cửa thang máy định đóng lại thì một thanh niên mặc vest chạy đến một cách gấp gáp... Cô vội dùng tay chặn cửa lại.

- Tiểu thư. Cô sẽ đi thang máy bên này... - thanh niên kia vừa chạy đến, mọi người lập tức hốt hoảng. Đó...đó chẳng phải là A Minh - thân cận bên người tổng giám đốc sao??? Cậu ta chính là dưới một người mà trên vạn người a!

- Tòii?! - cô nghi hoặc hỏi.

- Đúng! Là cô! Là Tổng giám đốc - Hồ Nhất Phàm bảo tôi đến đây đón cô! - anh nói nhỏ với cô.

- Mòii! - cô rời đi theo sự chỉ dẫn của cậu.

Đến một chiếc thang máy to lớn và nguy nga.

- Đây là thang máy chuyên dụng của tổng tài. Sau này cô sẽ dùng thang máy này di chuyển.

- Không cần đâu! Tôi đi thang máy bình thường như mọi người là được.

- Nhưng..

- Mà cậu tên là gì vậy? - cô ngắt lời cậu.

- Tôi tên là A Minh. Đồng A Minh.

- Vậy sau này tôi gọi cậu là Tiểu A Minh nhé.

- Được! Còn cô? Nên gọi cô là gì đây?

- Thiên Ý. Hạ Thiên Ý.

- A! Là con gái của ngài Hạ Nhật Minh - chủ tịch công ty trang sức Pearly thuộc hàng top toàn cầu???!!!

- Là tôi!

- Oa!!! Tôi rất thích tác phẩm của cô đó. Đến bây giờ nó vẫn gây sốt thị trường. Nhưng..đáng tiếc đó đều là hàng nhái... Hàng thật do chính tay cô làm đã bị bán 13 năm trước rồi... - A Minh vẻ mặt tiếc nuối vô cùng, không ngừng thở dài...

-... - trường hợp này cô chỉ biết nở một nụ cười thân thiện thôi chứ biết sao giờ?!!! □□□ (Ý: Mấy đứa nên nhớ, trong mọi trường hợp, nở một nụ cười thân thiện sẽ giải quyết tất cả, nhé! □□□)

Chap mới đó nghe~~~ Hứa hẹn là tối nay sẽ có chap mới nữa ~~~ Sẽ là...một chap H không nhẹ □□□ Nhớ đón xem nhé♥ (9g30 - 10g)

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé ♥♥♥

Nhớ đón xem chap sau nữa nhen □□□

Saranghae♥♥♥□□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Ngày đầu tiên đi làm □

- Cô ngồi ở đây chờ. Còn đây là hồ sơ giám đốc đưa cho cô. - A Minh đưa cô đến phòng xét tuyển.

- À. Được! Cảm ơn anh! A Minh!

- Hi hi! Không có gì đâu! Cô cố lên nhé! Hwaiting!

- Hwaiting! - cô nói rồi đập tay với cậu.

- Vậy tôi đi trước nhé!

- Được. Tạm biệt.

Haizzz... Ở đây đông quá! Khi nào mới đến lượt cô đây?!!!

"Ồn ào"...

- Nhìn cô ta kìa! Hứ! Lại được A Minh đưa đến tận nơi cơ đấy.

- Có gì đó mờ ám!

- Chắc là chỉ dùng bề ngoài thôi! Người như cô ta sao có thể vào đây làm việc chứ?!!! Hứ!

Cô thờ dài... Haizzz... Quà nhiên! Chỉ toàn là ác phụ..

- Người tiếp theo. Số 1432! - cô đứng bật dậy! Nhanh thế sao?!

- Tôi đến đây!

- A! Vị tiểu thư này! Cô không cần phải xét tuyển đâu ạ!

- Không xét tuyển?!!!

- Đúng vậy! Từ giờ, cô sẽ thuộc bộ phận thiết kế!

-!!!

- Ân Phi! Đưa tiểu thư đây đến phòng làm việc.

- Được được. Tới đây! Mời! - một cô gái vô cùng xinh đẹp tiến đến dẫn cô đi...

Cô cứ thế mà đi làm luôn à? Không cần phỏng vấn hay xét tuyển???

_____ Bộ phận thiết kế _____

"Cạch" - cánh cửa phòng mở ra.

- Xin chào mọi người! Tôi là nhân viên mới! Mong mọi người giúp đỡ!

- A! Chào cô! Hân hạnh được làm quen! Tôi là Kính Như!

- Hello~~~~ I'm Petter~

- Chỉ giáo chỉ giáo ~ Gọi tôi là Ngọc Hoa nha!

- Mọi người gọi tôi là...là... Ý Ý!

- Ý Ý à! Chỗ của cô bên kia!

- A! Cảm ơn~

Oa! Nhân viên ở đây thực sự rất thân thiện nha! Họ hình như có vẻ rất thích cô đó! Mà...hình như ở bộ phận thiết kế của Lilian thì chỉ có việc về thôi a! Nhìn họ cứ chăm chú vẽ vẽ tô tô cái gì đó!

"Sột soạt", cô cũng vẽ, vẽ, vẽ và vẽ... Nhưng...trong trạng thái...nhắm mắt a! Cô đang tưởng tượng về anh... Phải vẽ ra một mẫu thiết kế vừa lạnh lùng, vừa quyến rũ như anh... Phải...

_____ 5g30 chiều _____

- Ấy da... Tan làm rồi...

- Ách... Vậy mà tan làm rồi?! - cô bất ngờ, công việc của họ thật sự chỉ có vẽ thôi sao???!!! Vậy mà lương tháng cũng là 4000\$ a! Quá nhàn rồi rồi!

- Chúng ta về thôi! À! Ý Ý! - Ngọc Hoa gọi cô.

- Hừm? - cô ngẩng mặt lên.

- Tối nay lúc 8g30 gặp nhau ở bar "Dạ Phàm" nha! Tối nay liên hoan cả công ty mừng lượng tiêu thụ sản phẩm của chúng ta gấp 3 lần ban đầu.

- G...gấp 3 lần??? À... Ừm! Mình sẽ đến mà! - Vi diệu~ Gấp 3 lần tiêu chuẩn đặt ra!!!

- Vậy được! Bye bye!

- Bye bye! - họ vừa rời đi, cô lập tức thở dài... Đi bar??? Liệu anh có cho cô đi không chứ?

Mệt mỗi bước ra ngoài... Cô lê thân xuống nhà xe đợi anh...

"Bíp bíp"

Là xe của anh!

Cô chạy đến, mở cửa xe, lập tức ngồi vào, về mặt vô cùng khẩn trương...

- Gì đây? - anh vừa lái xe vừa nghi hoặc hỏi cô.

- K...không có gì!

- Ngày đầu tiên đi làm em thấy thế nào?

- Cũng...bình thường. Mà... Bộ phận thiết kế của công ty anh chỉ cần ngồi vẽ là được nhận lương à?!

- Ừm. Muốn vào được đó đâu phải dễ. Phải qua tuyển chọn nhiều lần lắm.

- Thế sao em vào được đó!

- Vì anh tin em!

- À... Nhất Phạm nè...

- Sao?

- Em... Tối nay...

-???

- Em đi liên hoan với công ty anh nhé!

- Được mời rồi à?

- Ừm.

- Xem ra quan hệ của em và họ không tệ.

- Đương nhiên rồi!

- Không được.

- Tại sao chứ??? - cô nhìn anh, đôi mắt cầu xin.

- Nguy hiểm!

- Nhưng mà...

- Không được...

"Chụt", cô nhanh chóng hôn lên má anh.

- Em...

- Nha...

- Haizzz... Lại dụ dỗ anh...

- □□□

- Anh đi cùng em.

- Nhưng...

- Đi hay không?!

- Đi.

_____ Nhà anh _____

- Nhanh tắm rửa thay đồ đi rồi còn đi.

- Ô kê bấy bì ~~~ Là lá là la là lá là lá la ~~~ - cô vừa hát vừa nhảy chân sáo lên phòng.

Anh bật cười. Chỉ là được ra ngoài thôi mà... Sao cô nhóc này lại phấn khích vậy?!

_____ Bar "Dạ Phàm" _____

"Bừm bừm... "

Chiếc mô tô phiên bản giới hạn thể giới đồ trước cửa quán.

Cô và anh bước xuống... Tiêu sái bước vào trong..

Họ đi đến đâu, thu hút ánh nhìn đến đó! Vì sao? Vì sao chứ? Vì họ quá đẹp, quá xuất chúng..

- Ý Ý... Ở đây...

- Ngọc Hoa...

-!!! - đột nhiên tất cả mọi người đều đứng lên.

- K...kính chào giám đốc.

- Không cần phiền phức như vậy...

- V...vâng..

Ngọc Hoa kéo Thiên Ý ngồi xuống, đưa cho cô một ly rượu...

- Cậu đi trễ... Bị phạt...

- Tôi cũng đi trễ, vậy có phạt không... - Nhất Phàm lên tiếng.

- Giám đốc...

- Gọi tôi là Nhất Phàm được rồi...

- Nh... Nhất Phàm đại nhân...anh cũng bị phạt...

"Ừc"

Anh uống hết ly rượu trên tay Ngọc Hoa. Rồi lấy thêm một ly nữa cạn hết.

- Tôi chịu phạt thay cô ấy... - anh nhìn cô.

- Oa! Nhất Phàm đại nhân... Anh thật ga lăng a~

- Đúng đúng! Đàn ông là phải như vậy...

- Anh quả thật rất hảo soái nha ~

Sau đó là vô số lời khen ngợi anh... Xem ra, anh cũng được rất nhiều người hâm mộ... (Phàm said: Có thể không hâm mộ sao? Ta vừa đẹp trai là tài giỏi... Có thể không hâm mộ sao □□□)

Các người hãy follow ta đi ~~~□□□

Mọi người nhớ vote và bình chọn cho Yoo nhé♥

Nhớ đón xem chap sau nữa nghen □

Saranghae♥♥♥□□□□□

Chương 36: Thệt rồi kìa... □ □ □

- Hay giờ chúng ta chơi True or Dare đi!

- Được đó!

- Ý Ý! Cậu cũng chơi nha!

- Ok~

- Tổng giám đốc, anh..

- Tôi cũng tham gia.

- Vậy được...

A few moments later

- Ý Ý. Cậu chọn True hay Dare đây?

- Hmm..

- True là "Nụ hôn đầu của cậu dành cho ai? ". Còn Dare là...uống hết chai rượu này... Cậu chọn đi..

- Chọn đi..

- Tớ... - ai da... Cô không thể nói rằng nụ hôn đầu của cô là dành cho anh... Vậy nên..

- Tớ chọn Dare...

- Được được... Cậu uống hết chai rượu này đi..

" Ực ực... "

- Tôi..

- Tổng giám đốc... Anh không thể nào đỡ rượu thay cô ấy hoài được...

- Haizzz..

- Tôi uống xong rồi.. Hức...

- Ý Ý... Cậu say rồi..

- Không có... Tớ không có... Chúng ta chơi tiếp...

(Yoo: Chị không có say, chỉ là bị kịch sẽ bắt đầu từ đâu thôi □□□)

A lot of moments later

- Chúng ta về thôi..

- Được... Về thôi..

Ồ là la... Xem ra bây giờ... Cả anh và cô đều say rồi a... Ngay cả đứng cũng đứng không vững..

- A lô... A Minh.. Cậu đem xe đến đây rước tôi..

- Vâng... Giám đốc... Hình như anh say rồi..

- 5 phút đếm ngược...

"Tút tut tut"

Một lát sau, A Minh đem xe đến...

- A Minh! Cậu lái xe của tôi về...

- Giám đốc ơi em...

"Vèo..."

Thế là anh và cô đã chạy đi với tốc độ thần thánh... Để cậu ấy bơ vơ 1 mình nơi đây...

- Giám đốc ơi... Em không biết chạy mô tô... Hiu hiu hiu...

_____ Trên xe _____

"Rẹt", anh kéo tấm kính đen xuống, cách âm với nơi ngồi của tài xế và anh...

- Nhất Phàm... - cô mơ hồ gọi tên anh...

- Thiên Ý...

Anh đặt môi mình lên môi cô... Tham lam cho lưỡi vào trong khoang miệng ngọt ngào của cô...hút hết mật ngọt trong đó... Lưỡi quăn lưỡi không ngừng dũa dũa cùng cô... Con say đã che mờ lý trí của anh... Vội cởi cúc áo cô ra... Anh dùng lưỡi mon trón trườn xuống xương quai xanh gợi cảm của cô... Rồi lại liếm vành tai của cô khiến người cô bất giác run...

- A~

- Thiếu gia! Đ...đến nhà rồi...

Anh nuốt tiếc buông cô ra... Cởi áo khoác ngoài của mình mặc vào cho cô rồi nhanh chóng bế cô vào nhà...

"Rầm"

Anh đóng cửa phòng rồi khóa cửa, thao tác vô cùng nhanh chóng, đặt cô xuống giường...

Cởi áo của ngoài của mình ra... Cơ bắp cuộn cuộn và cơ bụng sáu múi của anh hiện lên... Anh đè lên người cô...điên cuồng hôn cô... Một lần nữa đưa cái lưỡi uyển chuyển của mình vào miệng cô... Dũa dũa hồi lâu...khiến một ít nước bọt trong miệng cô trào ra khỏi khóe miệng...

- Ừm...

Anh cởi áo cô ra, đặt tay mình lên bầu ngực căng tròn của cô, dùng miệng ngậm lấy nhũ hoa trên ngực cô, tay kia không ngừng xoa bóp...

- Ừm... A... Nhất Phàm...

Anh khẽ cắn cái nhũ hoa hồng hào kia, tay lần mò xuống nơi u cốt đã sớm ẩm ướt của cô... Miệng vẫn không quên hôn lên từng tấc thịt của cô...từ ngực xuống bụng...

- A...ừm...

Dục vọng đạt đến cao trào, anh cởi quần của mình ra, lột cả cái quần của cô, cảnh xuân hiện ra... "Cậu em nhỏ" của anh cũng đã sớm "dựng đứng", anh liền cho "người anh em" ấy vào trong hoa huyệt của cô, điên cuồng..thúc đẩy... Một dòng máu tươi chảy ra... Thấm ướt cả drap giường...

- A... Đau... Đau quá...

- Thiên Ý... Cô chịu chút... Anh sẽ chậm lại... - giọng nói mê hoặc lòng người của anh vang lên...

- Anh yêu em... - anh phả hơi nóng vào tai cô, thủ thủ...

- A~ - anh thúc vào thật mạnh... Một dòng nước trắng đục trào ra...chảy xuống đùi cô...anh nhấc chân cô lên, liếm hết tinh dịch rồi lại dùng lưỡi mình dũa hết vào miệng cô...

- Ừm...

Anh đặt chân cô lên vai mình, từ từ điều chỉnh tiết tấu... Ra vào chậm hơn... Dựa vào nhịp điệu cơ thể cô mà di chuyển...

Đột nhiên cô quần lấy cổ anh, hôn lên đôi môi dụ hoặc kia, cho lưỡi vào, cùng anh dây dưa...

Khoái lạc đạt đến cực đỉnh, không nhịn nổi nữa... Anh lại tiếp tục thúc mạnh vào trong hoa huyết của cô... Cả hai cùng kêu lên sung sướng... Thấy cô đã quen với tiết tấu, anh dần tăng tốc độ lên...

- A~~~~

Họ không biết như thế bao nhiêu lần... Chỉ biết có thể đây là đêm mà cả hai đều không thể nào quên...

Một căn phòng tràn đầy sắc dục...

A hí hí!!! Bọn nó thật nhau rồi kìa bà con éyyyy~~~ Đăng muộn~~~ Lần đầu t viết H nặng, ôi nặng vl! Bao nhiêu chất xám của t đều nằm trong đây... Viết được cái chap này t cảm thấy mình biến thái vl! □□□ T cảm thấy mình ếu còn chong xoảng nữa □□□

Follow me~♥♥♥♥

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé♥

Nhớ đón xem chap sau nữa ngen □

Saranghae♥♥♥♥□□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Đau

Mặt trời đã lên cao, từng đàn chim hót ríu rít... Trong căn phòng to lớn và nguy nga, có một đôi nam nữ đang ôm chặt lấy nhau mà ngủ say...

Tiếng chim hót khiến anh tỉnh giấc... (Phàm said: Chim hót gì mà còn hơn chiru lộn! □□□) Nhưng không vội ngồi dậy, anh say mê nhìn người con gái đang ngủ say trong lòng mình, bất giác mỉm cười... Đêm qua...anh và cô...

- Ách xì... - con hắt hơi đột nhiên kéo đến khiến anh "ách xì" một cái thật to... (Yoo said: Long trời lở đất... □□□)

Tiếng động quá lớn khiến cô cũng thức giấc...

- A... Nhất Phàm... Anh ồn quá... - cô trách móc.

-...

Cô dụi dụi mắt rồi nhanh chóng ngồi dậy... Khoan đã! Có gì đó không đúng... Cô...cô chính là đang khóa thân a! Còn anh thì...trên người cũng không có một mảnh vải... Quần áo thì tứ tung khắp sàn nhà...

- Hồ Nhất Phàm... Cái này...

- Thiên Ý... Đêm qua... Em đã là người của anh rồi...

-!!! - ký ức đột nhiên quay trở về... Nào là hình ảnh cô nằm dưới thân anh rên rỉ... Tiếng thở dốc của cả hai người... Những trận luân động kịch liệt... Tất cả đều bay về lại trong trí óc cô... Cô... Lần đầu của cô...

- Tôi qua chúng ta... - cô vẫn không dám tin.

- Lên đỉnh!

-!!!

- Sao? Em không chấp nhận được? Hay không muốn chấp nhận?! - anh tiến đến sát người cô, ép cô vào thành giường...

- K...không phải. E...em đi thay quần áo, c...chúng ta còn phải đến công ty.

Nói rồi, cô lập tức trèo xuống giường... Nhưng...cơ thể dường như chẳng có tí sức lực nào... Hạ thân còn cảm thấy đau nhói...

- Em gấp gì chứ?!!! Haizzz...
- Đ...đau quá!
- Đương nhiên rồi... Sau này sẽ không đau nữa... - sau này?! Còn có sau này nữa sao?!!!
- Sẽ không bao giờ có sau này nữa! Hứ...
- Hôm nay em ở nhà nghỉ ngơi... Không cần đến công ty đâu!
- Ồ... Anh còn có sức đến công ty à?
- Tại sao lại không?!
- Thế anh không đau à?
- ... Không!
- Bắt công!
- Thôi! Em đi nghỉ ngơi đi.
- Em muốn đi tắm..
- Thì đi đi.
- Đi bằng niềm tin hay hi vọng?
- Lết vô.
- ...

Anh vừa dứt lời liền bế cô vào phòng tắm..

- Nhắm mắt lại!
- Đã nhìn sạch rồi!
- ....

Sau một hồi vật vả giúp cô. Cuối cùng, anh cũng chuẩn bị xong, đã sẵn sàng đến công ty...

- Chu quản gia. Lát nữa chú cho người mang thức ăn lên cho Thiên Ý. Vắt cho cô ấy ly nước cam rồi đưa những cuốn truyện này cho cô ấy.
- Vâng thưa thiếu gia. - sau khi căn dặn xong, anh lập tức rời khỏi.

_____ Phòng anh _____

"Cạch"

- Hạ tiểu thư. Đây là bữa sáng của cô.
- Cô cứ để đó đi. Cảm ơn cô nhé! Mà...
- Vâng?
- Sao tôi chưa thấy cô bao giờ nhỉ?
- Tôi là người mới thừa tiểu thư! Thiếu gia đã thay toàn bộ người trong nhà trừ Chu quản gia, nguyên nhân hình như là do họ đã không trông nhà cho tốt, vô tình để một con chuột "lén" vào nhà, khiến cô khiếp sợ...
- Hơ hơ! Cảm ơn cô! - khoe miệng Thiên Ý giật liên hồi... Quà là nghiêm khắc...chỉ là một con chuột... Liền thay toàn bộ người...
- A! Còn nữa... Đây là vài quyển sách thiếu gia đưa cho cô...
- Cảm ơn cô! - nói rồi, cô gái kia bước ra ngoài, không quên đóng cửa lại...

Cô ở đây xé giấy gói ra... Những cuốn sách với màu sắc sặc sỡ hiện lên...

Ách! Là là...truyện đam mỹ! Anh làm sao mà...mà biết được?!!! Vội lấy điện thoại gọi cho anh...

"Tút tut"...

- Alô?!

- Nhất Phàm! Anh làm sao mà biết em thích đam mỹ?!!!

- Chẳng phải điện thoại của em có lưu những cái này sao?

- Anh...động vào điện thoại của em?!

- Ừm...

- Hừ... Quá đáng... Nhưng dù sao cũng cảm ơn anh...

- Ừ.

- Thôi cúp máy đây. Anh làm việc đi!

- Ừm...

"Tút tut tut"...

Thấy mị chăm chưa?!!! Mũ...hồi chiều mị vừa bị cả trái bóng rổ đập vào mặt... Thôn vl!□□□

Follow me ~~~□□□

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé♥

Nhớ đón xem chap sau nữa nghen □

Saranghae♥♥♥□□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Thi Dạ

"Cạch"

Cánh cửa mở ra... Cô ta bước vào... Là Nhục Nhi...

- Nhất Phàm bảo tôi lấy drap giường và chăn đi giặt.

- Đây. - cô lạnh lùng đáp.

-... - cô ta tháo ga giường ra... Mặt tái đi...

- Đây là... - một vết máu đỏ au hiện lên trên chiếc ga giường trắng toát.

- A! Cô thấy rồi à... Hí hí! Ngượng chết đi được!!! - cô bắt đầu diễn kịch.

- Cô...

- Ai za... Đêm qua Nhất Phàm chính là quá kích động mà hại tôi hôm nay không thể đi làm a~ - cô lên nhìn xem phản ứng của cô ta! Hừ! Quả nhiên là mặt cắt không còn một giọt máu! Cô ta hiện giờ đang tức điên lên...

- Tôi...tôi đi giặt. - Nhục Nhi nhanh chóng đi ra ngoài, tay bấu chặt cái ga giường.

- Đứng lại. - Ha! Cô đâu dễ dàng buông tha cho cô ta...

- Có chuyện gì?

- Cô có mục đích gì? Muốn bò lên giường của anh? Hay muốn tiền tài, địa vị? - về mặt của cô liền thay đổi, nụ cười tắt đi... Thay vào đó là một khuôn mặt lạnh nhạt...

- Hạ tiểu thư... Tôi đâu dám...

- Không dám? Trong đầu cô trước giờ chưa từng có chữ không dám sao? Chỉ sợ Nhược Nhi cô đây đã định sẵn âm mưu rồi ấy chứ?

"Rầm"

Cô ta đi ra ngoài, hung hăng đóng cửa thật mạnh...

- Hừ! Con tiện nhân này... Mày đợi đấy đi... - Nhược Nhi nói nhỏ, răng nghiến ken két...

Trong phòng, Thiên Ý cười nhếch mép... Cứ đợi đó đi... Nhuệ Nhược Nhi...

Ở một nơi nào đó, một thiếu niên nhìn vào màn hình laptop...

- Không hổ là Hạ Thiên Ý... Rất biết làm người ta tức chết... Quả là bảo bối của anh... - anh cười ma mị...

_____ Trưa hôm đó _____

"Reng reng reng... "

- À lô? Gọi em có chuyện gì?

- Mang cơm đến công ty ăn với anh!

"Tút TUT TUT..."

What the flower? Anh chính là nhanh như một vị thần a! Một câu liền cúp máy... Haizzz...

Cô thay quần áo chỉnh tề... Hạ thân vẫn còn hơi đau... Nhưng so với lúc sáng thì đã đỡ hơn rất nhiều...

- Chu quản gia!

- Tiểu thư? Cô tìm tôi có việc gì?

- Ấy ấy... Chú lại thế!

- A! Th...Thiên Ý! Có chuyện gì sao?

- Cháu chỉ muốn mượn bếp một chút thôi! Nhé!

- Cô cứ tự nhiên. Dù gì về sau cô cũng là chủ nhân của ngôi nhà này mà!

- Chú...!

- Chuyện tối qua... Mọi người đều biết hết rồi! - "Dùng", Chu quản gia vừa dứt lời... Thiên Ý nghe như vừa có tiếng sét đánh ngang tai...

- Ch...chuyện tối qua? Biết hết rồi?!!! - Thiên Ý bây giờ chỉ hận không có cái lỗ nào để cô chui xuống đó! Ngượng chết đi được!

Dù sao, cô vẫn phải lặn vào bếp làm bữa trưa... Mặc dù đầu bếp có nấu đồ ăn nhưng...cô cứ cảm giác thế nào ấy?!!

_____ 15 minutes later _____

- A~~~ Cuối cùng cũng xong rồi... A Sinh... Xuất phát!

- Vâng thưa phu nhân!

- Ể??? Đừng gọi tôi là phu nhân!!! G...gọi Hạ tiểu thư là được rồi! - Gì mà phu nhân? Cô còn chưa gả vào nhà họ Hồ a!

* A Sảng là người mà Nhất Phàm bố trí đi theo để bảo vệ cho Thiên Ý... Máy thám biết đó... Phàm thương Ý lắm...nên... A Sinh **CÓ BẠN TRAI!** (Yoo: Fine ☐☐☐ Có bạn trai thì có bạn trai nhưng võ công thì không đùa được đâu ~ *

_____ Công ty Lilian _____

"Két", một chiếc xe sang trọng dừng trước cửa công ty.

Thiên Ý bước xuống, tiến thẳng vào trong.

"Ồn ào "

- Kìa kìa! Nhìn cô ta kìa... Mới đi làm có một ngày mà đã xin nghỉ việc hôm nay...

- Không có phép tắc...

- Chưa hết nha... Cô ta còn được đi thang máy chuyên dụng của tổng tài đó...

- Chắc là dùng thủ đoạn gì đó để bò lên giường của giám đốc chứ gì?! Hừ...

- Tiện nhân...

- Con đàn bà thủ đoạn... (Yoo said: Đụng tới giám đốc của mấy người là mấy người chửi vậy á hả?!!! □□□)

Đối với những lời bàn tán này, cô không có hứng thú đáp trả a! Ai nói gì thì mặc ai!

- Các người không cần phải làm việc sao? - A Minh trừng mắt với đám người đang bàn tán kia, tất cả đều lập tức chuẩn đi..

- Tiểu thư... Giám đốc nói tôi đến đây đón cô... - lạnh lùng là thế nhưng khi nói chuyện với Thiên Ý thì anh lại vô cùng dịu dàng..

- Được thôi!

Rồi hai người họ cùng tiến đến thang máy dành cho nhân viên... Vì Thiên Ý không thích đi thang máy chuyên dụng.

_____ Phòng tổng giám đốc _____

"

Cạch"

- Hế lô! Com tới rồi đây~

-.....

- Ách! Em xin lỗi. - Thiên Ý vội mở cửa đi ra ngoài khi thấy Nhất Phạm hình như đang ngồi với đối tác... Còn cả nữ nhưng có nam là được rồi..

- Em đến đây ngồi đi.

- Nhưng..

- Nhanh!

Cô lật đật đi đến bên anh ngồi xuống.

- Đây là... - một người đàn ông trông hơi lớn tuổi nhìn cô hỏi.

- Chắc là em gái của anh ấy đó ba! - vị cô nương duy nhất ở đây ngắt lời.

-.....

- Vậy... Nhất Phạm... Cháu nghĩ sao về hôn nhân của hai đứa?! Ý ta là...giữa cháu và Thi Dạ?

H..hôn nhân?! Cô sốc lắm nha... Vội quay sang nhìn anh..

- Bác Châu! Đây...là bạn gái cháu. - nói rồi, anh choàng tay qua vai cô, áp sát cô vào người mình.

-..... - người đàn ông kia im lặng dò xét cô.

- Cô ta chắc chỉ là một đứa con gái hạ đẳng nhĩ?! Làm sao xứng với anh? - à ta cười nhếch mép, vừa nãy cô còn tưởng cô ta sẽ không giống Nhược Nhi, nhưng đến cuối cùng..

- Hạ đẳng?! Cô ấy là con gái của Hạ Nhật Minh!

- H...Hạ Nhật Minh????!!! - người đàn ông kia thốt lên rồi nhìn cô... Cả cô gái kia cũng há hốc mồm... Hèn gì! Khi cô bước vào, cô ta đã nhận ra trên

người cô phát ra một loại khí chất gì đó, cái khí chất mà người bình thường không có được...

-.....

Cô đến cuối cùng vẫn không nói gì... Không phải là không muốn nói mà căn bản là không biết nói gì...

- Ọe ọe...

Cô đột nhiên cảm thấy trong người không ổn cho lắm... Từng đợt buồn nôn kéo đến... Nhất Phàm vội đứng dậy đưa cô vào nhà vệ sinh...

Mị trở lại rồi đây~~~ Thi HK rồi... Chúc mấy thím đang đi học sẽ có một kì thi thật tốt đẹp nhé ~~~♥♥♥

Follow me □□□

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé♥♥♥

Nhớ đón xem chap sau nữa nghen □□□

Saranghae♥♥♥□□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Kỳ Kỳ là ai???

- Anh đứng ở ngoài đi.

-... - anh không nói gì. Trực tiếp kéo cô vào nhà vệ sinh.

- G...giảm đốc! - các nhân viên nữ ở đây lập tức hốt hoảng.

- Đi ra ngoài. - anh lạnh lùng ra lệnh.

- V...vâng.

Tất cả mọi người đều nhanh chóng di chuyển ra ngoài.

- * □ *

- Chúng ta đi bệnh viện.

- Không! E...em không đi đâu!

- Nhanh lên.

- Em không đi mà... Em không thích bệnh viện đâu... - cô nói nhỏ.

"Tút TUT TUT"

- Kỳ Kỳ... Đến công ty nhanh lên. - anh móc điện thoại gọi ngay cho bác sĩ.

- What?! Tôi cách công ty 200km đó!

- 5 phút sau cô mà không có mặt ở đây thì...con mèo của cô đừng hòng sống sót.

- T...tiểu Miêu... Cậu...Đồ cầm thú này...

"Tút TUT TUT"

Về phía Thi Dạ... Cả ả và người ba kia - Châu Ân Tổng đều kinh ngạc đến không ngờ a... Hạ Thiên Ý - vị tiểu thư cành vàng lá ngọc kia... Còn có Nhất Phàm... 2 người bọn họ...

"Cạch"

Kỳ Kỳ đẩy mạnh cửa đi vào... Thở gấp...

- Hồ Nhất Phàm! Cậu mau ra đây cho tôi! - cô hét lên.

- Im lặng chút đi. - anh bé Thiên Ý đi ra ngoài... Đặt cô ngồi xuống...

- Em cũng chỉ là nôn một chút... Không liên quan gì đến cái chân cả...

- Anh lo!

- Nè nè! Tôi đến đây không phải coi phim tình cảm lãng mạn nha! Có chuyện gì mà gọi gấp thế?

- Khám bệnh.

- Tiểu Miêu đâu?

- Ở nhà...

- Chỉ cần Tiểu Miêu có chuyện gì... Tôi sẽ không tha cho cậu!

- Biết rồi biết rồi! Nhanh khám cho cô ấy.

- Cái đó... Nhất Phàm à... Cháu đang bận v...vậy chú đi trước nha! - Châu Ân Tổng gấp gấp đi về. Chỉ cần ở lại lâu thêm chút nữa thì sẽ gặp bao nhiêu nhân vật to lớn a! Thiên Ý kia chính là con gái của Hạ Nhật Minh - chủ tịch công ty trang sức nổi tiếng toàn cầu... Còn Kỳ Kỳ kia chính là cô con gái ruột của Bạch Kỳ Sơn - Bạch Kỳ Kỳ... Bạch Kỳ Sơn là đạo diễn nổi tiếng thế giới... Tiếng tăm vang dội... Phim của ông ta đạt biết bao nhiêu là giải thưởng danh giá... Bạch Kỳ Kỳ không theo nghề đạo diễn như cha mình mà lại quyết định trở thành một bác sĩ... Đến nay...trên thế giới này chỉ có 3 vị thần y và cô ta là một trong số ba người họ!

- Bác Châu! Vậy hẹn gặp lại bác sau nhé!

- Đ...được!

Nói rồi... 2 cha con bọn họ nhanh chóng đi ra ngoài...

- Kỳ Kỳ... Cô ấy sao thế?

- Cô ấy...

- Sao?

- T...tôi thế nào?

- Cô là bị...

Đợi chap sau đi rồi biết bị gì hén □

P/s: Tôi qua trận đó lâu quá nên không ra chap mới kịp cho mọi người được~ Sorry □

Cơ mà chap này ngắn nhể □□

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé ♥♥♥

Nhớ đón xem chap sau nữa nghen □□□

Follow me □□□

Saranghae ♥♥♥□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Công khai

- Cô là bị ăn nhầm phải thứ gì đó không thể tiêu hóa được a...

- ... Lúc sáng đến giờ, em đã ăn những gì hả?

- À... Ừm... Em ăn nhiều quá nên...nên...không nhớ nữa... - cô cười gượng...

-.....

-.....

-.....

~~~~ Yên lặng và tĩnh mịch ~~~~

- Giờ thế nào? Đứng đây nhìn nhau à? - Kỳ Kỳ lên tiếng hỏi.

- T...thế e...em về trước nhé... Bụng không được tốt nên em muốn về nhà nghỉ ngơi! - nói rồi, cô lập tức chuẩn bị đi, chỉ sợ ở lại đó thêm một giây phút nào nữa thì cô sẽ bị anh mắng cho tơi tả a!

"Cạch"

- A Minh! Đưa cô ấy xuống dưới.

- Vâng.

- Sao cậu xin chưa đi?

- Giám đốc ơi... Cái đó...

- Hừm???

* Nói nhỏ *

- Hừm... Cậu thế này... * Lại nói nhỏ □ *

Dưới sảnh

- Thiếu phu nhân! Thiếu phu nhân! - A Minh vừa chạy vừa hét, giọng nói ấy khiến tất cả mọi người tập trung về phía cậu.

Cậu chạy đến. Nắm lấy tay Thiên Ý kéo cô quay lại. Bắt gặp ngay ánh mắt tràn đầy sát khí của cô thì bất giác lạnh sống lưng...

- Cái đó... Cái đó... Giám đốc muốn tôi nói với cô nhớ giữ gìn sức khỏe, không nên ăn uống một cách vô khoa học như lúc sáng nữa... Tổng giám đốc còn nói tối nay có thể sẽ về muộn nên cô không cần chờ cơm! - cậu lắp bắp một hồi thì lấy một hơi thật dài mà hết lớn...

-..... - khóe miệng cô giật giật...

- Thiên Ý! - anh đột nhiên xuất hiện. Tiến đến bên cô, vòng tay qua chiếc cổ thon dài trắng nõn của cô...

- Tối nay anh về muộn.

- Em biết rồi. A Minh đã nói hết... Với cả...đây đang là công ty... Anh để ý chút! - cô vừa nói vừa đẩy anh ra.

- Moah... - anh hôn lên trán cô.

- Ê ê!

- Anh là đang giúp em đó! - anh ghé sát vào tai cô nói nhỏ.

- Giúp?

- Anh đi nhé! Bấy bì! - nói rồi, anh lập tức "tốc biến".

-!!! - cô đập tay lên trán tỏ vẻ chán nản. Anh lại đang làm cái gì nữa vậy?!

- Cô...cô ấy là...là Hạ Thiên Ý!

- Còn...còn có mối quan hệ mờ ám gì đó với giám đốc.

- Giám đốc là người nổi tiếng bằng lãnh mà lại đối với cô ấy ôn nhu và cung chịu như thế! Xem ra...vị trí của cô Hạ tiểu thư trong tim của giám đốc không nhỏ đâu!

* Xi xào *

-.....

- Vậy mà lần trước tôi còn bảo cô ấy tầm thường! Thật ra...cô ấy không hề tầm thường như tôi nghĩ!

- Người ta là danh chính ngôn thuận sống chung với giám đốc!

- Thiên kim tiểu thư của Pearly!

- Tôi biết mà! Đẹp như thế sao có thể là người thường?!

Sau đó là hàng loạt lời nói ngọt ngào và những lời khen có cánh dành cho cô. Quả nhiên! Chỉ có tiền tài, gia cảnh và danh phận mới khiến người ta chú ý tới mình!

Mị đã trở lại rồi đây!!! Hú hú ~~~♥♥♥ Thi xong rồi nên từ giờ Yoo sẽ ra chap bình thường nhé ♥♥♥ Mãi yêu □□□

* Câu hỏi phụ: Có ai thấy truyện ngày càng nhạt hông?! □□□ *

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé ♥♥♥

Nhớ đón xem chap sau nữa nghen □□□

Follow me □□□

Saranghae ♥♥♥ □□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Có biến □

_____ Nhà anh _____

Cô mệt mỏi ngồi trên ghế sofa.

- Chán quá ~~~ - vừa than thở, cô vừa ngáp. Với tay chộp ngay bịch snack.

- Tiểu thư....

-!!! Bị phát hiện rồi! - cô cười gượng nhìn người nọ.

- Thiếu gia đã bảo chúng tôi phải chăm sóc cô. Vì chuyện lúc sáng mà chúng tôi đã bị mắng rất thê thảm a! - Trinh Trinh than thở nhìn cô. Trinh Trinh là người được Nhất Phạm đưa tới để chăm sóc sức khỏe cho cô. Cô ấy rất dễ thương nha ~ Khuôn mặt đầy đặn cùng gò má bánh bao trông vô cùng đáng yêu. Đôi mắt to tròn màu nâu cà phê lúc nào cũng chớp chớp... Đôi môi mỏng hình trái tim luôn nhoẻn miệng cười... Mái tóc ngắn ngang vai được chăm sóc tỉ mỉ. Dáng người cô nhỏ nhắn, làn da trắng hồng. Trông như một con thỏ trắng!

- Hi hi! Chị biết rồi! - nói thì nói thế nhưng cô sắp phát khóc rồi đây... Đành nuốt ngược nước mắt vào trong mà nghe lời Trinh Trinh...

- Tiểu thư, đây là canh tổ yến.

- Ừm. Em để đó đi.

- Vâng.

- Trinh Trinh à!

- Dạ?!
- Em cứ gọi chị Thiên Ý là được rồi. Đừng khách sáo như vậy!
- Nhưng em..
- Vậy nha! Chị còn có việc chưa hoàn thành, chị về phòng đây! - cô vừa dứt lời thì nhanh chóng cầm chén canh tổ yến chạy lên một mạch về phòng.. (Yoo: Đi thi đi mà vẫn không quên đem theo chén canh! Hám ăn □□□)

"Reng reng reng"

Trình Trình nhấc máy lên. Lắng nghe người trong điện thoại.

- Vâng! Vâng... Tôi biết rồi!
- Thỏ con! Là ai gọi vậy? - cô thò đầu ra cửa hỏi.
- A... Là thiếu gia! Thiếu gia bảo cô tối nay cậu sẽ về sớm ăn cơm cùng cô!
- Thật sao? Vậy được! - cô vui vẻ đáp.
- Vâng! - nói rồi, cô bèn nhanh chóng đi ra sau bếp.
- Kì lạ... - cô nhìn con thỏ con kia rồi cũng từ từ trở vào phòng.

_____ **5 giờ chiều hôm đó** _____

Cô nhìn chiếc đồng hồ kêu tích tắc mà chán nản.

- Đã 5 giờ rồi... Anh còn chưa về...

_____ **2 tiếng sau** _____

Cô mơ màng tỉnh dậy. Vì đợi anh mà ngủ quên lúc nào không hay.

- Vẫn còn chưa về?!

Cô ngáp dài, mệt mỏi lê thân xuống dưới nhà.

Nằm dài trên ghế sofa, cô liếc nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường. (Yoo: Khiếp! Nhà này nhiều đồng hồ vl ~)

_____ **9 giờ tối hôm đó** _____

Cô nhắm hờ mắt. Đột nhiên có tiếng xe. Là xe của anh!

Anh bước vào nhà. Nhìn thấy cô ngồi trên ghế liền bước đến ôm cô. Cô nhìn thấy anh chưa kịp phản ứng gì đã bị anh ôm chầm lấy. Vội đẩy anh ra, cô lạnh lùng bước đi.

Anh kéo tay cô lại.

- Lại làm sao? - anh nhìn cô.
- Không có gì! - lời cô thốt ra nghe như là bình thường nhưng lại vừa băng lãnh vừa chua xót.
- Đã ăn cơm chưa?
- Không cần ăn nữa! - cô hất tay anh ra, ngửi khí lạnh lùng, bước về phòng.
- ..... Chú Chu!
- Cậu chủ! Có chuyện gì thế?
- Thiên Ý vì sao mà như vậy?
- À! Cô ấy vì đợi cậu về ăn tối mà đã chờ từ lúc 4 giờ đến bây giờ đó! Chưa có gì vào bụng! Vừa nãy...còn có người chuyển phát nhanh cho cô cái gì đó mà trông sắc mặt cô vô cùng...kinh ngạc a!
- Vừa nãy?

- Là ngay trước khi cậu về! Xe của cậu vừa đến thì người đó vừa đi.

- Được! Cảm ơn chú!

- Việc tôi nên làm mà!

Anh bước đi. Lên phòng mình.

"Cốc Cốc Cốc"

- Thiên Ý! Mau mở cửa!

- Anh đi đi. Hôm nay em mệt.

-..... - tâm trí anh bây giờ rất rối bời... Cô rớt cuộc là làm sao mà như vậy?!

Vừa định quay lưng bước đi, chợt anh nghe có tiếng thút thít ở trong phòng... Cô...khóc rồi...

A hi hi! Có biến kìa! Sắp ngược rồi a □□□ Ráng đọc đi~ 2,3 chap nữa là ngược ời~

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé ♥♥♥

Nhớ đón xem chap sau nữa nghen□□□

Follow me □□□

Saranghae ♥♥♥□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Gặp lại

Đêm đó, anh phải dành đến ngủ ở thư phòng... Nói là ngủ nhưng thật ra là thức trắng cả đêm...

_____ **Sáng hôm sau** _____

Cô thức dậy từ rất sớm... Chuẩn bị quần áo và tài liệu đến công ty...

- Thiên Ý! Mau! Đến đây ăn sáng đi... - Chu Quân Gia gọi cô lại khi thấy cô đi xuống...

- Chú Chu! Con không ăn đâu! Con còn có việc. Con đi trước đây! - cô nở một nụ cười ngượng ngùng nhìn Chu Quân Gia. Đôi mắt đượm buồn đi ra xe.

- Ồ... Vậy được! - nếu cô đã nói thế thì ông còn biết làm gì đây?!

Cô vừa rời đi, anh vừa lúc bước ra khỏi thư phòng...

Đến trước cửa phòng, anh định gõ cửa vào nhưng khựng lại... Không gõ cửa nữa... Anh trực tiếp mở cửa...

- Đi...rồi?! - không nhìn thấy cô... Anh khá bất ngờ... Bình thường đều là anh gọi cô dậy... Xem ra hôm nay...không cần nữa rồi...

Anh đến bên chiếc giường... Mệt mỏi nằm xuống... Lia mắt đến bên chiếc tủ gỗ cạnh giường... Là một phong bì...

Anh cầm nó lên, mở ra...

Đây...là...

_____ **Công ty Lillian** _____

Cô đi đến thang máy... Kì lạ a! Hôm nay thang máy lại rộng rãi như vậy... Bình thường không phải là tranh nhau dứ dội lắm sao?!

- Nè cô kia! - một đám người áo đen chạy đến chặn cửa thang máy lại.
- Phiền cô ra ngoài. - một người đàn ông lên tiếng, vẻ mặt dữ tợn nhìn cô.
- ..... - cô không nói gì chỉ lẳng lặng ấn nút đóng thang máy lại.
- Mà... - hấn ta giờ tay chặn lại..

"Bốp"

Cô giáng một cái tát vào mặt hấn ta... Hừ... Dám nói chuyện như thế với phụ nữ...

- Con tiện nhân này! - hấn ta giờ tay lên định tát cô thì...

"Soạt"

Nòng súng chìa thẳng vào giữa mi tâm của hấn ta...

- Cô... - hấn toát cả mồ hôi.
- Thế nào... Lớn tiếng nữa đi. - cô cười nhếch mép, câu lên một nụ cười ma mị đẹp mê hồn...
- Peter! - một người đàn ông cao to vạm vỡ, trông rất soái tiền đến. Hấn ta mặc âu phục. Hấn là chủ nhân của đám người áo đen này...
- Chủ nhân... Cứu tôi! - hấn ta cầu cứu vị thiếu niên nọ.
- Tiểu thư! Thất lễ rồi! Bọn họ luôn lỗ mãng như vậy! Mong cô lượng thứ! - người thanh niên kia nhìn cô nói.

Nghe hấn nói vậy, cô hừ lạnh một tiếng rồi buông súng xuống.

Thừa cơ hội, người thanh niên định cướp súng từ tay cô thì bị cô bắt lấy, cô nắm chặt tay anh ta, đưa súng vào ngực anh ta.

- Ấy da! Thân thù của em vẫn vậy! Vẫn là anh không đầu được em!
- Đương nhiên rồi..

* 1 giây, 2 giây, 3 giây *

- Hahahaha....
- Hahahaha...
- Hahahahaha....
- Hahahaha...

Tất cả mọi người đều cười rộ lên... Trừ những nhân viên trong công ty bị dọa một trận...

- Chúng ta...chúng ta... - Thiên Ý cười đến nước mắt chảy thành dòng, tay không ngừng ôm bụng...nói lấp bắp...
- Quá...quá so deep... - người nọ cũng lấp bắp theo.
- Hoành Thương... Lâu rồi không gặp anh...
- Ủm... Cô nhóc ngày nào cũng đã lớn rồi nhỉ?!
- Hi hi...
- Hề hề...
- Anh làm gì ở đây vậy?
- Anh đi gặp giám đốc của Lilian.
- Ủm... - nghe đến "giám đốc của Lilian", đôi mắt cô đờm buồn...
- Em...có chuyện gì vậy?!

- Em không sao! Trưa nay anh rảnh chứ!?
- Hmm... Chi vậy?
- Lâu rồi không gặp anh... Em mời anh ăn cơm...
- Được... Nhưng mà...chỉ 30 phút thôi được không?
- Được chứ!
- Vậy hẹn em trưa nay!
- Ok~ A! Tối tăng của em rồi! Em đi đây! Hẹn gặp lại anh! - cô nói rồi lập tức chạy đi.
- Ủm... Không ngờ...anh còn có thể gặp lại em... - Hoành Thương nhỏ giọng... Đôi mắt mang ý cười nhìn theo bóng lưng của cô...

Thấy tui có tâm chưa... Mới ra chap mới giờ lại ra thêm chap nữa...

Trước 7g tối nay sẽ tặng mọi người thêm 1 chap nữa...

Và...đúng 10g sẽ là một chap SM ☐☐☐☐☐☐

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé

Nhớ đón xem chap sau nữa nghen ☐☐☐

Follow me ☐☐☐

Saranghae   ☐☐☐☐☐☐

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Nghê Nguyệt Nghi

Hoành Thương tiến đến phòng tổng giám đốc của Nhất Phạm

" Cốc Cốc Cốc "

- Mời vào. - anh lạnh lùng nói.
- Tổng giám đốc Hồ! Chào cậu.
- Ồ! Vinh hạnh được gặp anh! Hoành Thương... - anh đứng dậy bắt tay với Hoành Thương, đưa tay về phía ghế mời cậu ta ngồi.

.....

_____ **Trưa hôm đó** _____

Thiên Ý đã sớm kết thúc công việc của mình... Cô đứng trước phòng tổng giám đốc đợi cậu ta.

"Cạch"

Nhất Phạm cùng Hoành Thương bước ra...

- Hợp tác vui vẻ!
- Được! Hợp tác vui vẻ! - anh nhìn thấy cô, định đến nói gì đó với cô thì...cô đã kéo tay của Hoành Thương rồi đi... Anh nhú mày lại... Họ...quen biết nhau sao?! Lại còn có vẻ khá thân mật...

Cô đẩy cậu ta đến một nhà hàng Ý gần đó...

- Em vẫn còn nhớ anh thích ăn món Ý...

- Đương nhiên rồi! - cô cười rạng rỡ nhìn cậu...

- Tốt quá... - cậu nói nhỏ...

- Anh nói gì cơ?!

- Kh...không có gì đâu! Em gọi món đi...

- Anh gọi đi~

- À...được... Phục vụ! Cho tôi 2 phần mỳ Ý và...v.v...

- Anh gọi nhiều vậy... Có ăn hết không đó...

- Với một con lợn như em thì anh nghĩ vẫn còn thiếu thức ăn a!

- Anh này! - cô lườm cậu...

Bất chợt...cánh cửa nhà hàng mở ra...

- A!

Nhất Phàm tiến vào trong... Cạnh anh còn có một cô gái lạ mặt... Trông họ rất vui vẻ...

- Giám đốc Hồ! Ở đây!

Anh tiến đến khi nghe được tiếng gọi của Hoàng Thương!

- Thật trùng hợp!

- Phải...

- Ngồi đi!

Anh định ngồi xuống cạnh cô thì đột nhiên cô đứng bật dậy...tiến đến bên Hoàng Thương...ngồi cạnh cậu ta...

Nhóc con này...vẫn còn nghĩ anh... □□□

Đành phải ngồi cạnh cô gái kia... Anh muốn cười mà không sao cười được...

- Giám đốc Hồ... Có nên giới thiệu chút không?

- Đây là Linda! Bạn cũ của tôi... Tôi vừa ra khỏi công ty thì gặp cô ấy...

- À...

- Mà Hoàng Thương này! Tôi kể cậu nghe... Con cáo nhà tôi không biết bị ai dụ mà đã không nói chuyện với tôi từ hôm qua đến giờ... Có người chụp ảnh tôi đi ăn với đối tác, là Mona ấy...

- A! Tôi biết cô ấy...

- Làm con cáo đó tức giận... Haizzz...

- Con cáo mà cậu nói...là ai vậy? Hồ Nhất Phàm cậu trước giờ chưa từng qua lại với người phụ nữ nào ngoài làm ăn trong công việc còn gì?

- Hỏi cô gái ngồi cạnh cậu xem! Cô ấy biết rất rõ về cô ta nha!

- Thiên Ý? Em biết sao? Là ai hả?! - cô nói gì chỉ lặng lẽ cúi xuống ăn... Mặt cô đã đỏ hết rồi a... Ra là hiểu lầm anh... Anh còn trêu chọc cô như thế... Đã thế, cô giận luôn cho biết!

_____ **Tối hôm đó** _____

Anh chờ cô về nhà... Vừa xuống xe... Cô lập tức phóng về phòng...

Thấy biểu hiện của cô... Anh lập tức bật cười...

Cả tối hôm đó, cô đều không bước chân ra khỏi phòng...

Anh đành phải mang thức ăn lên cho cô...

"Cốc Cốc Cốc"

- Thiên Ý! Mau mở cửa!

-.....

"Cách "- cô không mở thì anh tự mình xông vào... A hi hi..

Cô nằm trên giường... Trùm chăn kín mít...

- Anh rõ ràng biết em hiểu lầm còn không chịu giải thích sớm..

- Anh muốn nhìn em ghen... - cô đến bên giường...ngồi xuống.

- Nhưng mà...

- Thôi! Anh xin lỗi đã làm em hiểu lầm.. Giờ thì ăn đi..

- Em không ăn... 8 giờ rồi... Ăn vào...béo lắm!

- Béo tí mới dễ thương! - anh kéo chăn ra... Xoa đầu cô...

- Nhưng mà...

- Bây giờ em tự ăn hay là anh giúp...

- Em không ăn...

Anh uống một ngụm sữa...giữ sữa trong miệng mình...nâng đầu cô dậy...anh hôn lên môi cô...

- Ừm... - cô bất ngờ vì nụ hôn này của anh... Nhưng vẫn chấp nhận để anh hôn...

Anh đẩy hết sữa trong miệng qua cho cô...Tay anh không ngừng vuốt ve đùi cô... Chiếc lưỡi uyển chuyển như rắn ấy quấn lấy lưỡi cô...

- A... - trong lúc cảm ly sữa lên, tay anh vô tình làm đổ sữa lên người cô...

- Mau lấy khăn đi... - cô cuống lên...

- Không cần đâu...

Anh dùng lưỡi mình liếm sữa trên môi cô... Chiếc lưỡi mềm mại ấy không ngừng luân chuyển trên người cô giúp cô lau sạch sữa...

Thò tay vào trong áo cô... Anh liên tục xoa bóp bầu ngực của cô...

- Ừm...

Anh đặt cô ngồi lên đùi mình...xé toạc quần áo cô ra, trút bỏ cả nội y trên người cô... Anh đưa miệng mình mút lấy nhũ hoa trên ngực cô, tay kia không quên xoa bóp bên ngực còn lại...khiến ngực cô phập phồng... Làm cơ thể nhạy cảm ấy khẽ run...

- A ~~~

Lát sau, tay anh rời khỏi ngực cô...di chuyển xuống nơi tuyệt mật của đã sớm ướt đẫm ấy...

- A... Ừm...

"Cốc Cốc Cốc"

- Cậu chủ ơi... Có điện thoại từ bà chủ...

Luyến tiếc rời khỏi người cô... Anh đặt cô nằm xuống rồi phủ chăn lên người cô... Đi ra ngoài mở cửa...

Chỉ hé nhẹ cửa... Anh lấy điện thoại rồi lại đi vào trong..

- A lô?

- Ngày mai Nhất Phát về, về nhà một chút.

Anh ngắt máy, đặt điện thoại xuống... Nhẹ nhàng đi ra ngoài...

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé ♥♥♥

Nhớ đón xem chap sau nữa nghen□□□

Follow me □□□

Saranghae ♥♥♥□□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Hãm hại

"Cùng anh băng qua bao đại dương

Cùng anh đi vượt ngàn con đường

Phiêu lãng như áng mây trời

Xanh ngắt như giấc mơ ta... "

Chuông điện thoại reo lên khiến cô tỉnh giấc... Nhìn qua phía bên cạnh... Anh...mất tiêu rồi! Với tay lấy chiếc điện thoại trên bàn, cô thầm mắng tên nào giờ này còn gọi điện cho cô...

- Alô? Là ai vậy?

- T...tiểu thư! Hức...hức...cứu em...

- Trinh Trinh! Đã xảy ra chuyện gì? Giờ em đang ở đâu?!

- E...em bị mấy người lạ mặt bắt đi rồi... Hu hu...

- Em biết mình đang ở đâu không?! Em là chị sót ruột quá...

- E...em ở khách sạn Hoa Hưng...ph...phòng 135...tiểu thư...cứu em...á...

"Tút TUT TUT"

- Trinh Trinh...

Vội thay quần áo... Cô lẳng lặng đi ra ngoài mà không cho ai hay biết...

_____ **Khách sạn Hoa Hưng** _____

Phòng 135

- Trinh Trinh... - cô nhỏ giọng gọi...

Mở cửa phòng ra, cô thấy Trinh Trinh bị trói lại ở góc phòng... Vội chạy đến... Nhưng vừa qua khỏi cửa thì... "Bụp" một cái... Cô đã bị đánh ngất lúc nào không hay... Một người đàn ông lạ mặt vác cô đi...

_____ **Tui là đây phân cách nè** _____

- Mau vào vị trí đi... Trước khi nó tỉnh lại...

- Dạ...

"Tách tách"

- Được rồi...
- Ê... Tôi "làm thịt" cô ta được không? Nhìn cô ta "ngon" quá!
- Không được! Mà làm thế thì coi chừng không toàn thân với Nhất Phàm và Tập đoàn Pearly đó!
- Haizzz... Đành vậy...

"Tách tách"

_____ **Lại là tui nè** _____

- Tiểu thư... Cô...cô tỉnh lại đi...
- Ô... - cô mơ màng tỉnh dậy... Không biết là tại vì sao mà lại trở về trước cửa nhà anh rồi...
- Trinh Trinh... Chúng ta làm sao mà...
- Là 1 người đàn ông tốt bụng đã cứu chúng ta...
- A... - cô lấy tay xoa đầu...
- Chúng ta vào nhà thôi!
- Ừm...

Cô bước vào nhà. Anh không biết từ khi nào mà đã ngồi trên ghế sofa đợi cô...

Cô bước đến ôm lấy anh... Anh vội đẩy cô ra... Khiến cô ngã xuống đất...

- Anh... - cô chưa kịp nói gì...đã bị anh đập một xấp hình vào người...

Đây...đây là cô...và...và người đàn ông khác đang... Không thể nào!!! Cô không cảm thấy đau! Hạ thân hoàn toàn bình thường! Đây là có người cố ý hại cô!

- Em không có! Thực sự không có!
- Hừ! - anh cười lạnh một cái rồi nắm lấy tay cô kéo về phòng...

_____ **Phòng anh** _____

"Rầm"

Anh đóng cửa thật mạnh. Đẩy cô một cách thô bạo xuống giường. Cánh tay cô bật máu vì va chạm.

Nhanh chóng tiến về phía chiếc tủ gỗ ở góc phòng, anh từ trong tủ lấy ra một chiếc còng, còng tay cô lại với thành giường.

- Anh làm gì vậy?!!! - cô hoang mang nhìn anh. Cô quả thật chưa từng thấy anh mất kiểm soát đến như vậy.
- Để xem em còn đi đâu được!
- Anh...
- ..... - anh không nói gì. Chỉ lẳng lặng đến bên chiếc ghế đối diện cô, ngồi xuống.
- Hò Nhất Phàm! Anh điên rồi! - cô hét lên.
- Tôi điên hay là em điên?
- Em đã nói là em không có làm!
- Vậy giải thích cho tôi biết dấu hôn trên cổ em là thế nào? Giải thích được, tôi tha cho em!
- Dấu...dấu hôn sao?! - cô dùng tay sờ lên cổ... Quả thật có hơi đau...
- Thế nào? Bị tôi phát hiện rồi?! Em lén phén với người đàn ông khác?! Hừ! Gan em to bằng gan trời rồi đó!
- Em không cùng với người đàn ông khác...

- Vậy những tấm hình đó là thế nào?
- Em không có mà... Em...thực sự không có... - hai hàng nước mắt nóng hổi chảy xuống làm ướt cả khuôn mặt diễm lệ của cô.
- " Bụp " - chiếc roi da không biết từ khi nào đã ở trên tay anh, quất xuống người cô.
- A...
- Nói! Em và nó đã làm những gì rồi?! Há? - anh rời ghế, tiến đến bên cô, dùng tay bóp chặt khuôn mặt đã sớm ướt đầm ấy.
- Em và hắn ta không có gì hết! Em thậm chí còn không biết mặt hắn! - cô nhìn anh.
- Không có gì?! Hừ! Cô chấp!
- Em...
- Em nửa đêm nửa hôm chạy ra ngoài để làm gì? Còn đi đến khách sạn Hoa Hưng! Hừ! Hạ Thiên Ý!
- Em...không...có... Hức hức... Là Trình Trình đã gọi điện thoại cho em... Bảo cô ấy bị người ta bắt đi..
- Chu quán gia hỏi Trình Trình rồi... Cô ấy nói là về thăm mẹ bị ốm... Trên đường về đây thì gặp em nên cùng em về đây...
- G...gì chứ!? Em...hức...
- Em khóc cái gì chứ? À... Hay là tôi chưa thỏa mãn được em? Nên em mới đi tìm nam nhân khác? - anh lạnh lùng nhìn cô. Lời nói băng lãnh đến mức tựa hồ có thể đóng băng mọi thứ.
- Không...em...
- Vậy được... Hôm nay, Nhất Phàm tôi sẽ phục vụ em thật tốt...

Xem ra mấy thím không có duyên với SM.. đành hẹn mấy thím ngày mai vậy... Chứ tới đây là tui hết viết tiếp được rồi... □□□

Ahihi... Sẽ thế nào đây ~□□□

* Do lỗi đăng truyện nên mình đăng lại ~ Ahihi... Có 1 số bạn sẽ hùhôn vì tưởng đây là chap mới □□□ Dù gì cũng lỡ vào rồi thì bấm vote cho tui cái nà ♥ *

Chap 45 sẽ ra lò vào khoảng 9-10g tối nay nhé □

(Ai cũng biết tui là cú đêm mà đúng hông ♥)

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé ♥♥♥

Nhớ đón xem chap sau nữa nghen□□□

Follow me □□□

Saranghae♥♥♥□□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Trừng phạt

Anh lôi từ trong tủ ra một hộp thuốc, trực tiếp đổ vào miệng cô...khiến cô vì sặc mà ho vài tiếng... Buồng khuôn mặt xinh đẹp của cô ra... Anh trở về chiếc ghế, bình thần ngồi xuống...

- Ừm... - cô kêu lên khi cơ thể bắt đầu khó chịu... Toàn thân nóng như lửa đốt... Hạ thân cảm thấy trống trải đến lạ thường...
- Anh... Hộc... Đó...hộc...là gì hả... - cô nhìn anh... Ánh mắt mê muội...

- Lát nữa em sẽ biết thôi... Bảo bối...

- Ừm... Nóng... E...em nóng quá... - cơ thể cô bắt đầu có phản ứng với thuốc kích dục... Cả người quằn quại...

- Thế nào? Cảm giác của em...

-.....

- Chỉ nghĩ tới việc em nằm rên rĩ dưới thân nam nhân khác là tôi đã muốn băm tên đó ra thành trăm mảnh rồi... - anh nghiêng răng..

- Ừm... Hộc... - cô thở gấp...

- Hạ Thiên Ý! Sao em dám phản bội tôi hả?! - anh ngồi bật dậy... Bóp lấy cổ cô...đề người vô vào tường...

- Em...không...có...

- Đến bây giờ em vẫn còn cứng miệng như vậy...

- Em..

- Cầu xin tôi đi... Tôi giúp em..

-..... - cô cắn chặt môi...không để mình phát ra bất kì tiếng động nào...

- Cầu xin tôi... - anh gỡ tay cô ra khỏi môi...ghé sát tai cô nói...

- Giúp...e...m... Hộc...hộc... Ừm... - anh đặt môi mình lên môi cô...đưa đầu lưỡi uyển chuyển của mình vào khoang miệng ngọt ngào của cô...khua đảo bên trong... Anh tìm chiếc lưỡi rẹt rẹt của Thiên Ý, dây dưa hồi lâu... Đột nhiên anh cắn mạnh vào đôi môi đỏ mọng của cô khiến nó bật máu... Sau đó lại liếm hết những giọt máu đỏ tươi đó... Vì thành thật mà nói...như thế là chưa đủ đối với anh...

- Ừm..

Nhanh chóng cởi bỏ những thứ không cần thiết trên người cô... Cơ thể quyến rũ của cô hiện lên... Kích thích lửa tình trong anh..

Anh đưa tay mình nắn bóp bộ ngực căng tròn mềm mại của cô... Miệng thì hôn dài từ môi xuống cái cổ trắng nõn của cô... Rồi lại dùng miệng mút lấy một bên ngực cô, tay kia không quên vờ vẽ nhũ hoa đỏ hồng đã sớm cương lên...khiến cơ thể cô bất giác run lên...

- A...um..

Anh dùng chiếc lưỡi mềm mại của mình liếm lấy đầu ngực cô... Tay lần mò xuống nơi u cốc đã sớm tiết dịch của cô...

- A... Nhanh... Em...khó chịu quá...

-..... - anh không nói gì...

- A...um... Hộc...

Anh cho một ngón tay của mình vào hoa huyệt của cô... Sau đó là 2 ngón, rồi 3 ngón...nhẹ nhàng di chuyển...không ngừng trêu chọc cô...

- A...

Anh đột nhiên nằm xuống...đưa lưỡi vào hậu huyệt của cô...chiếc lưỡi mềm mại của anh cứ nhiên ngo ngoáy ở dưới khiến cô khó chịu...

- Ừm... Khó chịu...

Không thể chịu được nữa... Đáng vẻ lúc này của cô quá là kích thích... Khiến anh không nhịn được nữa... Lập tức đem côn thịt đã sớm cương cứng đâm mạnh vào hoa huyệt của cô...

- A ~ Hộc...hộc...nhanh lên...a...

Anh xoay người cô lại... Tạo cho cô tư thế bò trên sàn, đưa mông cô về phía anh... Lại đem "cậu em" của mình đưa vào trong cô, không ngừng chuyển động... Vách thịt ma sát với côn thịt tạo ra tiếng "phanh phách" đỏ mặt... Hai người quấn lấy nhau... Hoa huyệt cô nhỏ hẹp...không ngừng nuốt lấy gậy thịt khổng lồ của anh...khiến anh ngày càng điên cuồng hơn... Anh cứ thế đâm vào rồi lại rút ra... Mỗi lần thúc đẩy đều nghe được tiếng rên rĩ mê hoặc của cô...

- A...

- Ừm..

- Nếu em đã dám đăng như vậy...

Anh thúc thật mạnh vào hoa huyết của cô... Mỗi lần đều trở nên thô bạo hơn... Anh cười trên người cô....di chuyển ngày càng quyết liệt hơn...

- A...

Đột nhiên anh đứng phắc dậy...lấy ra 2 dương vật giả... Tiến đến nói với cô...

- Đây...là chuẩn bị cho em..

Sau đó nhanh chóng đưa dương vật giả vào hậu huyết cô... Hậu huyết cô chặt ních...nuốt lấy nó... Anh lại cho thêm một con thịt giả vào trong người cô... Cảm giác như vách thịt sắp rách đến nơi... Cô thở hồng hộc...

- Chặt...quá... Không được... A... Không vừa... Hộc hộc...

Tay cô bấu lấy ga giường... Hai chân khép lại vì khó chịu...

Anh lại cầm cây roi da lên...thuận tiện quất vào mông trắng hồng của cô...khiến cô đau đớn mà "A" một tiếng..

- Đây là trừng phạt vì em đã dám phản bội tôi..

- Nhanh lấy ra...em...không được...

- Chưa hết đâu... Ngày tháng sau này còn dài...tôi sẽ từ từ trừng phạt em..

Lại quất vào lưng cô một phát nữa...khiến lưng cô vì va chạm mà hằn đỏ lên...

Anh cúi xuống rút 2 dương vật giả ra... Vách thịt cô lập tức được thả lỏng... Chưa dừng lại...anh lại để cô ngồi lên đùi mình, tiếp tục đưa gậy thịt vào hoa huyết của cô mà thúc đẩy... Vách thịt vừa nghỉ ngơi lại phải giãn ra...

Gục đầu vào cổ cô... Anh không ngừng liếm mút chiếc cổ trắng nõn của Thiên Ý... Dùng hai ngón tay kẹp lấy nhũ hoa trên ngực cô vôn về... Đưa tay kia nhào nặn bờ mông quyến rũ của cô...

Thức nước trắng đục chảy xuống đùi cô... Anh cũng đồng thời bắn ra tinh dịch... Mùi tanh xộc lên... Uớt cả sàn nhà...

- A...hộc...hộc...

- Thế nào...hộc...như vậy em đã thỏa mãn chưa...

- A... Em..

Anh đột nhiên thúc mạnh hơn nữa...điên cuồng ra vào khiến hạ thân cô rớm máu...

- Ừm... A~

- Ừm..

Đêm đó...anh đã cùng cô thực hiện không biết bao nhiêu là tư thế... Đây là sự trừng phạt mà anh giành cho cô chăng?! Được cũng đã sớm được giải... Khi được đã giải xong...cũng là lúc ác mộng đến với cô... Chỉ là...cho dù không muốn cô cũng không thể thoát khỏi anh...

Tui cảm thấy nó không giống SM cho lắm... Thứ lỗi cho tui vì kinh nghiệm còn non trẻ □

* Ahihi đăng trễ □□□ *

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé ♥♥♥♥

Nhớ đón xem chap sau nữa nghen □□□

Follow me □□□

Saranghae ♥♥♥♥□□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Nước mắt...

Cô đứng thất thần trước gương... Ngọn gió lùa qua khe cửa làm tung bay chiếc rèm cửa...

Nhìn vào gương... Cô không còn nhận ra mình nữa... Người cô chỉ chít vết hôn xanh tím... Cổ còn in hằn dấu tích bàn tay của anh... Cánh tay sung vì đập vào thành giường... Môi bật máu... Người tiều tụy...

Anh đã đi từ sớm... Còng cũng đã được mở... Cô cúi lên một nụ cười... chua chát... Nước mắt trực trào ra... Cô cắn chặt môi để không bật thành tiếng... Ngắm nhìn mình trong gương... Cô dùng bàn tay yếu ớt của mình dấm vờ chiếc gương... Những mảnh vỡ cũng như thế mà ghim vào tay cô... Lại chảy máu rồi... Cô khụy xuống sàn... Cứ thế khóc mãi...khóc mãi... Anh...căn bản không tin tưởng cô... Niềm tin của anh...chưa từng đặt lên cô... (Yoo: □)

"Tình yêu" - thứ luôn làm người ta đau khổ... Dù biết là sai nhưng vẫn muốn sai... Dù biết là đau nhưng vẫn muốn đau một lần...

"Nếu yêu anh là sai...thì em không cần đứng... "

Nhiều lúc mệt mỏi muốn buông tay nhưng lại không thể...

Hai từ "vấn vương" luôn hiện hữu trong đầu...

"Yêu" phải chăng là thế này?!

"Tựa như là cánh bướm vậy... Bay đến rồi lại bất chợt bay đi... "

Gắng đứng dậy... Cô lê bước ra ngoài...

- Tiểu thư... Cô muốn đi đâu... - một người đàn ông cao lớn chặn cô lại, giọng điệu cung kính hỏi...

- Về nhà... - cô yếu ớt trả lời...

- Thiếu gia có nói...cô không khỏe, nên ngoan ngoãn ở đây nghỉ ngơi...

- Tránh ra... - cô ngược mặt lên nhìn hấn...đôi mắt vô hồn...

- Tiểu thư... Xin lỗi... - vừa dứt lời...hấn nhanh chóng đánh vào gáy cô... Khiến cô ngất đi... Rồi lại vác cô lên phòng...

_____ **Chiều hôm đó** _____

"Rầm", anh đập cửa đi vào.

Cô vẫn nằm trên giường... Anh lấy ly nước trên bàn, từ từ đổ lên mặt cô...

- Khụ khụ... - cô sặc sụa tỉnh lại... Anh nắm lấy cằm cô, bóp chặt...

- Hạ Thiên Ý... Sáng nay em định đi đâu?! Hà?!

- U'...

- Hay em lại muốn đi tìm tên tình nhân kia?!

- K...kh...không có!

- Em...

- Ừm... - anh mút lấy môi cô... Dùng lưỡi mình khuấy đảo khoang miệng cô... Đột nhiên, anh cắn mạnh vào đôi môi đỏ mọng ấy khiến máu bật ra thành dòng... Anh mút hết máu trên môi cô... Rồi lại liếm giọt nước mắt đã sớm chảy dài trên khuôn mặt xinh đẹp của cô...

- Hạ Thiên Ý! Em không có đủ khả năng thoát khỏi tay tôi! - anh cười nhếch mép, anh lại mất kiểm soát khi nhớ lại những bức hình kia...

Mở học tủ, anh lấy ra một sợi dây xích, xích tay cô lại với thành giường...rồi lại đi mất...

Cô nhìn bóng lưng anh rời đi mà không khỏi đau lòng... Nước mắt lại không ngừng tuôn rơi...

Cả ngày hôm đó, cô như người mất hồn, khóc cũng không khóc, oán trách cũng không oán trách, chỉ nằm trên giường, hướng ánh mắt về phía trần nhà... Rồi lại nở một nụ cười chua xót...

Tối hôm đó

Anh về nhà rất muộn... Đã gần 12 giờ đêm...

- Thiếu gia! Cậu...như thế...

- Chuyện của cháu, chú đừng quản...

- Tôi... Ai da... - Chu quản gia cũng không đôi co với anh... Liền một mực đi ra sau... Nhưng mà...anh bây giờ...người nồng nặc mùi rượu...còn...còn... Nếu Thiên Ý mà nhìn thấy thì... Vợ chạy lên phòng Thiên Ý...

"Két"

- Thiên Ý à... Ồ... Cái đó... Hôm nay nhà lại có chuột rồi... Cháu trong phòng đừng ra ngoài nhé...

- Chú nhìn xem, cháu còn có thể ra ngoài sao?!

- Cháu... - Chu quản gia vội chạy đến bên cô...

- Cháu không sao đâu! Chú đừng lo!

- Thiên Ý à... - Chu quản gia sắp khóc rồi! Đứa nhỏ này...ông sớm đã xem như con gái...giờ đây, thấy con bé như vậy...

- Cháu muốn ở một mình...

- Được được... Chú giúp cháu khoá cửa...

-.....

Ông vừa bước ra khỏi cửa... Nhất Phạm lập tức đi lên... Anh còn vừa hét vừa nhìn vào cửa phòng cô...

- Nhi Nhi à... Đêm nay...em ở đây với tôi... Nhanh...chúng ta về phòng thôi... Đêm nay em phải phục vụ tôi thật tốt đó...

- Dạ... - Nhuệ Nhượng Nhi cười đất thẳng... Hạ Thiên Ý! Cô hết thời rồi...

Họ vừa bước vào thư phòng... À ta vừa định cởi quần áo ra... Anh lập tức trừng cô ta, bắt cần nói...

- Cút!

- Nhưng mà...

- Tôi không nói hai lời... - đôi mắt anh đỏ ngầu...

Nhuệ Nhượng Nhi không cam tâm đi ra ngoài... Chỉ còn chút xíu nữa... Vậy mà...

Sáng hôm sau

Anh đã thức dậy từ sớm... Nói đúng hơn là cả đêm qua anh không ngủ... Anh đến trước cửa phòng cô...tay định gõ cửa thì thu lại, anh đập cửa bước vào...

Tiếng động lớn khiến cô giật mình tỉnh dậy...

- Đêm qua tôi ân ái suốt đêm với người con gái khác, vậy mà em vẫn còn bình tĩnh để ngủ sao?!

- Không thì sao chứ?!

- Em... - anh tức giận thật sự, ngay lập tức phát tiết lên người cô...

Cô nằm im, mặt cho anh cuồng quậy... Mặt vẫn hướng lên trần nhà... Nước mắt vẫn cứ rơi...

Trưa hôm đó

Phát tiết cho đến trưa anh mới rời khỏi nhà... Cô mệt mỏi nằm trên giường... Mắt nhắm lại...

Cứ như thế...anh luôn phát tiết ở trên người cô suốt một thời gian dài... Không ngừng để Nhuệ Nhượng Nhi nhục mạ cô.... Chỉ vì những bức hình kia...

Cứ mỗi ngày, mỗi ngày như vậy... Thím Chu - vợ của Chu quản gia sẽ đến chăm sóc và an ủi cô... Dần, họ thân nhau như là một gia đình...

"Kétt", hôm nay vẫn như vậy... Sau khi anh rời đi, thím Chu vẫn đến bên cô... Nhưng...có điều gì đó khác thường...

- Thiên Ý! Thím đem chìa khoá cho con, nhanh, mau mở khoá... Con nhanh trốn đi!

- Thím Chu! Con...

- Nhanh lên... Ta là đã trộm nó cho con đó...

- Thím à... - cô ôm thím Chu thật chặt... Nước mắt lăn dài trên má...

- Thiên Ý của ta...

- Nhưng nếu sau khi con đi rồi... Anh ta sẽ làm gì thím và chú đây... Con...

- Không sao đâu! Con cứ yên tâm mà rời đi... Đứa nhỏ này... - thím Chu bật khóc...

Rồi thím nhanh chóng mở khoá cho cô, bà đi xuống nhà đánh lạc hướng mọi người để cho cô chạy thoát...

- Nhanh! Hạ tiểu thư trốn rồi... - bà dẫn đám người bọn họ đi vòng vòng... Cô thừa cơ chạy thoát...

Vừa chạy xuống dưới nhà...

"Kéttt"

- Thiên Ý! Thiên Ý!

- Hoành... Hoành Thương...

- Mau lên xe...

Anh mở cửa xe... Cô ngồi vào trong rồi cả hai nhanh chóng chạy đi...

- Thiếu gia! Hạ tiểu thư... Hạ tiểu thư đi mất rồi... - một người làm nhanh chóng gọi điện cho anh khi thấy cô lên xe của Hoành Thương...

"Tút tut tut"

Anh lập tức dập máy... Rời khỏi công ty...

- Thôi xong! Haizzz...

_____ **Nhà Hoành Thương** _____

- Thiên Ý! Uống trà đi...

- Ừm... - cô nhận lấy ly trà...tay vẫn còn run...

- Em...có chuyện gì sao? - anh bắt lấy tay cô khi thấy cô có biểu hiện kỳ lạ như vậy...

- E...em...

- Sao?

- Em có thể mượn nhà tắm của anh được không?

- Được... Được chứ! Anh cho người đi mua cho em vài bộ đồ...

- Vậy đành tá túc nhà anh vài ngày vậy...

- Ừm...

Cô vốn dĩ không định ở lại nhà anh đâu nhưng...cô biết...thế nào Nhất Phàm cũng bố trí người ở nhà cô để theo dõi...nên ở đây là cách tốt nhất...

_____ **Phía anh** _____

- Mẹ kiếp! Hạ Thiên Ý em chạy đi đâu nữa rồi! Xem ra đêm qua tôi trừng phạt em chưa đủ... Được... Đợi tôi bắt được em đi... Tôi sẽ chăm sóc em thật tốt... Dám cùng nam nhân khác bỏ trốn... Vậy ra...những thứ tôi thấy đều là thật... - câu lên một nụ cười cay đắng... Anh...làm thế là đúng hay sai?! Anh yêu cô đến vậy...nhưng lại hành hạ cô như vậy... Một khắc nào đó...anh nghĩ...mình sai rồi...

Hé lô... Haizzz... Hết vui rồi... Không biết có nên kết sớm không đây... Mấy thím muốn kết chưa?! Comment cho Yoo biết nghe □□

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé ♥♥♥

Nhớ đón xem chap sau nữa nghen□□□

Follow me □□□

Saranghae♥♥♥□□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Trò vui sắp bắt đầu...

"Rào rào rào"

Từng dòng nước mát lạnh chảy xuống... Thật là sảng khoái... Nhưng...sao nước lại mặn và nóng thế?! Phải chăng là do...nước mắt của cô?!

Cô lại khóc rồi... Những giọt nước mắt lấp lánh như kim cương hòa cùng dòng nước...nếu...không nói...chắc sẽ không ai biết rằng cô đang khóc...

- Tiểu thư! Đây là quần áo của cô...

- Được... Cô để đó đi...

- Vâng...

Sao đột nhiên...giọng nói của cô lại lạnh lùng đến vậy?! Ngửi khí thâm trầm đến đáng sợ...

_____ Dây phân cách _____

- Thiên Ý... Em...

-.....

- Có chuyện gì vậy?! Hửm?! - Hoành Thương lo lắng hỏi han cô...

- Hức...hức... - cô khóc... Nước mắt lại thi nhau rơi xuống... Đôi mắt xinh đẹp không biết từ khi nào mà đã sưng húp lên...

- Nào...nào...

- E...em...

-..... - giờ đây...khi thấy cô như vậy...lòng anh đau như cắt...rốt cuộc...đã có chuyện gì với cô?!

- Nói đi...em chính là đã xảy ra chuyện gì hả?!

- Nhất Phàm... Nhất Phàm...

- Hắn ta làm gì em... - anh hơi tức giận khi nghe đến tên Nhất Phàm...vì anh biết mối quan hệ của cô và Nhất Phàm...rất rõ ràng là khác...

- Anh ấy...hức...luôn...không tin tưởng...hức...em...

-..... - anh ôm cô vào lòng... Tựa đầu mình lên đầu cô... Cô khóc ngày càng to hơn... Đến mức ngất đi lúc nào không hay...

Trong khi cô vẫn còn đau buồn nằm trong lòng Hoành Thương mà khóc thì anh đang điên cuồng tìm cô...

_____ **Phía Anh** _____

Anh điên cuồng lái xe... Đi khắp nơi tìm cô...

- Hạc Tử! Đã tìm được chưa???!!!

- *Nhất Phàm! Không có tín hiệu!* - giọng nói nam tính vọng ra từ trong tai nghe của anh...

- Mẹ kiếp!

"Reng reng reng"

- Cậu đợi tôi!

- *Được!*

"Tút tut tut"

- Lão Nhị! Có chuyện gì?

- Lão đại! Secret Bang tấn công căn cứ của chúng ta rồi!

- Gì chứ?!

- Họ chính là đã liên minh lại với Khuynh Long Bang! Bọn họ đã bao vây toàn bộ Black Dragon rồi!

- Hừ! Được! Nhân cơ hội này! Chúng ta tiêu diệt triệt để tất cả bọn họ!

Đổi hướng rẽ... Anh nhanh chóng quay về Bang...

_____ **Bang Black Dragon** _____

"Kết"

Chiếc xe của anh dừng lại khá xa so với cổng Bang. Đứng từ xa, anh đã nhìn thấy bọn họ - Secret_Khuynh Long Bang.. Nhiều người thật đấy! Nhưng nếu nói về độ tinh nhuệ thì chưa chắc...

- *Lão đại! Bọn họ là đang tìm lệnh bài!*

- Đúng như tôi nghĩ! Bọn họ...chấn sống rồi!

- *Một lũ ngu muội! Tưởng rằng bao vây chúng ta rồi thì sẽ không sao?! Ha ha... Bước qua được cánh cửa đó đi rồi nói...*

- Hừ!

- *Cậu mau đến đây! Cùng tôi xem trò vui...*

- Tôi đến đây!

"Tút tut tut"

Hôm nay tui rảnh =))) A hi hi! Sắp có cảnh máu me rồi nhe ~ Đi chơi thì đi chơi mà ra chap thì ra chap... Chỉ là ra ít chap hơn bình thường thôi...

P/s: Hai người này sắp làm lành rồi đó nhe ~ Ahihi □□□

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé ♥♥♥

Nhớ đón xem chap sau nữa nghen □□□

Follow me □□□

Saranghae ♥♥♥ □□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Máu

- Bang Black Dragon không hề dễ xoi! Lần này Secret và Khuynh Long liên kết cũng chưa chắc tiêu diệt được bọn họ! - Miên Thành - Bang chủ Bang Secret nói với Khuynh Long...

- Sao lại không thể chứ... Hừ! - Khuynh Long câu lên một nụ cười kiêu mị nhìn Miên Thành...

- Được rồi! Vào thôi!

- Các người ở ngoài canh giữ. Bọn ta tiến vào trong... - Khuynh Long ra lệnh.

- Vâng, thưa đại ca!

"Rầm", cánh cửa đóng chặt lại khi bọn họ vừa bước vào trong...

- Đại ca! Anh nhìn xem! - một trong số những thuộc hạ của hắn chỉ tay về phía trước...

- Là...một bãi đất trống sao...

- Ồ... - tất cả bọn họ đều hướng ánh mắt về một nơi khá xa... Đó...là một tòa nhà cao thật cao... Trên đó...còn có người a!

- Là Hồ Nhất Phàm... Hắn ta...

- Có âm mưu! - trong lúc những con người đang đứng đây vẫn còn hoang mang...thì từ tòa nhà đằng kia, có hai thân ảnh đang ngồi chễm chệ trên chiếc ghế sofa đắt tiền...

- Mang súng ra đây...

- Ờ???

- Là loại súng bên kho vũ khí của chúng ta vừa chế tạo... Tạm thời chưa có tên... Nhưng...đặc tính hơn hẳn những cây súng bình thường... Có thể ngắm xa đến không tưởng... Còn nữa...trong mỗi viên đạn đều có độc... Độ sát thương cao... Không giật... Và còn nhiều ưu điểm khác... Lâu rồi không thấy mấy cảnh máu me... Tôi...thấy buồn!

- Cậu quá ác độc rồi...

- Nè Bạch Kỳ Kỳ! So với cô thì tôi còn lương thiện hơn nhiều...

- Mà...cậu với Thiên Ý thế nào rồi?! Đã hòa chưa?

-..... - vừa nhắc đến cô... Đôi mắt anh tràn đầy lửa giận nhưng...đâu đó lóe lên một tia đau thương...

- À! Cậu đây là "giận cá chém thớt"!

-.....

- Thôi! Bắt đầu chơi đi... Ai bắn được nhiều người hơn thì thắng!

- Được!

- Vậy... - cô định tiến đến lấy súng...

- Khoan đã... - anh đột nhiên ngăn cô lại...

- Hà?

- Jack! Thả sói ra!

- *Vâng!*

- Được rồi! - họ nhanh chóng chuẩn bị mọi thứ... Tiến đến bên cửa sổ... Quan sát một chút...

- Có sói mới vui chứ!

- Haizzz... Bỏ tay!

___ Đám người bọn họ đang này ___

- Đại ca! Anh nhìn xem!!!

- Là...sói!

- Sói...

- Mau bắn đi! Nhanh lên! - Miên Thành hét lên...

"Đùng đùng"

"Đoàng đoàng"

Tùng đột súng được xả ra... Tiếng người hét inh ỏi... Sói rú lên từng đợt...

- Á...

- Á... A...

- Cứu...

Hơn 1/4 người của 2 bên đã bị sói ăn... Cảnh tượng máu me hiện lên trước mắt...

- Đông...đông quá!

- Ước chừng...cũng phải năm ngàn con... Bằng 1/3 người của ta rồi...

- Tất cả tiến về tòa nhà trước mặt! - Khuyên Long hét lên...

"Lục cụp lục cụp", tiếng bước chân của người và sói hòa vào nhau... Mỗi khắc trôi qua đều có thêm một người nữa gục xuống...

"Đùng"

"Đùng"

- A! - một người nữa đột nhiên gục xuống...

- Không phải do sói ăn... Là có người bắn! - Miên Thành và Khuyên Long đồng loạt hướng ánh mắt về tòa nhà phía trước...

- Hồ Nhất Phàm! - cả hai nghiêng răng ken két...

- Tiến lên phía trước!

- A... - tất cả đều hô to... Khẩu khí hùng hồn...

- *Không biết tự lượng sức!* - anh nói.

"Đùng" "Đùng" "Đoàng"

- Hự!

- A...

- Gần đến rồi... Có lên...

"Quéttt", tiếng còi vang lên... Lũ sói lập tức chạy về phía sau... Rồi theo khói bụi mà biến mất...

"Đùng" "Đoàng"

- *Bọn chúng tới rồi... Ha! Lão nhị! Ra tiếp bọn chúng đi...* - anh cười khẩy...đôi môi kéo nên một nụ cười hoàn mỹ... Một giây nào đó...có người đã bị nụ cười đó mê hoặc...

Ở trên đây, bọn họ vẫn từ trên tầng cao mà bắn xuống... Ở dưới, người của anh đã có một màn đấu súng ác liệt với bọn họ...nhưng...nhìn vào đã thấy rõ...ai thắng ai thua...

"Đùng"

- Khuyên Long! - Miên Thành chạy đến đỡ lấy Khuyên Long... Một phát đạn đã xuyên thẳng đến tim anh ta...

- *Hự! Ngủ muội!* - anh dùng ánh mắt mỉa mai nhìn Miên Thành...

- C...cái gì chứ?!! - Lốp da trên mặt "Khuyh Long" bay ra...

- Đ...đây...không phải Khuyh Long!

- Hừ! Người thông minh như Khuyh Long sao có thể đích thân đi tới đây nộp mạng... Hắn là muốn thăm dò thực lực của Black Dragon!

- T...ta bị lừa rồi!

Vậy là chưa đầy năm phút sau... Bang Secrect đã bị tiêu diệt hoàn toàn... Cảnh tượng kinh dị trước mắt khiến anh thích thú... Một biển xác chết với máu đỏ tươi...

- Ê! - Kỳ Kỳ gọi anh...

- Hừm?!

- Cậu...có muốn biết...rốt cuộc Thiên Ý có yêu cậu thật lòng không?

* Anh gật đầu lia lịa *

- Tôi...có cách!

- Nói đi...

- A hèm! Sao cậu không thử giả bộ bị thương đi... Nói là bị đuổi giết rồi bị trúng đạn... Chẳng phải hai người đang có chuyện sao? Nếu cô ấy không còn gì vương vấn cậu nữa thì sẽ không quay về... Còn nếu...cô ấy nước mắt nước mũi quay về bên cậu thì cậu...phải xem xét lại...rốt cuộc...cô ấy có phản bội cậu không?!

- Hừm... Được... Nghe cô vậy!

"Đùng", anh rút súng bắn vào ngực và bụng mình...

- Nè! Tôi bảo cậu "giả bộ" mà! Cậu...bị ngốc hả?!!

- Thế này chẳng phải giả bộ sao? (Yoo: Khiếp! Bắn vào người 2 phút vẫn tỉnh táo đứng đó nói chuyện... □□□ Phàm said: Anh mày mà! Nhiều đây...nhảm nhỏ gi... Hự... *ngã xuống*)

- Haizz... Tự chúc lấy phiên--- Ê! Nhất Phàm! Jack! Mau giúp tôi! Cậu ta ngất rồi!!!!

Đã lâu lâu rồi... Yoo mới ra chap mới □□□ Mọi người đừng giận Yoo nhenn... □ Ý với Phàm đang đến ngưỡng cửa làm lành rồi đó... Ai hóng hông ~~~

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé ♥♥♥

Nhớ đón xem chap sau nữa nghen□□□

Follow me □□□

Saranghae♥♥♥□□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Lừa □

"Reng reng reng"

- Alô?

- Hạ tiểu thư! Thiếu...thiếu gia bị thương rồi... Chảy rất nhiều máu... Còn liên tục gọi tên cô trong cơn hôn mê...

- Chú...là thật sao?! Sao có thể chứ?! Cháu lập tức về liền... Chú giúp cháu chăm sóc anh...ta...

- Vâng...

"Tút tut tut"

Thiên Ý lập tức thay quần áo, chuẩn bị mọi thứ, nhanh chóng quay về...

- Thiên Ý! Em đi đâu vậy?! - Hoàng Thương vội nắm tay cô lại khi thấy cô đi ra ngoài...

- Hồ Nhất Phàm bị thương rồi... Chu quản gia nói anh ta chảy rất nhiều máu...hôn mê liên miên... Em..phải lập tức qua đó... - cô nhẹ hất tay anh ra..

- À... Nhưng... Em đi nhanh về nhanh... Có chuyện gì thì lập tức gọi điện cho anh...

- Ừm... - vừa nói xong... Cô vội vội vàng vàng rời đi...

- Cho dù có xảy ra chuyện gì... Cho dù hắn đã làm tổn thương em bao nhiêu lần... Chỉ cần nghe thấy hắn gặp bất lợi...em đều không màng mình đã mang bao nhiêu nỗi đau nữa... - anh chua xót cười... Trái tim như bị dao cắt... Nhói đau đến không tưởng...

_____ **Nhà anh** _____

- Chu quản gia! Cháu về rồi..

- Tốt quá... Thiếu gia đang ở trên phòng... Cô mau lên đó đi...

- Được!

"Ây da... Thiếu gia...ta cũng chỉ có thể giúp người đến đây... Còn lại...phải dựa vào bản thân người rồi..." - ông nghĩ ngợi mà nhìn bóng lưng cô rời đi...

_____ **Phòng anh** _____

"Kéttt"

Cô mở cửa bước vào... Anh nằm trên giường... Áo vẫn còn loang lổ vết máu... Kì lạ! Chẳng phải Hồ Gia có bác sĩ riêng sao? Sao hôm nay lại không thấy ông ta đến khám cho anh? Còn cả vị thần y Bạch Kỳ Kỳ kia nữa?! Bọ họ đều chạy đi đâu hết rồi?!

- A... - anh kêu lên, thu hút sự chú ý của cô... Thấy biểu hiện của anh, cô lập tức chạy đến cái tủ gỗ đằng trước, lôi từ trong đó ra một hộp thuốc...

Cô vừa xoay người rời đi... Anh lập tức cau lên một nụ cười... Rồi nụ cười ấy lại tắt... Cô... vẫn vì anh mà quay trở về...

Cô nhắc ghế đến bên chiếc giường anh đang nằm mà ngồi xuống... Từ từ gỡ cúc chiếc áo sơ mi của anh ra... Đập vào mắt cô là hai viên đạn cắm sâu vào ngực và bụng của anh... Máu vẫn không ngừng chảy... Thật may mắn rằng... Cô từng học qua y học... Từ nhỏ, papa đã dạy cô rất nhiều thứ trên đời... Còn mời thầy giáo về chỉ dạy cô... Giờ đây...kiến thức đó...xem như được áp dụng rồi... Nhưng mà...đây là lần đầu tiên cô thử thực hiện nó trên cơ thể người a! Lỡ có chuyện gì... Mà nếu bây giờ gọi cho bác sĩ tới đây thì căn bản là không kịp... Bền xấn tay áo lên...cô...phải liều thôi!

Đăng sớm! A hi hi ~ Chap sau là sự "liều" của chị dành cho anh ~ Chúc anh bình an...

P/s: Sau khi "Đến cuối cùng, chúng ta có thể ở bên nhau?!" kết thúc, Yoo định sẽ viết thêm một bộ ngôn tình nữa~ Về rung động tuổi học trò ~ ♥️ Mấy bạn nhớ ủng hộ Yoo nghennn ♥️♥️♥️□□□□□□□□

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé ♥️♥️♥️

Nhớ đón xem chap sau nữa nghen□□□

Follow me □□□

Saranghae♥️♥️♥️□□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Mổ bụng □

Tất cả mọi thứ...cô đã chuẩn bị xong..

Nhanh chóng bắt tay vào việc... Cô đeo găng tay y tế vào... Từng bước...từng bước...dùng dao rạch một đường ở ngực anh một cách điêu luyện...

(Yoo: Xin lỗi các thím vì quả thực...Yoo không biết tả cảnh này thế nào □ Lần sau Yoo sẽ tả chi tiết và kịch tính hơn nghenn □)

Cô đưa tay lau mau hoi trên trán... Cuối cùng...việc mổ bụng... À nhầm.. Phẫu thuật cho anh cũng hoàn thành.. Đạn đã được lấy ra khỏi cơ thể... Cô cũng đã tỉ mỉ khâu lại vết thương cho anh... May mắn rằng...anh vẫn sống.. Cô thở phào nhẹ nhõm.. Đứng dậy bước ra ngoài..

Vừa bước xuống lầu... Chu quân gia lập tức hốt hoảng khi thấy người cô đầy máu... Có khi nào...có khi nào...cô biết được sự thật mà...

- Thiên...Thiên Ý... Người cháu làm sao mà...

- Cháu vừa mổ bụng anh ta rồi...

-.....

Cô nói rồi...liền đi vút găng tay vào sọt rác... Chuẩn bị một chậu nước ấm và một cái khăn...trở về phòng... Cô vừa rời đi. Chu quân gia lập tức ngất đi..

Quay về phòng thay bộ quần áo... Cũng lấy cho anh một bộ... Tiến đến bên giường mà ngồi xuống. Anh đã ngủ. Vì khi nãy cô có tiêm thuốc mê cho anh. Cởi chiếc áo đầy máu của anh ra... Dùng chiếc khăn bông mềm mại thấm vào dòng nước ấm nóng.. Lau người cho anh... Tay cô lướt qua bờ ngực săn chắc của anh... Nước mắt chợt rơi xuống... Đã bao lâu rồi cô mới thấy anh ngoan ngoãn thế này nhỉ? Nhanh chóng mặc áo vào cho anh... Cô nắm chặt lấy bàn tay to lớn của anh... Đôi mắt vẫn long lanh và ướt át mà quan sát anh..

Cô khom người xuống... Đặt lên môi anh một nụ hôn nhẹ nhàng...như thể hiện hết tâm tư của cô... Nước mắt cũng như thế mà chảy xuống mặt anh...

"Kéttt"

- Ấy dô... Bây giờ cô ở đây là muốn làm gì đây hả? - Nhuệ Nhược Nhi bước vào... Đôi mắt chằm chọc nhìn cô...

-..... - Hạ Thiên Ý không nói gì... Chỉ vẫn ngồi đó nhìn anh...

- Nè!

-.....

- Hừ! - ả ta bước đến, nắm vai cô xoay lại...

- Bỏ tay ra... - cô hát tay ả ra...làm ả vì thế mà mất thăng bằng rồi ngã xuống đất... ả lập tức đứng dậy... Chạy đến nắm lấy mặt cô...định tát cô một cái...tay vừa vung lên liền bị cô nắm lại...

- Thế nào? Tôi vừa rời đi thì cô liền tưởng mình là nữ chủ nhân của nơi này rồi hả?! Tưởng mình một bước hóa rồng rồi?! - cô lại lần nữa hát ả về phía cánh cửa khiến ả đau đốn...

- Cô...cô...

- Nhuệ Nhược Nhi... Tôi nói cho cô biết... Lần trước là cô giả vờ đập vỡ ly rồi vu oan cho tôi...khiến Nhất Phạm hiểu lầm tôi... Còn năm lần bảy lượt hạ được anh ấy... Được... Món nợ này...hôm nay tôi nhất định trả đủ cho cô... Yaaaa...

Đăng muộn... □□□ Chúc mấy thím ngủ ngon nhé □□□ ♥♥♥♥

P/s: Chap sau chị Ý đánh nữ phụ hơi mạnh a ~ □□□

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé ♥♥♥♥

Nhớ đón xem chap sau nữa nghen□□□

Follow me □□□

Saranghae♥♥♥□□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Sự thật

- C...cô...muốn làm gì đây hả?!!! - Nhuệ Nhuộc Nhi sợ xanh mặt, lấp bắp hỏi cô.
- Tôi muốn làm gì? Cô nghĩ xem! - vớ ngay cái kéo trên bàn, cô dòn ả về phía cánh cửa... Đưa kéo kẻ cổ ả ta...
- C...cô... - Nhuộc Nhi không ngừng lùi về phía sau...
- Nói! Có phải cô cho người hãm hại tôi không?!
- C...cô nói gì vậy... Tôi...tôi không có... Mau...mau bỏ kéo xuống...
- Trinh Trinh... À! Là Nhuệ Trinh Trinh! Cô ta là em gái cô!
- S...sao chứ?!
- Hoành Thương đã giúp tôi điều tra rồi! Cô đừng hòng chối! Báo sao hôm đó...cô ấy lại nói dối với Chu quản gia...
- Cô...
- Mau nói! Là cô ra lệnh đúng chứ?!
- T...tôi...
- Nói! - cô đưa kéo đến sát cổ ả ta...
- Phải! Là tôi! Hừ! Thì...thì sao chứ? Cô...cô dám giết tôi sao?! Nếu cô giết tôi rồi...Nhất Phàm nhất định không tha cho cô!
- Ai nói tôi sẽ không tha cho cô ấy?! - anh đột nhiên ngồi dậy... Tiến đến chỗ hai người bọn họ...
- Anh!? - cô ngạc nhiên...
- Jack! Bắt cô ta lại... Giam ở địa lao...
- Vâng! - Jack không biết từ đâu mà xuất hiện... Lôi Nhuộc Nhi đi...
- Nhất Phàm! Nhất Phàm! Hiểu lầm! Là hiểu lầm thôi! Cô ta hãm hại tôi! Hò Nhất Phàm!!! - ả ta gào thét trong vô vọng...

Mọi thứ...cuối cùng cũng xong... Anh...cũng đã biết được chân tướng... Cô ngồi đó trầm ngâm... Anh...cũng không khá hơn... Hối hận vì những chuyện mình đã làm...

Cô cười... Một nụ cười chua chát... Nước mắt lại thi nhau rơi xuống... Cô khóc... Khóc thật lớn... Anh chạy đến... Ôm chặt lấy cô... Dùng cánh tay rắn chắc của mình kéo cô vào lòng...

Ôm trọn người con gái ấy... Tìm anh đau nhói... Anh chính là đã hiểu lầm cô rồi... Một sự hiểu lầm quá to lớn! Không biết...liệu cô có chịu tha thứ cho anh không?! Cô có còn đồng ý ở lại bên anh không?!

Anh ôm cô thật chặt... Như thể nếu anh buông cô ra thì cô sẽ biến mất... Anh sợ! Sợ lắm cái cảm giác như lúc sáng... Sợ cô sẽ lại bỏ anh...

Xoay người cô lại... Anh đặt nhẹ lên môi cô một nụ hôn... Cô trốn tránh anh... Trốn tránh?! Đây là lần đầu tiên cô từ chối việc anh hôn cô... Có lẽ...anh đã thực sự chạm đến nỗi đau của cô rồi...

Anh bế cô lên giường... Rồi cũng từ từ đặt lưng xuống... Cô ngăn con gấu bông ở giữa hai người... Như là tạo ra một bức tường giữa hai tâm hồn...

Đêm đó, trên chiếc giường King size...có hai thân ảnh không ngủ được mà trần trọc... Quay lưng về phía nhau mà nghĩ ngợi... Bao nhiêu tâm sự dồn dập... Cô nhìn vào bầu trời xa xăm bên cửa sổ... Anh thì nhìn vào một khoảng không vô định... "*Đêm nay...dài quá...!*"

Yoo lại xuất hiện đêyyyy! Mị nói rồi... "SẮP làm lành" rồi... Ráng đợi đi nghennn ~ □□□

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé ♥♥♥

Nhớ đón xem chap sau nữa nghen □□□

Follow me □□□

Saranghae ♥♥♥□□□□□□

Chương 52: Tai nạn

Đàn chim ríu rít ngoài cửa sổ, vô tình làm anh tỉnh dậy... Anh vô thức quay sang bên cạnh ôm lấy cô... Tay vừa định đặt lên cái eo nhỏ ấy thì khựng lại... Anh vội rút tay về... (Yoo: Tui buồn ☹)

Anh nằm đó... Hướng cái ánh mắt si tình nhìn cô... Đã rất lâu rồi, anh chưa được nhìn cô kỹ càng đến thế này... Làn da cô thật đẹp... Trắng mịn màng và không chút tí vết. Đôi mắt to tròn hai mí... Hàng lông mi dài, cong vút... Lúc cười thì ánh lên vẻ hồn nhiên, thuần khiết... Lúc giận dỗi thì đôi mắt sắc lạnh và đượm buồn... Còn cả lúc...nằm dưới thân anh thì...ma mị và mơ màng đến lạ thường! Còn cả cánh mũi cao, thẳng tắp... Đôi môi mỏng hình trái tim...lúc nào cũng đỏ mọng...

Bất giác...anh cúi xuống...nâng nhẹ đầu cô lên... Hôn lên bờ môi quyến rũ ấy... Cô chậm chậm mở mắt ra... Giật mình định đẩy anh ra thì hai tay đã bị khổng chế... Rồi môi đôi ấy...anh nhìn cô...

- Để anh hôn em! Làm ơn! - đôi mắt anh tha thiết nhìn cô... Anh nhớ cô nhiều lắm.. Hạ Thiên Ý như nhìn thấu đôi mắt anh... Liền nhắm mắt lại...

Anh đưa môi mình đặt lên môi cô... Đôi môi mà anh mê mẩn... Anh buông tay cô ra... Ấn đầu cô sâu hơn...

Anh dùng lưỡi tách hàm cô ra... Đưa cái lưỡi ướt át của mình vào khoang miệng ngọt ngào của cô... Tham lam hút hết mật ngọt trong đó. Anh tìm kiếm chiếc lưỡi rụt rè của cô... Không biết đây là lần thứ bao nhiêu anh hôn cô rồi... Vậy mà kỹ năng của cô lại không chút tiến bộ nào... Haizzz...

Lưỡi anh quấn lấy lưỡi cô... Dịch vị vì thế mà chảy ra khóe miệng của cô...

* Dịch vị: nước miếng

Luyến tiếc rời môi cô, anh ôm cô vào lòng.. Thật chặt...thật chặt...

- Hạ Thiên Ý!

-.....

- Anh...xin lỗi!

-.....

- Anh quả thật đã hiểu lầm em...

- Anh căn bản chưa từng tin em! - cô nói nhỏ.

- Anh luôn tin em... Chỉ là...khi nhìn thấy những hình ảnh đó... Anh không kiểm chế được!

- Hồ Nhất Phàm! Anh nói "Chúng ta thử xem! " khi em nói em thích anh... Em cuối cùng đã hiểu...thế nào là "thử" rồi! Chính là...chính là rất đau đó... - cô nước mắt nước mũi đầm đìa nhìn anh... Rồi sau đó nhanh trèo xuống giường... Chạy ra ngoài...

Cô đi dưới đường... Không ngừng suy nghĩ...có nên tha thứ cho anh không... Anh đã không tin tưởng cô như vậy...

Mãi suy nghĩ về chuyện đó... Cô không biết từ khi nào mà đã đi ra đường lớn... Một chiếc xe tải lao đến...

- Aaaaaa....

"Két", cô bị một lực gì đó đẩy sang một bên... Khiến cô ngã vào lề đường...

Cô mở mắt ra...

- HỒ NHẤT PHẠM! - cô hét thật lớn... Khi này...là anh đã cứu cô! Giờ đây, anh một mình nằm dưới đường... Một thân bê bết máu... Mọi thứ trong mắt anh mờ dần...mờ dần...rồi một màu đen buông xuống...

P/s: Vì chap này nhạt vcl nên t đã sửa lại đôi chút cho nó "kịch tính", chap ngược (chap 46) t cũng đã thêm "vài" cảnh ngược nữa đó... Đọc đi... A hi hi hi hi.....

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé ♥♥♥

Nhớ đón xem chap sau nữa nghen □□□

Follow me □□□

Saranghae ♥♥♥ □□□□□

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Kì tích

Chuyện là...vì chap 46 ngược chưa đủ, nên t đã thêm cảnh ngược vào chap đó, và còn vì chap 52 quá nhạt, nên t đã sửa lại chap 52 cho nó kịch tính...

Giờ thì chúc các thím đọc truyện vui vẻ ^^ ♥□♥□♥□

Anh đã ở trong phòng phẫu thuật 6 tiếng rồi... Đèn cấp cứu vẫn chưa tắt... Ngoài cửa, cô cứ đứng dậy, đi qua đi lại, rồi lại ngồi xuống...

- Được rồi! Thiên Ý à! Em ngồi xuống đi... Anh chóng mặt chết đi được! - Lạc Lạc kéo cô ngồi xuống...

- Lạc Lạc! Anh ấy bị như vậy... Đều là do em... Em...hức... - cô ôm lấy Lạc Lạc...

- Được rồi! Cậu ta không sao đâu! Em đừng lo nữa...

- Nhưng em..

- Ngoan! Ngồi yên và bình tĩnh!

-..... - cuối cùng thì cô cũng đã chịu im lặng một chút... Haizzz...

Đèn cấp cứu đột nhiên tắt, cửa phòng cũng mở ra... Bạch Kỳ Kỳ và một đội quân bác sĩ đi ra ngoài...

- Kỳ Kỳ! Anh ấy thế nào rồi?! - cô chạy lại, nắm lấy tay cô ấy. Kỳ Kỳ cũng nắm lấy đôi tay đang run lên của cô...

- Được rồi! Cậu ta đã qua cơn nguy kịch.

- Tốt quá!

- Nhưng...

- Nhưng?!

- Não của cậu ấy bị chấn thương rất nặng... E là...cơ hội tỉnh lại là rất mong manh!

- K...không...

- Không còn cách nào sao?!

- Phải dựa vào ý chí của cậu ấy rồi!

- C...cái gì chứ?! - cô khụy xuống... Rồi lịm đi...

Cô bước vào phòng bệnh của anh... Anh nằm ở trên giường... Băng bó khắp người... Cô nhấc ghế đến, nhẹ nhàng ngồi xuống... Cô nắm lấy tay anh... Áp lên mặt mình...rồi ngồi đó cảm nhận hơi ấm từ bàn tay to lớn ấy...

- Nhất Phàm! Anh tỉnh dậy đi... Anh ngồi dậy nói chuyện với em... Em đều tha thứ cho anh... - cô khóc.

-.....

- Em xin lỗi... Đáng lẽ ra em phải tha thứ cho anh sớm hơn... Anh mau tỉnh dậy đi... Làm ơn...

-..... - anh vẫn nằm đó... Không chút phản ứng gì cả...

- Em..có thai rồi! Lúc đưa anh vào bệnh viện... Bác sĩ cũng đã kiểm tra tổng quát cho em.. Cô ấy nói...em có thai rồi! - cô nhìn anh.

-.....

- Anh có vui không? Là con của chúng ta đó...

-.....

- Anh còn không mau tỉnh dậy đi... - cô khóc nức nở.

6 tháng sau

Đã 6 tháng trôi qua... Cô ngày ngày đến bệnh viện chăm sóc anh... Ba mẹ anh cũng đã từ Ý bay về khi nghe tin anh bị tai nạn... Nhưng họ không trách cô... Ngược lại còn an ủi cô...

Họ cứ như vậy mà thay phiên nhau chăm sóc anh... Anh nằm ở đó... Như cái xác không hồn...

Trong khoảng thời gian này...cô luôn túc trực ở bệnh viện với anh... Vẫn luôn ngồi đó nói chuyện với anh... Dẫu biết anh sẽ không hồi đáp... Cô kể cho anh nghe rất nhiều câu chuyện trên trời dưới đất... Kể với anh về đứa bé trong bụng cô đang ngày càng lớn dần... Kể cho anh nghe về tương lai của hai đứa...

Hôm nay cũng như vậy... Cô đã đến bệnh viện từ sớm...

- Ấy da... Nhất Phàm à... Anh còn muốn ngủ đến bao giờ nữa... Em đã đợi anh quá lâu rồi đó...

-.....

- Phàm à! Hôm nay là khám thai định kỳ, bác sĩ đưa bé rất khỏe mạnh... Là một bé trai đó...

-.....

- Ba mẹ anh cũng rất tốt với em. Họ chăm sóc em rất chu đáo...

-.....

- Anh...đừng ngủ nữa...được không? - cô nắm lấy tay anh...

- A...anh... - anh đột nhiên nắm lấy tay cô... Mở mắt ra... Nhìn cô nói một cách khó khăn...

- Anh... Bác sĩ! Bác sĩ! - cô lập tức chạy đi gọi bác sĩ... Thoáng cái, phòng bệnh của anh lại chật hẹp một cách lạ thường...

- Kỳ Kỳ! Nó thế nào rồi?! - mẹ anh sốt ruột hỏi.

- Kỳ tích! Đúng là kỳ tích! Cậu ấy đã không sao nữa rồi... - Kỳ Kỳ nhìn mọi người, mắt ánh lên sự vui vẻ...

- May quá!

Ai nấy đều mừng rỡ... Đứng đó cảm tạ trời đất... Hỏi thăm anh liên miên... Chỉ có cô là đứng ở góc phòng... Nước mắt âm thầm rơi... Một câu cũng không nói... Mẹ anh thấy vậy, bèn kéo cô lên phía trước, vỗ vỗ vào mu bàn tay của cô rồi đẩy cô đến cạnh anh.

Cô ngồi xuống cạnh giường anh... Đôi mắt vẫn còn ngấn nước... Anh...thực đã tỉnh lại rồi!

- Hạ... Thiên... Ý...

- E...em đây!

- Những điều...em nói với...tôi bên giường...vẫn còn tính chứ?!

- A...anh...nghe hết sao?! - anh khẽ gật đầu...

- Tỉnh! Tỉnh mà!

- Vậy...lấy tôi nhé!

-!!!

- Thế nào? Em nuốt lời rồi đúng chứ?! Vậy được! Tôi lại ngủ đây!

- Đừng đừng! Em đồng ý! Đồng ý mà!

- Ấy da... Cuối cùng tôi cũng con dâu rồi!

- Hí Hí! Chúng ta sắp có cháu bông rồi! - cả hai bên phụ huynh đều mừng rỡ không thôi...

Đôi bạn trẻ thì đắm chìm trong hạnh phúc... Và từ đó...họ sống hạnh phúc mãi mãi về sau...

____The End____

* Ta đùa đó! Chưa End đâu! Còn đám cưới...sinh con đồ nữa... Ta còn tiếc nuối mấy cảnh..."H"! Thêm vài cảnh nữa rồi End! Cơ mà...sắp hết rồi...2,3 chap gì nữa thôi... Haizzz... Mà nhớ ghen! Chưa End đâu! Chưa đâu! *

T lại ngồi lên nè... Ai za... Sắp End rồi □□□

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé ♥♥♥

Nhớ đón xem chap sau nữa ghen□□□

Follow me □□□

Saranghae♥♥♥□□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Thay đổi □

Tem ♥ MeoDeVuong ♥ Cảm ơn bạn đã ủng hộ au ♥

Cũng cảm ơn tất cả những Reader khác đã ủng hộ Yoo trong quá khứ - hiện tại - tương lai luôn nè ♥

Love you all ~ ♥♥♥□□□□□□

—

Baby trong bụng cô ngày càng lớn dần... Sự xuất hiện của bé là do lần bạo loạn lúc trước của anh và cô... Hai người cũng đã quyết định... Đợi sau khi baby sinh ra, họ sẽ tiến hành một hôn lễ...

- Thiên Ý à! Xuống đây ăn tối thôi nào! - giọng anh vọng từ dưới nhà lên...

- Em xuống đây! - cô từ từ đi xuống cầu thang, anh nhanh chóng chạy đến đỡ cô...

- Em ngồi đó đi... Còn vài món nữa thôi là xong rồi... - sau khi cô đã ngồi ngay ngắn vào bàn, anh lại tiếp tục chạy ra sau bếp...

- Nhất Phàm!

-.....

- Nhất Phàm?!

-.....

- Hức hức... Oa... - cô bật khóc. Nghe tiếng cô, anh vội chạy ra ngoài...

- Em yêu! Sao vậy?! Sao lại khóc rồi? Ai bắt nạt em... - anh cuống cuống lên...

- Sao...hức...em gọi mà anh không trả lời... Anh...hức...hết thương em rồi... Oa...

Anh nhìn cô bất lực... Lại nhớ đến lời của Kỳ Kỳ... "Phụ nữ mang thai rất dễ kích động.. Tâm trạng và cảm xúc rất dễ thay đổi... Nên...hãy chiều cô ấy nhiều nhất có thể! Quan tâm cô ấy nhiều một chút... ". Quả thật, dạo gần đây, cô đột nhiên thay đổi như một đứa trẻ, chỉ cần không đúng ý là y như rằng sẽ lại òa lên khóc... Haizzz...

- Không! Anh ở dưới bếp... Làm thức ăn cho em mà... Anh rất thương em.. Em xem..anh còn mặc cả cái tạp dề màu hồng của em nữa này...

- Hức hức...hức... - cô vẫn không nín khóc mà ngày càng khóc to hơn...

- Được! Là em ép anh đó nhé! - anh cúi xuống ngọam lấy cái miệng nhỏ đang mở ra vì khóc của cô... Mút nó một cách ngon lành... Anh còn thừa cơ đưa lưỡi vào trong khoang miệng ngọt ngào ấy... Tham lam hút hết mật ngọt trong đó...

Hành động của anh khiến tiếng khóc của cô bị chặn lại... Cô nhắm chặt mắt đón nhận nụ hôn đầy ướt át này... Sau một hồi dây dưa triền miên...thấy cô đã không quậy nữa... Anh liền thả môi cô ra...

- Thế nào? Còn muốn khóc nữa không? - anh hất mặt lên đầy thách thức... Cô mím chặt môi nhìn anh, liên tục lắc đầu.

- Tốt! Giờ thì ăn đi! - anh đẩy thức ăn về phía cô.

- Không ăn!

- Ăn!

- Không ăn!

- Em ăn thức ăn hay anh ăn em? - anh thủ thủ bên tai cô... Hơi thở nóng bỏng của anh phả vào tai cô khiến nó đỏ lên...

-..... - cô liền kéo đĩa thức ăn về phía mình, nhanh chóng động đũa.

- Hừ! Vậy mới sợ! - anh chống tay lên ghế nhìn cô. Dáng đứng cao ngạo biết bao... (Yoo: Đừng quên cái tạp dề màu hồng ☐)

- Qe... Qe...

- Thiên Ý! - cô bật dậy chạy vào nhà vệ sinh, nôn khan liên tục.

- Qe... Qe...

- Haizzz... - anh khẽ thở dài... Nhìn đồng thức ăn trên bàn... Xem ra

...mấy con chó trong nhà lại mập thêm vài phần rồi... ☐

Lại là ta đây ☐ Hí hí... Sắp hết hè rồi đó ☐ Có ai đi du lịch gì chưa ~ Tranh thủ đi để hết hè! ☐

Hope you have a great summer vacation ☐ ♥

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé ♥♥♥

Nhớ đón xem chap sau nữa nghen☐☐☐

Follow me ☐☐☐

Saranghae♥♥♥☐☐☐☐☐

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Cưới

Hôm nay sẽ bình thường như bao ngày khác nếu như...chuyện đó không xảy ra...

_____Flash back_____

Cô đang ở dưới nhà coi phim... Nằm trên đùi anh, cô nhai snack rôm rốp, hướng ánh mắt lên màn hình.

- Vào... Vào... Vào... Vào rồi!

(Tiếng TV: Hết giờ)

- Yes! Em yêu! Em thua cuộc rồi nhé!

- Haizzz...

- Thôi! Chịu phạt đi!

- Anh tính làm gì đây?! - cô vội bật dậy, tiến ra xa anh...

- Đến đây! Hehe...

- A! - cô đột nhiên ôm bụng khi lưng vừa chạm thành ghế.

- Em đừng giả vờ! Đến đây!

- A... Đ...đau quá! Bụng em! A!!!

- Th...Thiên Ý! Nè! Em không sao chứ!? Thiên Ý!

- Cấp...cấp cứu!

- Đừng nói...em sinh sao!!?? - anh lập tức móc điện thoại gọi điện cho cấp cứu.

Xe cấp cứu nhanh chóng đến nhà anh. Đưa cô vào bệnh viện...

Trước phòng phẫu thuật... Gia đình hai bên đều đã có mặt, ai cũng sốt ruột mà nhìn vào trong.

- A! Hồ Nhất Phàm! Anh là đồ đáng ghét! A!

- Thiên Ý à! Có lên!

- Em...A... Em ghét anh!

- Anh sai rồi! Thiên Ý! (Phàm: Thiệt sự mà nói thì anh không biết anh sai cái gì nữa mấy đứa à!)

- Anh... A!

.....

Cuối cùng thì cũng sinh xong... Bác sĩ đi ra ngoài... Hón hờ thông báo với mọi người...

- Sinh xong rồi! Là một bé trai khá khinh! Cả mẹ lẫn con đều khỏe mạnh!

- Hay quá!

- Tạ ơn trời đất!

- C...con trai! Là...con của con! THIÊN Ý!!! - anh vội chạy vào trong... Cô đã ngủ rồi! Trên mặt còn nở một nụ cười mãn nguyện!

_____ End Flashback _____

Cô sau khi sinh đã hồi phục rất tốt... Nhan sắc vì thế mà được lấy lại một cách nhanh chóng.

Hôm nay anh và cô... À không! Là anh, cô và baby của hai người cùng đi dạo... Đến bên hồ... Cô không khỏi cảm thán vì tiết trời quá trong lành.

- Thiên Ý! Anh đi mua nước!

- Được! Đi nhanh về nhanh!

- Ủm! Bé con! Papa đi nha! - anh nói rồi rất nhanh chóng rời đi.

Cô đứng đây, hít thở không khí trong lành... Rồi quay xuống đùa giỡn với bé con trong xe đẩy.

Lát sau, đột nhiên có một cậu thanh niên khá...đẹp trai sải bước đến, đưa cho cô một chùm bong bóng to rất to! Sau đó là mỗi một con người trong công viên lại đến đưa cho cô một bông hoa hồng đỏ thắm... Thoáng cái mà trong tay cô đã cầm hơn hai mươi bông!

Cô vẫn đang ngơ ngác nhìn mọi người thì anh từ xa xa đi tới, bộ vest trắng chỉnh tề không biết đã thay khi nào... Tiến đến bên cô, anh quỳ một chân xuống đất, lấy từ trong túi ra một chiếc hộp màu đen, mở nắp hộp, anh lấy đồ vật từ trong hộp ra... Đưa đến trước mặt cô...

- Thiên Ý! Em có nguyện ý ở bên anh không? - giọng nói trầm ấm của anh vang lên, một nghệ sĩ dương cầm liền đàn một khúc nhạc du dương!

- Em...nguyện ý! - cô nước mắt lưng tròng, hạnh phúc nhìn anh...

- Đưa tay em đây!

- Nhưng còn bong bóng?

- Thả tay ra!

-..... - cô thả tay ra, để bong bóng bay lên trời, đưa bàn tay nhỏ nhắn của mình cho anh, anh đeo chiếc nhẫn kim cương lấp lánh lên tay cô, rồi hôn nhẹ lên đó. Theo một cách nào đó, bong bóng đột nhiên nổ tung... Một cơn mưa cánh hoa hồng rơi xuống... Không khí thật lãng mạn biết bao!

- Hạ Thiên Ý! Con có nguyện ý ở bên Nhất Phàm trọn đời hay không?

- Con...nguyện ý!

- Hồ Nhất Phàm! Con có nguyện ý ở bên Thiên Ý suốt đời hay không?

- Con nguyện ý!

- Được! Ta tuyên bố! Hai con chính thức trở thành vợ chồng!

Đâu đó trong lễ đường, một đôi nam nữ mặc lễ phục, ôm hôn nhau thắm thiết trước tiếng vỗ tay của tất cả mọi người...

Hế lô! Yoo đây! Lâu quá mới đăng chap mới! Hehe ☐ Thử lỗi cho Yoo nhé!

P/s: Bộ truyện sau sẽ là tình yêu học đường nghennn ♡♡♡ Cơ mà sắp kết rồi ☐

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé ♡♡♡

Nhớ đón xem chap sau nữa nghen☐☐☐

Follow me ☐☐☐

Saranghae♡♡♡☐☐☐☐☐☐

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Paris

- Tiểu Phàm! "Đại" Phàm! Ra ăn cơm! - cô ngồi ở bàn ăn, kêu lớn.

- Aaaa! Thăng nhóc kia! Đứng lại! - anh hét lên, chạy vội xuống cầu thang.

- Hehe! Mi không bắt được ta đâu! - chạy trước anh - một cậu bé trắng trẻo, soái khí ngời ngời, không hề thua kém anh một chút nào... Mới 5 tuổi đầu mà đã toát lên khí chất trời ban a!

- Nè! Con...!

"Rẹtttt"

- Rồi! Xong! Cái hộp đồng gần trăm tỷ của anh!

- Chỉ là một cái hộp đồng thôi mà. - cô liếc nhìn anh.

- Haizzz...

- Em là thấy hai cha con anh đang chọc phá nhau.

- Thế nào? Chưa gì mà em đã chuyển qua thương thằng nhóc này hơn anh rồi à?! - anh khoanh tay lại.

- Tiểu Phàm! Đến đây! - cô vỗ vỗ tay tay xuống chiếc ghế cạnh mình, vẫy tay gọi. Căn bản là không đếm xỉa gì đến anh. Cậu nhanh chóng chạy đến bên cô, đặt cái mông nhỏ ngồi xuống.

- Nè! Con đi ra chỗ khác! Chỗ đó là của ta! - anh kéo cậu ra chỗ khác. Cậu vẫn bám lấy cái ghế không rời.

- Nhanh lên!

- Con không đi!

- Nhanh!

- Thôi! - cô đập tay xuống cái bàn thủy tinh, khiến nó vỡ vụn, từng mảnh thủy tinh ghim vào tay cô.

- Mẹ...

- Thiên Ý...

- Ngày nào cũng vậy! Các người không thể im lặng được sao?! Tội chịu đủ rồi! Nếu các người đã thích ồn ào như vậy... Được! Cứ tiếp tục! Tội qua nhà Ý Lan ở cho đến khi các người yên ổn mới thôi!

- Mẹ!

- Thiên Ý!

Nói rồi, cô nhanh chóng đi lên phòng, thu dọn đồ đạc.

- Alô?

- Ý Lan! Đi Paris với tớ!

- Ok bae~

"Tút tut tut"

- Thôi! Xong! - anh và cậu đồng thanh nói nhỏ, bọn họ núp ngoài cửa này giờ, đã nghe hết tất cả.

- Tại con đó!

- Tại ba đó!

- Tại con!

- Tại ba!

- Suyttt...

- Thiên Ý a~ Quay về đi mà~

- Đúng đó! Mẫu thân đại nhân! Con nhớ người!

- Để các người biết! Xem các người từ nay trở về sau còn dám chiến tranh với nhau nữa không! Hừ! - cô nhìn vào màn hình điện thoại, hừ lạnh một cái rồi cúp máy. Sau đó vui vẻ quay sang nói chuyện với Ý Lan.

- Hehe! Thiên Ý! Cậu thật gian xảo a~ Lợi dụng việc này để được đi chơi! □

- Cậu cũng có khác gì đâu! Cậu bỏ Tử Hạo với Di Di của cậu ở nhà còn gì!

- Bối! Tớ thấy chúng ta chính là những "bà mẹ kiêm bà vợ tuyệt vời" a!

- Hahaha...

_____ 11 giờ đêm hôm đó _____

Pháp:

Cuối cùng máy bay cũng đã hạ cánh... Trên đường phố Paris tuyệt đẹp, cô và Ý Lan đang sải bước đến một khách sạn 5 sao nổi tiếng.

(Tiếng Pháp)

- Xin chào! Tôi có thể giúp gì cho hai vị? - một cô tiếp tân xinh đẹp nói.

(Tiếng Pháp)

- Chúng tôi muốn đặt một phòng cao cấp!

(Tiếng Pháp)

- Được! Phòng của hai vị là phòng VIP 135. Cho tôi xin tên của hai vị.

(Tiếng Pháp)

- Hạ Thiên Ý và Dương Ý Lan! Chúng tôi là người Trung Quốc!

(Tiếng Pháp)

- Hạ...Hạ Thiên Ý! Tôi rất hâm mộ chị! Trang sức của nhà chị thuộc hàng top thế giới, chưa kể viên đá chị tự tay thiết kế còn gây bão toàn cầu a! Chị còn liên tiếp giành được giải nhì bắn súng ở giải đấu thế giới! - cô tiếp tân vừa nói vừa nhìn cô.

(Tiếng Pháp)

- C...cảm ơn cô!

(Tiếng Pháp)

- Không làm phiền hai vị nữa! Mời hai vị sang bên này! - cô ấy vừa dứt lời, lập tức có người đến xách vali lên phòng 135.

- Nè Thiên Ý! Khi này hai người nói gì vậy?! Tớ đứng ngoài mà không hiểu gì hết! - Ý Lan và cô đi vào trong thang máy.

- Không có gì đâu! - thang máy mở ra. Cô hốt hoảng hét lên...

- A...anh...

- Baby~

- Hồ Nhất Phàm? Sao cậu lại ở đây? - Ý Lan cũng há hốc mồm.

- Tôi vừa mua cái khách sạn này 30 phút trước. Chưa kể...không phải chỉ có mình tôi đâu! - anh hướng mắt ra ngoài.

- Hề ló!

- Từ Hạo! - hai người đồng thanh.

- Mẹ!

- Tiểu Phàm và Tiểu Di!

- Các người đều đến đây là có ý gì đây?!

- Mẹ ơi! Papa nói là đến đây để tạo ra em bé cho con đó! - Tiểu Phàm nói.

- Oa! Trùng hợp quá! Papa tớ cũng nói vậy! - Tiểu Di nắm lấy tay Tiểu Phàm.

- Yeahhh! Chúng ta sắp có em rồi!

- Gì...gì chứ?! Tạo ra em bé?! - Thiên Ý và Ý Lan mặt trắng bệch nhìn hai con sói trước mặt.

- Aaaa... - anh và cậu nhắc hai cô lên! Đi đến hai phòng đối diện nhau. Khóa trái cửa...

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: End: Đến cuối cùng!

- Tiểu Phàm! Tiểu Di! - một cô gái gọi 2 đứa trẻ đang đứng ngơ ngác giữa hành lang.

- A! Cô Kỳ Kỳ!

- Suyttt! Đến đây! Chúng ta đi ăn!

- Vâng~

"Nhất Phàm! Từ Hạo! Xem như tôi giúp các cậu! Sau này phải đãi tôi một bữa đó!", cô nghĩ.

Trong phòng:

- Nè...nè...anh định làm gì hả? - cô nhìn anh với đôi mắt cảnh giác, liên tục lùi ra sau...

Lùi đến khi hông cô chạm vào thành giường khiến cô ngã xuống... Anh lập tức phóng lên người cô, giữ chặt tay cô.

- Chiều anh! Lần này thôi! - anh hôn lên khóe môi của cô, thì thào. Cô không né tránh, nhắm chặt đôi mắt của mình lại.

Môi anh ngậm lấy môi cô. Đôi môi mềm mại và ướt át khiến cô lưu luyến. Anh đưa chiếc lưỡi ngọt ngào của mình vào miệng cô... Thoáng cái, lại lấy ra...

- Lưỡi của em.. Anh muốn lưỡi của em... - anh phả hơi nóng vào tai cô.

Cô như bị mê hoặc. Liền há miệng, đưa lưỡi ra ngoài... Anh nắm lấy chiếc lưỡi xinh đẹp đó. Cho tay vào miệng cô.

- Liếm nó!

Cô nắm lấy tay anh, mút từng ngón tay, đầu lưỡi nóng ẩm của cô khơi dậy dục vọng trong anh... Anh giữ lấy lưỡi cô... Cho vào miệng mình, mút lấy mút để... Tay vẫn không quên xoa bóp khắp người cô...

Dịch vị chảy ra khỏi khóe miệng của cô, anh liền liếm hết...

Chiếc lưỡi anh mon tron trườn xuống cái cổ trắng nõn của cô... Để lại hàng loạt dấu xanh, tím trên đó... Tay liền lột hết quần áo trên người cô ra... Chạm vào da thịt mềm mại ấy...

Anh cúi xuống ngậm lấy một bên ngực của cô... Mút như trẻ bú mẹ... Tay kia không ngừng vuốt ve bên nhũ hoa hồng hào còn lại... Anh cảm ngực cô lên, liếm hết một vòng rồi lại thả ra. Anh chợt đưa tay chạm vào nơi u cốc của cô...

- Ồ! Em ướt hết rồi này!

- Ừm..

Anh dùng tay trêu đùa nơi đó của cô, sau đó đưa tay lên miệng liếm sạch sẽ... Hành động của anh khiến cô muốn anh lấp đầy khoảng trống trong mình...

- Cho em..

- Hừm?

- Em...muốn...

- Thiên Ý!

- Ân...

- Gọi tên anh!

- Nhất...um...

-.....

- Nhất Phàm! Ân... Cho em..

- Vậy em giúp anh... Anh liền cho em... - anh đột nhiên cởi quần ra, chỉ vào côn thịt đã sẫm nỏ gân xanh đỏ vì kèm chế...

- Ân... - cô nắm lấy côn thịt, cho vào miệng, mút liếm một cách ngon lành... Chiếc lưỡi nhỏ của cô khiến anh muốn phát điên vì khoái cảm...

- Ừm... Nó to quá... - cô nhả ra...

- Giúp anh... - giọng anh khàn khàn...

- Ân... - cô lại mút nó, lần này, anh nhấn đầu cô sâu hơn, khiến "nó" đâm thẳng vào cổ họng cô...

- Ừm...

- Anh...sắp ra rồi...

Anh bắn thẳng vào miệng cô...

- Nuốt nó!

- Ân...

Cô nuốt tinh dịch trong miệng xuống, khiến một ít chảy ra ngoài.

Hình ảnh của cô dâm mỹ của cô khiến anh nhanh chóng "cứng" lại. Đề cô ra...nhục bỗng nhanh chóng tiến vào trong cô... Những cú thúc ngày càng điên cuồng hơn...

- A~

- Ân...

- Mạnh...mạnh nữa...

- AAA... Học học học...

Chiếc giường King size vì những trận hoan ái kịch liệt mà run lên...

Anh điên cuồng thúc đẩy... Khiến hoa huyết cô đỏ ửng...

Hoa huyết chật hẹp của cô nuốt chặt lấy gậy thịt của anh khiến anh ra vào ngày càng nhanh hơn...

Dâm thủy chảy ra ướt cả ga giường...

Cứ thế, bọn họ mây mưa suốt cả đêm, đến gần sáng mới bắt đầu thiếp đi...

Cô nằm trong lòng anh, đã sẫm ngủ mất, chỉ còn anh nằm đó, môi câu lên một nụ cười hạnh phúc.

- Thiên Ý! Anh yêu em! - anh hôn vào má cô, rồi cũng thiếp đi...

Sau bao nhiêu sóng gió, cuối cùng bọn họ cũng có thể ở bên nhau, hạnh phúc như thế là đủ...

Alô alô~ Chap cuối rồi đó ghen ☐ T buồn thấy mồ! Máy tím sao nè ☐

Mà thôi! Đây là truyện đầu tay của Yoo! Như thế là mãn nguyện lắm rồi! Cảm ơn mọi người thời gian qua đã ủng hộ ♥ Xin chân thành cảm ơn! ☐
Các bạn chính là động lực của Yoo hôm qua, hôm nay và ngày mai! Mãi ủng hộ Yoo nhé ♥♥♥☐☐☐☐☐

Mọi người nhớ vote và comment cho Yoo nhé ♥♥♥

Nhớ đón xem chap sau nữa ghen☐☐☐

Follow me ☐☐☐

Chương 58: Ngoại truyện

Cô đi đi lại lại trong công viên trước nhà... Tay còn luôn sờ bụng. Lát sau chán rồi, thì liền ngồi xuống ghế chơi.

- Mỹ nữ à! Làm sao lại một mình ở đây vậy?!

- Đúng đó! Có gì kể cho bọn anh nghe đi!

Đột nhiên từ đây có 2 nam nhân, mặt mũi không hiền lành gì tiến đến bắt chuyện với cô.

- Haizzz... Các người ngồi xuống đây đi! Tôi kể cho nghe! - cô vỗ vỗ xuống chỗ trống cạnh mình.

- Hehe... - 2 người kia nhìn nhau cười gian xảo.

- Ấy da! Anh ta đi lâu quá! Tôi ở đây đợi anh ta!

- "Anh ta"?

- Phải!

- Vậy...mỹ nữ à! "Anh ta" của cô...rất cuộc là ai vậy? - một tên choàng tay sang vai cô.

- Là chồng tôi!

- Chồng cô? Ấy! Người đẹp thế này mà lại gả đi rồi à?

- Phải! Anh ta là Hồ Nhất Phàm! Con trai của chủ tịch tập đoàn Lillian!

- Hử?

- Mẹ là bà Nghê Nguyệt Nghi! Bà trùm môi giới!

- Quéc?...

- Anh ta...còn nắm trùm hắc đạo...

- Ôi mẹ ơi!

- Còn tôi...

- Cô em...thế nào?

- Trùm buôn bán vũ khí!

- Ha ha ha! Cô em nói...ai tin đây?

"Lộp cộp lộp cộp"

Lộc Phàm quay trở lại, tay còn cầm thêm mấy chai nước đào.

- Mẹ đàn ông!

- Ô! Tiểu Phàm! Quay về rồi à?

- Họ là ai vậy?

- Bạn mẹ! (Yoo: Tỉnh vl ~ □□□)

- Bạ? Các người tính làm gì? - cậu đưa đôi mắt lạnh lùng nhìn bọn họ, khiến họ bất giác run lên.

- Tính làm gì? Thằng nhóc mày xen vào được sao?

- Cẩn thận đó!

- Sao? Cô em! Thằng nhóc đó kêu em cẩn thận kia! Haha...

- Không phải!

- Hả?

- Là các người cẩn thận!

- Nực cười!

"Rẹt", cô chĩa súng vào đầu hắn. Đùa nhau à? Dám cười nhạo con trai ta? Chán sống rồi sao?

- Nhị! Mày còn ngồi đó làm gì? Mau giữ nó lại!

- Ê! - một cây súng khác chĩa vào gáy tên còn lại. Là anh!

- Thế nào? Còn muốn chơi nữa không?

- M...mẹ ơi! Th...tha cho...chúng...chúng tôi đi!

- Đừng đùa vậy chứ! Sao tha được? Người mà mày ức hiếp là vợ tao, con gái Hạ gia! Con dâu Hồ gia! Tha thế nào đây?

- T...tôi thực sự không biết đó là thật!

- Papa! - cậu gọi anh.

- Sao thế con trai?

- Người đã hứa với con là không "sát sinh"!

- Nhưng mà...

- Quân tử nhất ngôn! Một lời đã định!

- Haizzz... - anh dùng chân đạp vào lưng hắn một cái, cả hai liền lập tức chuồn đi!

- Bà xã! Đợi lâu không?

- Lâu!

"Chụt", anh hôn vào môi cô.

- A hèm! Con chưa 18! - cậu ho khan!

- Tiểu tử thôi!

- Haha...

- Nè! Con đi đâu vậy tiểu Phàm? - cô nhìn cậu ngạc nhiên.

- Con đi khám phá rừng!

- Khám phá rừng?

- Ừm!

- Mẹ bảo đảm với con, chiều nay con sẽ bị phục kích, còn gặp được một tiểu cô nương xinh đẹp □

- Hả?

- Nhanh đi đi! Cẩn thận chút!

"Renggg"

- Alô?

- Mẹ à!

- Ô! Tiểu Phàm đó à?

- Cái này...

- Thế nào?

- Mẹ là truyền nhân của Vanga à?

- Hí hí hí!

- Quả thật chiều nay con bị một đám người phục kích trong rừng! Còn gặp được một cô gái xinh đẹp, mạnh mẽ nữa!

- Mẹ đã bảo mà! Thôi! Con "chăm sóc" người ta tốt một chút! Để mẹ nhanh có cháu bông!

- Hả? Mẹ...

"Tút tut tut", cô nhảy chân sáo vào phòng anh.

- Nhất Phàm ơi! Nhất Phàm à!

- Sao vậy bà xã?

- Chúng ta đi shopping đi! Mua sẵn quần áo đẹp! Con sắp cưới rồi!

- Hả??? Em nói gì?

- Là lá la là la...

Bạn đang đọc truyện *Đến Cuối Cùng, Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.